

Gal 10 A A a
LUD. KUSTERUS A

DE VERO USU

Verborum Mediorum

Eorumque Differentia

A Verbis Activis & Passivis.

ITEM

VETERES POETÆ CITATI

AD

P. LABBEI *de Ancipitum Græcarum Vocalium*
in prioribus Syllabis **MENSURA**
confirmandum Sententiam.

SIVE

INDEX VOCABULORUM

IN QUIBUS

Anceps Vocalis pro longa habenda est.

Opera & Cura

EDWARDI LEEDES,

In Schola **BURIENSI**

Ad acuendos *Adolescentium* Animos, erga *Poeseos*
Studium (cum ipse Poeta non sit)
Cotis Vice fungentis.

LONDINI,

Prostant apud J. & J. RIVINGTON in Cœmoterio Paulino.

MDCCL.

16

Typographus Legionis.

Advertisement.

Lately published, and sold by W. BOWYER,

REMARKS on the Epistles of *Cicero* to *Brutus* and of *Brutus* to *Cicero*; with a Dissertation upon four Orations ascribed to *M. Tullius Cicero*; viz.

1. *Ad Quirites post reditum.*
2. *Post reditum in Senatu.*
3. *Pro Domo sua ad Pontifices.*
4. *De Haruspicum responsis.*

By **JEREMIAH MARKLAND**, Fellow of *St. Peter's College, Cambridge.*

Typographus Lectori S.

AN Kusterus reflexivam verborum Mediorum significationem primus deprehenderit, nescio: pluribus certe, quam alius quisquam, argumentis in hoc libello stabilivit. Alii in verbis quibusdam eam notarant; an vero ceteris sit communis altum agunt silentium. Eustathius ad II v. 168. διαφορὰ δὲ ΟΙΣΩΝ καὶ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι τὸ μὲν ΟΙΣΩΝ ἀπ' ἄλλης εἰς ἄλλον καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς χρησίμης· τὸ δὲ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ ἐν προσώπῳ ἐμπιπτομένη αὐτῆς οἶον, ἀπεισὶ τις δοῦν ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ, ταυτὶ ΟΙΣΩΝ δὲ, ἰτίω τινί. i. e. *Inter dantem & dōmentem differentiam esse tradunt veteres: nempe dōntem, ab alio in alium transfert effectum commodi alicujus: dōόμενος, verò, intra unam personam eum cohibet. ut, Abiit aliquis hastam relaturus sibi, dōόμενος: alteri vero, ἔδωκεν. Alii istum sensum passivæ voci pari, vel etiam potiori, jure vendicant. Duportius in Theoph. char. p. 194 & 335.*

“ Δανίζω, *mutuo dare*; δανίζομαι, *mutuo accipere*; ita

“ enim vox activa & passiva in hujusmodi verbis commercii. In voce PASSIVA vel etiam media transitus fit

“ non in rem, sed personam. Ita χρῆσθαι est *utendum dare*;

“ χρῆσθαι, *utendum accipere*. Φέρω est *ferre, afferre*; φέρομαι, *referre, reportare* [sibi addere debuisset.]

“ Sic αἰρεῖν, αἰρεῖσθαι; κομίζειν, κομίζεσθαι. Sic μιοῶσθαι,

“ locare; μιοῶσθαι, *conducere*. Ita differunt ἐγχεῖν

“ ἐγχεῖσθαι; ἑστῆσαι & ἑστῆσθαι & similia. Sic τιθεῖν & τιθεῖσθαι, δίδωαι & δίδωαι; ὑποτίθεσθαι & ὑποτίθεσθαι. Sic

“ δύναι ὑποθήκην five ἐνέχυρον dicitur debitor, qui rem suam oppignerat; at δίδωαι dicitur creditor cui res

“ opposita est & oppigneratur. Pollux, ὑποθήκην δίδωαι,

iv TYPOGRAPHUS LECTORI.

"ὁ δὲ δανίζων δανίζει δανίζων, ὁ δανίζων δανίζει." Pag.
194. "ἀνὰ δὲ σίπην conferre, pecuniam collatitiam
" dare; ἀνὰ δὲ σίπην petere, colligere vel accipere.
" P. 335. ἀνὰ δὲ σίπην agere; ἀνὰ δὲ σίπην exigere, ex pacto
" repetere, pacisci, stipulari. P. 353. αἰτιάσθαι, rogare si-
" tem aut elemosynam; αἰτιάσθαι rogare mutuum aut
" commodate."

Quendam etiam in *actis eruditis* Lippens. Feb. 1712.
citatur Clarkius ad II. a. 20. qui ex discrimine inter *ἀνὰ*
et *ἀνὰ* veram lectionem loco reddiderit; unde ortum
id discriminis, quibus fundamentis nixum se primum
ostendisse gloriatur Kusterus^b. Quantulascunque au-
tem pantes sustinet, mirum est Clarkium ei tribuisse
nullas, praesertim cum eadem observatio de primi-
geniae vocis Mediae usu inter notas ad Homerum utram-
que faciat paginam. Quod ut clarius liqueat, ne-
que desit primaevis scriptoris autoritas ad adstruendum
primaevis vocis mediae usum, loca à Clarkio notata in
indice addidi; alia quam plurima ex ipso Homero lec-
toris diligentia facile suppeditabit. II. c. 316. Τῆς δὲ
ἀνὰ δὲ σίπην ἀνὰ δὲ σίπην ἀνὰ δὲ σίπην, hanc autem im-
pulsans ala prehendit valde clamitantem. Quid, an
constitutio est *implicans* hanc? perit vis media partici-
pii. An *implicans* sese? quis hoc subintellexerit?
Verte, Hanc autem subito se contorquens prehendit &c. ut
monet vir *Ελληνιστάς* R. Dawes, Misc. Crit. p. 177, 8.

Φράζω, dico; φράζομαι, med. dico tecum, delibero,
consulto. Hinc II. a. 554. Ἀλλὰ μάλ' ἤκνηδος τὰ φράζε-
αι, ἢ ὁ δὲ δανίζων, Sed valde quietus ea consultas, quaecun-
que vis; sic II. i. 676, & passim. Quare vero non iti-

^a De qua voce vide etiam Salmas. De usuris, p. 679. in omis-
sib. ad jus Attic. p. 13. 58. Lexica mire hic turbant omnia.

^b Quare *ἀνὰ δὲ σίπην* in medio captivum redimere, nondum ab ullo
Grammaticorum video esse expositum. Kust. de verbis Mediis, §.
II. 11. cuius libri editio prima prodit 1714, altera 1717; Clarkius
vero edidit primam partem Homeri 1729.

vi TYPOGRAPHUS LECTORI.

Εἰς *ὑποθήκην*, interpretantur Lexica, *pigneror*. Debitur
verbi *pignori* *δο*, quod facit debitor: *ἑνὶ* *ὑποθήκῃ*, *pig-*
nor, *pignus accipio*, quod facit creditor. Exod. xxii.
26. *Εἰς* *ὑποθήκην* sane *pigneror*, sive *pignus accipio*. Job.
xxiv. 3. 9. At *ἑνὶ* *ὑποθήκῃ*, *pignoribus captis coarceor*. A-
ristoph. in Neb. *ἀγομαι*, *φίρομαι*, *τὰ* *χρημὰ* *ἑνὶ* *ὑποθήκῃ*
μαι, bona mea *pignoribus captis diripiuntur*, ad verbum
diripio quoad bona mea *pignoribus captis*; male transiti-
vum sensum accipit, dum redditur *bona mea oppignero*.
Salm. De modo usur. c. xiii. p. 549, &c. et De Foen. trap.
p. 713.

Ἀποδίδωμι, *ἀπὸ* *λύω*, *reddo*: at in med. *tribuo in-*
mutum commodum, *vendo*. Aristoph. Vesp. 169. *ἀποδο-*
σθαι *βύλον* *ταὶ* *δο*, *vendere velim asinum*. At idem
Ran. 1266. *ἀποδο*; [*ἀποδο*] *πᾶσιν* *τίχην*, *vende legibum*
omni modo; ubi legendum contendit *ἀποδο* vir doctus,
Misc. Crit. p. 243. media significatione id postulante.

Fatendum est verba quædam activa nonnunquam pro-
mediis usurpata, cum *sibi* vel *pro se* aliquid sit; quan-
quam rarius media pro activis, h. e. cum sit *pro alio*,
ut monet Kusterus i. 32. 52. 53. Hinc *ὑπερμαχίας* *παρά-*
ει, *pro υπεμάχῃ*, *more pretium exigere*, apud Theoph.
Char. c. x. sic etiam Div. Lucas iii. 13. xix. 23. Iso-
crat. ad Nicocl. p. 61. Ed. Batt. 1749. *ἰλπίς* *τῶς* *τοῖς*
τοῖς *ὑπάρχουσιν* *τῷ* *ὑπάρχοντι*, *spendendum est tales a-*
ctis aliquid boni accepturos. Nescio igitur an vere vir
doctissimus Misc. Crit. p. 205. neget *ἀνὸς*, in voce activa,
usurpari pro *consequor*. Hesiod. certe in Opes. p. 395.
καὶ *μὴν* *ἀνός*, *et nihil obtineas*, ut reddi potius
debet; et Lucian. (inferioris ævi, fateor) in Asin. *ἰκεῖνος*;
ἴδω *ὑποτίνας* *ἵτι* *ἂν* *ἀνός* *τι* *ἔξ* *ἐμῶ*, *nihil curans sive e-*
tiam obtineret aliquid ex me, sive &c. In Novo Testa-
mento, ut id obiter notem, activa vox in utroque signi-
ficatu,

ficatu, Luc. xviii. 12. ἀποδικατὴν πάντα τὰ ἔσθλα, *decimas de omnium quae possideo*; et panter Matt. xxiii. 23. At Heb. vii. 5. ὑπολήψονται οἱ ἐκ τῶν ἑσθλῶν ἀποδικατὴν τοῖς λαοῖς, *decimas exigere a populo*. — Infinitus etiam si aliorum sermōia vel nostra super hac re compilarem. Nostri non est Lexica contexere, qui maioribus suppliciis jam diu damnamur.

Quamquam vero tot viri docti, etiam aliud agentes, Kustero adhaerent, longe tamen in diversa ab his Joannes Clericus*. Dum leviter percurro exempla ab eo adducta, nonnulla a vero sensu in alienas partes torta video; nonnulla ejusmodi esse, ut licet Kustero leviter forsan erroris arguant, minime tamen fundamentum ejus de vocis Mediae usu labefaciunt.

Ad sect. i. 28. objicit, licet ἀγοι γυναικα non dicatur, tamen λαμβάνω γυναικα occurrere ap. Menandr. p. 232. pro λαμβάνουσα. Ad i. 30. προσπορίζω, *non bis suppeditamus*, Menandr. p. 245. pro προσπορίζουσα. Ad i. 32, 33. πόλιμον ποιεῖν, nusquam occurrat; at ποιεῖν μαχίας ποιεῖν, apud Thucyd. 1. ii. 89. p. 137. ubi tamen legitur, καὶ διαλαί ΣΦΙΣΙ καὶ ἐν τῷ ταυτῷ ΠΟΙΗΕΙΝ τὸ αὐτό. Ad i. 49. ἡ τὰ ψήφισματα αὐτῶν ἀποδείκνυσι, *si decreta exhibueris ad defensionem causae hae*. Aeschin. de falsa legat. p. 404. Ad i. 14. φυλάττω καὶ, pro φυλάττωμαι apud Eurip. Iphigen. in Aulide, v. 144. 538. Bistō, haec activa (quod Kustero latuit) pronomine reciproco ἑαυτῶν, ἑμὶ, &c. subintellecto, reciproco sensu sumantur: at non vi sua, non adeo peculiari modo ut in alium nunquam transferant effectum, quod verbis Mediae esse proprium contenditur.

* Remarques sur la Dissertation de Mr. Kuster sur les Verbs Moyens, dans la Biblioth. ancienne & moderne, Tom. V. Par. II. p. 237. quam dissertationem Latine etiam edidit Christ. Woll. Lipsiae, 1733.

Ad i. 29. postquam frustra Thucyd. citasset l. ii. 87. Platonem allegat. ἀλλὰ γὰρ ἡνὶ τῷ ἰνι παρασκευάζουσα ψυχῇ, "SIBI IPSI, inquit J. Clericus, philosophi animus eam procurat ἰνιδυμία." At verba Platonis sonant, *Imo vero horum [dolorum voluptatumque] tranquillitati studens animus.* Ubinam, quæso, vis reflexiva participiū? Ad i. 25. fidenter asserit Thuc. ii. p. 85. Δίκεται τὰ ὄπλα verti debuisse *armis positis*, non *armis induti*, ut Kusterus. Neuter horum omnino recte; uter tamen vero propius, iudicet lector, in consilium adhibito doctissimo Hudsono, qui hæc in notis habet: "Male vertitur *armis in foro positis*, cum hostilem urbem invaserunt. Potius, *Cum ARMATI in foro consistissent.* Sic Thucyd. viii. p. 520. "οἱ θείοντες τὰ ὄπλα ἐκκλησίαν, *armis instructi concionem habuerunt.* Τίθιδαι τὰ ὄπλα nonnulli sumi posse putant pro *arma ἀποτίθιδαι*. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita proprie sumi credam, nisi, qui armati consistunt nec tamen re ipsa pugnant, proprie arma dicuntur abjicere." Quid ad hæc Clericus? ne verbum quidem, licet has paginas citet, ad hanc ipsam editionem provocet. Medium etiam sensum confirmat Homerus his verbis quibus Agamemnon Græcos fugam ornantes, ad arma capessenda hortatur, & quibus ipse demum adolefcentulos ad hæc studia excolenda excitet:

Εὖ μιν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα δίοσθω,
Bene quisque hastam suam acuat, bene scutum sibi aptet. II. 6. 382.

Sic etiam Lycurg. orat. contra Leocrat. §. 11.

LUD. KUSTERUS

Regiae Inscriptionum Acad. Socius,

DE VERO USU

VERBORUM

MEDIORUM

APUD GRÆCOS;

Eorumque differentia a Verbis
Activis & Passivis.

P R Æ F A T I O

A D L E C T O R E M.

PAUCIS te volo, Lector. Exposui in hoc libello de Verbis *Mediis* Græcorum: quæ duplicis sunt generis. Alia enim indole & significatione ab Activis nihil differunt (quæ comparare possis cum Verbis illis, quæ Latini *Deponentia* vocant:) alia vero differunt. Per posterioris generis verba *Media* intelligo ea, quibus constans usus certam attribuit significationem, quam Activæ eorundem Verborum Formæ minime inesse, omnibus notum sit; vel saltem, si id antea observatum non fuit, à quovis, qui animum attendere voluerit, observari possit. Ex. gr. *κόψασθαι*, in Medio, significat *plangere*: quo sensu Activum *κόψαι* nunquam usurpari, neminem fore credo, qui negare auit. *φυλάσσειν*, notat *cavere*: quæ significatio à Forma Activæ hujus Verbi prorsus aliena est. *Προσφίγειν* interdum significat, *cibum*, vel *potum capere*: nunquam vero Activum *προσφίγειν*. *Μισθώσασθαι* notat *conducere*: at *μισθῶσθαι*, *locare*. *Δανίσασθαι*, *mutuum accipere*: *δανῆσαι*, *mutuum dare*. *Θίπειν ὑποθήκην*, *pignus accipere*: *θῆναι ὑποθήκην*, *dare pignus*. *Ἐπείγειν*, *urgere, impellere*: *ἐπείγειν*, *festinare*. Sic *ἀπαγάγειν* significatione constanter differt ab *ἀπάγειν*: *ἀραδαί*, ab *ἄραι*: *εἰφανώσασθαι*, à *εἰφανῶσθαι*: *ἄρξασθαι*, ab *ἄρξει*: *ἀμύνασθαι*, ab *ἀμύναι*: *νίμειν*, à *νῆμαι*: *πληρώσασθαι*, à *πληρῶσθαι*: *δικάσασθαι*, à *δικάσαι*: *ἀπογράφασθαι*, ab *ἀπογράφαι*: *διαθίδειν*, à *διαθῆναι*: *προσποιήσασθαι*, à *προσποιῆσθαι*: *ἄγειν γυναῖκα*, ab *ἄγειν γυναῖκα*: *θίδει νόμον*, à *θῆναι νόμον*: ut centena alia omittam, partim in hoc libello adducta & exposita; partim apud veteres Scriptores variis in locis obvia. Hujusmodi igitur Verba Media (cum quibus tantum hîc mihi res est) ab Activis & Passivis cer-

to limite esse discreta, & vim neque mere activam, neque mere passivam, sed ex utroque genere mixtam, illi inesse, clare, ni fallor, demonstravi. Mixtio autem hæc in eo consistit, quod actio Verborum Mediorum non transeat in alium, sed reflectatur in ipsum agentem, & sic idem sit agens & patiens: sive quis directe à se ipso aliquid patiat: sive ab altero sibi aliquid fieri curet, mander, vel jubeat; & sic sponte volensque ab eo aliquid patiat. Ex. gr. *κίψαι*, in Activo, est, *tundere*, sive *percutere alterum*: at *κίψαι*, in Medio, *se*, vel *pectus suam in luctu tundere*, sive *percutere*: quod Latini unâ voce appellant *plangere*. *Φιλάειν*, est, *custodire*, vel *observare alterum*: at *φιλᾶσθαι*, in Medio, *custodire*, sive *observare semet ipsum*: quod est, si sensum spectes, *cavere*. Propriam igitur & Reciprocam Verbi hujus vim optime exprimunt Galli, Germani, & Belgæ, in communi sermone dicentes, *se garder*, *sich huten*, *sig wagen*. Ad eundem modum, *ἰνίχειν*, in Activo, est, *urgere*, sive *impellere alterum*: at *ἰνίχιδαι*, in Medio, *se urgere*, sive *impellere*, i. e. *festinare*. *ἀνὰγειν*, *strangulare alterum*: *ἀνὰγειν*, *strangulare se ipsum*. *ἐτιφᾶσθαι*, *coronare alterum*: *ἐτιφᾶσθαι*, *coronare se ipsum*. *λῦσαι*, *lavare alterum*: *λῦσαι*, *lavare se*, vel *se alteri lavandum præbere*. Et cum Accusativo, *λῦσαι σῶμα*, *alterius corpus lavare*: *λῦσαι σῶμα*, *suam corpus lavare*. *ἀνὸναι*, *ab altero injuriam*, seu vim propulsare: *ἀνὸναι*, *a sese injuriam*, sive vim propulsare. *Προσφέρειν αἷτον*, *alteri cibum offerre*: *προσφέρειν αἷτον*, *sibi ipsi cibum offerre*: quod est ad sensum, *cibum capere*, sive *edere*. *ἀπογράφαι*, *nomen alterius in tabulis notare*: *ἀπογράφαι*, *nomen suum in tabulis notandum curare*: quod est ad sensum, *nomen suum profiteri*, veluti in censu, delectu militum, &c. Qui enim sic nomina sua profitentur, *ἀπογράφαι* à Græcis dicuntur. Hæc igitur & similia exempla abunde demonstrant, verbis verè Mediis eam, quam diximus, inesse vim: ut scilicet actionem cum passione mixtam, sive actionis in ipsum agentem reflexionem designent.

Notandum

PRÆFATIO.

Notandum vero est, vim illam parum fuisse animadversam, quod in plerisque verbis *Media* Græcorum interpretandis, ex usu linguæ Latinæ, aliarumque linguarum, sensus tantum communis & vulgaris ratio simpliciter haberi soleat, neglecta propriâ & Grammaticâ eorum notione. Ex. gr. *ἑνταῖον* simpliciter verti solet, *festinare*: quæ quidem interpretatio rem ipsam per verbum hoc designatam rectissime exprimit; at non propriam & Grammaticam ejus notionem. Ea enim ex significatione verbi Activi ad hunc modum elicienda est: *ἑνταῖον* notat, *urgere*, *impellere*: *ἑνταῖον* δαί, in Medio, *urgere*, sive *impellere semet ipsum*; quod *festinantes* facere solent. Ex hoc nimirum interpretandi modo facile intelligitur, certam vim *reflexivam* (liceat enim mihi barbaro hoc vocabulo compendii gratia uti) verbo Medio *ἑνταῖον* inesse. Sic *ἡγεῖσθαι*, si simpliciter vertatur *conducere* (prout ex usu linguæ Latinæ verti solet & debet) non videtur habere vim *mediam*, sive *reflexivam*, sed mere activam. At vero si Lectori primò in animum revocaveris, *μιδῶσθαι*, in Activo, esse, *locare aliquid alteri*; & deinde ostenderis, significationem hanc *transitivam* per verbum Medium *μιδῶσθαι* mutari in *reflexivam*, ad hunc modum: *Locare sibi aliquid per alterum*; vel, *facere sibi aliquid locari ab alio*, & sic *locatum ab eo accipere*; quod brevius & magis Latinè dici solet, *conducere*: facile apparebit, in negotio locandi & conducendi, eum, qui *conducit*, tam sustinere personam *patientis*, quatenus ab altero sibi aliquid locari finit, sive *locatum ab eo accipit*; quam *agentis*, dum alterum inducit, & impellit, ut sibi aliquid locet. Unde sequitur, rō *μιδῶσθαι*, esse verbum verè Medium, neque vi suâ *reflexivâ* carere. Eadem est ratio verborum horum, *δανίσθαι*, *χρησθαι*, *τίσθαι*, *ῥιγθαι*, &c. Nam *δανίσθαι*, in Activo, significat, *mutuum dare*; *δανίσθαι*, in Medio, *facere sibi mutuum dari*, sive *mutuum accipere*. *Χρησθαι*, *commodare*: *χρησθαι*, *facere sibi commodari*, sive *commodatum accipere*. *Τίσθαι*, *solvere, quod debitum est*: *τίσθαι*, *facere sibi solvi debitam pœnam*, i. e. *punire, ulcisci, vindicare*. Οἰσθαι

ἑαυτοῖς, dare pignus: ἑαυτοῖς ὑποθήκην, facere sibi dari pignus, sive pignus accipere. ὁ δὲ ἄλλοις, aliis legem ponere, sive ferre: ἑαυτοῖς ὑποθεῖν, legem sibi ferendam curare: quo sensu nimirum Populi liberi, ut Athenienses, Romani, &c. qui legem sibi à Legislatore ferendam curabant, sive qui legem jussu suo latam libenter et sponte accipiebant, apud Scriptores Græcos leguntur ἑαυτοῖς ὑποθεῖν, in Medio; non vero δίδωμι ὑποθεῖν, in Activo: ut suo loco fusiùs demonstravimus.

Ex hisce igitur manifeste apparet, præcipuum disputationis meæ caput, (dari nimirum certa Verba *Media*, quæ tam significatione, quàm naturâ & indole, à Verbis Activis & Passivis differant) à nemine in dubiûm vocari posse. Quod si igitur veram differentię hujus rationem, in quibusdam Verbis obscure tantum & confuse antea cognitam, in plerisque verò penitus ignoratam, recte exposui, & ex tenebris quasi in lucem protraxi, operæ pretium me fecisse existimabo. Hac autem de re penes candidam, neque livore corruptum Lectorem judicium esto. Eos verò, qui animo carpendi potius, quàm discendi, mea lecturi sunt, rogatos velim, ut certa ab incertis & dubiis separent, neve, si forte paucis in locis novæ inventionis amor me plus æquo indulgisse senserint, in cæteris quoque idem mihi accidisse, vel sibi, vel aliis nimis temere persuadeant. Certissimum enim est, ut jam diximus, dari Verba quædam *Media*, quorum differentia à Verbis Activis & Passivis non sit imaginaria & adumbrata, sed vera & solida: neque minus certum est, differentię hujus rationem in mixtione quadam actionis cum passione, sive in actionis reflexione in ipsum agentem, consistere. Hoc igitur si ita se habet; quod ad summam saltem disputationis meæ adtinet; res salva est, & extra controversiæ aleam posita: neque ego ab iis, qui hoc opusculum lectione sua dignum judicaverint, quicquam amplius mihi concedi postulo.

Præterea monendus est Lector, non debere nobis opponi auctoritatem recentiorum Scriptorum Græcorum, ut Plotarchi, Æliani, Herodiani, Heliodori, &c. Illos quippe in adhibendis Verbis Mediis ab usu veterum illorum

illorum & probatissimorum Scriptorum, qui soli pro recte loquendi norma habendi sunt, interdum discere observavi. Ex. gr. inter *Συνας* & *Διοδωας* *ῥήμας*, hanc diximus, § iii. 10. esse differentiam, quod *Συνας* *ῥήμας* dicatur de Legislatore; at *Διοδωας* *ῥήμας* de Populo libero, qui ipse Legem sibi fert, sive (quod eodem reddit) qui Legem à Legislatore sibi ferendam curat. Plutarchus tamen in *Populicola*, & in *Pericle* *Διοδωας* *ῥήμας* etiam Legislatore tribuit. Ergo (diceret forsitan aliquis) differentia illa nulla est. Sed qui ita argumentabitur, incertitiam suam prodet. Nam ego differentiam hanc probavi ex Demosthene, aliisque florentis adhuc Græciæ Scriptoribus; quibus auctoritas Plutarchi opponi vel præferri non debet. Ex iisdem ergo Scriptoribus, quos sententiæ nostræ sponsores dedimus, arma contra nos petenda sunt. Et pone, unum atque alterum apud illos reperiri locum, in quo memorata differentia non videatur esse observata; non tamen ideo causâ ceciderim. Nam paucis locis haud tuto creditur, cum agitur de refellenda sententiâ, pro qua infinita pæne exempla militent. Idoneo ergo exemplorum numero saltem opus est, quo persuadeamur, *Συνας* & *Διοδωας* *ῥήμας* promiscue & sine ullo discrimine ab optimis Scriptoribus adhiberi.

Quod autem de *Συνας* & *Διοδωας* *ῥήμας* hic diximus; de aliis etiam verbis & phrasibus, in hoc libello propositis, de quibus quidem controversia aliqua moveri posset, (nam sunt multa extra omnem controversiæ aleam posita) Lector dictum putet.

LUDOLPHUS KUSTERUS
DE VERO USU
VERBORUM MEDIORUM
APUD GRÆCOS,

**Eorundemque differentia à Verbis Activis
 et Passivis.**

SECTIO PRIMA.

VERBA *Media* apud Græcos sic appellata sunt, non tam quod terminationem partim *Activam* partim *Passivam* habeant; neque quod interdum *Activè*, & interdum *Passivè* significant; quæ est communis Grammaticorum opinio, vel potius error: sed quod *actionem cum passione mixtam denotent*, & sic inter Verba *Activa* & *Passiva* revera *Mediè* se habeant; & utrique Formæ ita affinia sunt, ut tamen ab utraque discrepent. Loquor autem hic de Verbis verè *Mediis*: nam sunt nonnulla, quæ terminationem quidem habent *Mediam*, at significationem merè *Activam*; similia illis quæ *Deponentia* apud Latinos vocantur. Excipio hic etiam *Præterita Perfecta*, & *Plusquam Perfecta* Verborum Mediorum; quippe quæ naturam & indolem reliquorum Temporum Formæ suæ non sequuntur, sed cum terminatione, etiam significationem *mediam* exuunt, & vel *activam*, vel *passivam* tantum vim habent^a. Pro his ergo *Præterita Perfecta*

^a Sic perinde est sive dicas καὶ ἄνευ τὴν ἀπαλὴν, sive καὶ ἄνευ τὴν ἀπαλὴν, a. 2. fractus sum capite, vid. Lyfiam 4to. p. 84. not.

Passiva (non significatione passivâ, sed mediâ^b.) adhibere solent Græci, & præcipuè Attici; ut passim observare licet.

2. Per *actionem* autem cum *passione mixtam*, 1. intelligo eam, per quam ipsi a nobis aliquid patimur; seu quæ in ipsum agentem reflectitur, & per Pronomen Reciprocum *se*, vel *sibi*, vel etiam addita Præpositione, per *ad se*, *in se*, *inter se*, &c. exprimi solet. 2. Actionem quæ ab altero in nos transit, sed volentes, curantes, mandantes, jubentes, vel petentes nobis aliquid fieri. Ad priorem speciem (ut pauca tantum ex multis commemorem) pertinent Verba sequentia.

3. Ἀπομύζασθαι, *se emungere*, apud Aristoph. Equit. § 906. & alibi passim. At ἀπομύσσειν, in Activo, est alterum *emungere*: ut apud Platon. de Rep. lib. 1. Κορυθαία σι ωριόζα, καὶ ἐκ ἀπομύσεως δίδουσαν, neque se emungit, licet emunctione opus habeas.

Ἀπολῶσθαι, *se abstergere*. Aristoph. Equit. § 906.

4. Ἀπομυζέσθαι, *inidem se abstergere*, Aristoph. Acharnens. § 706. Ὡς ἐγὼ μὲν ἰδάσθαι, καὶ ποροζάμην ἰδών. Ubi ἀπομυζέσθαι proprie est *me abstergi*, vel *lacrymas mihi abstergi*: at tropicè, *lacrimatus sum*: quæ significatio ex eo, quod antecedit, elicitur. Ad hunc igitur locum Aristophanis (ut obiter hoc moneam) referenda est nota hæc Hesychii: Ἀπομυζέσθαι, ἰδάσθαι. Idem Aristoph. Acharn. § 695. Ἀπομυζέσθαι.

^b Præterita passiva in utroque sane significato videntur sæpe adhibere scriptores Attici: ἡγεμὲν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν, *gloriam præ vita eligens*, Dem. Ol. i. § 6. At ἡγεμὲν passivè *electus*, ἐν τῷ ἡγεσθαι, *imperium in quod es electus*, Xenoph. Memorab. l. iii. c. 3. 2. Ibid. c. 2. 1, &c. Περὶ τῶν ὑποδείων, *fundamentum posuerunt*, Isocr. Paræn. p. 46. Ed. Battie, 1749. Et passivè: ἐπινοήσας, *res excogitantur*, Arist. Poet. c. x. Ed. Heins. Præteritum passivum vero sensu activo vide apud Jens. Lect. Lucian. in Tyrannicida, l. ii. c. 15. Vigerus de Idiotismis, § iii. 15. Sic χεῖρ, *saenori do*; χεῖρομαι, καὶ χεῖρομαι, *mutuum accipi* [male in vulgatis Lexicis, καὶ χεῖρομαι, absque σ, notante etiam Salmasio, de Modo Usur. p. 191.] Nonnulla libet addere ex N. T. δέδωκεν, *dedit*, 2 Pet. i. 3, 4. δέδεκα, *accepit*, Act. viii. 14. ἐπέταλα, *mandavit*, Act. xiii. 47. ἐπαγγέλλεται, *promisit*, Rom. iv. 21. ἀνέβη, *abnegavit*, 1 Tim. v. 8. περιπατεῖτε, *ambulantes*, 1 Pet. iv. 3. ἰδῶτα,

ιδῶτα, qui sudorem sibi absterfit. Quod si verò quis activè dicat, ἀπορρίπτει ιδῶτα, id significabit, alteri sudorem abstergere.

5. Λύω, in Activo, lavare alterum: at λύνθαι, vel λύσασθαι, in Medio, lavare se ipsum. Sic λύνει τὸ σῶμα, lavare corpus alterius: at λύσασθαι τὸ σῶμα, proprium corpus lavare. Aristoph. Plut. γ 85. "Ὅς ἐκ ἰλῶται", ἔξ οὗ περὶ ἑγὼ. Qui se non lavit: vel præcise, qui non lavit: omisso pronomine reciproco; quod Latini in hoc loquendi genere subaudire solent. Epigram. lib. ii. cap. 8. Λύσασθαι περὶ οὐλοῖ. Ὁμήρου δὲ ἐκ βαλάνου: ad lavandum tuit in balneum. Xenoph. in Sympol. οἱ μὲν γυμνάζονται, καὶ χρίσονται, οἱ δὲ καὶ λυσάμενοι παύονται. Ubi λυσάμενοι, est, qui se lavarunt; uti γυμνάζονται, qui se exercuerunt, & χρίσονται, qui unxerunt.

Homer. Odys. Δ. γ 48. "Εἰ δ' ἀσάμινδ' βαλῆς ἐϋξί-
ρας λύσας, Se lavarunt, vel se lavandos præbuerunt.
At proximè post de iis, qui non se, sed alios lavabunt,
dicit: Τῷ δ' ἐπὶ εἰ δμῶαι λῦσαι καὶ χρίσαι ἰλαίῳ. Ubi
barbarum foret pro λῦσαι usurpare λύσας; & pro
χρίσαι, χρίσας; etiam si versus id admitteret.

6. Κρίω, vel κρίζω, tondere alterum: quod tonso-
res facere solent. At κρίσθαι, vel in Aor. I. κρίσασθαι,
tondere se: & κρίσασθαι κόμην, tondere sibi comam.

c Hoc monitu Kusteri si profecisset poeta noster, parcius ei ob-
secram diligentiam objecisset. Graviter certe lapsus est vir sum-
mus ad Homeri Il. γ 45.

Πρὶν γ' ἐν Πάτρωνι θήμηναι σῶρ, σῆμα τέ χεῖρας
Κρίσθαι τε κόμην.

Till on the pyre I place thee; till I rear

The grassy mound, and clip thy sacred hair.

Imo vero Κρίσθαι τε κόμην, tototideraque comam MEAM. Sic
enim vox media, sic ritus lugendi mortuos postulat, ut mox pa-
tet et ut ipse Poppius notat, ver. 135.

Θρῆνη δὲ σῶρα νύκτωρ κάλαστρον, ἃ ἐπὶ κάλλον
Κρίσσαν.

O'er all the corse THINE scatter'd locks they throw.

Et ver. 140.

Ἰτάς ἀνδρὸς σῶρ' ἔσθλ' ἀπὸ κεφαλῆς χεῖρας.

But great Achilles stands apart in pray'r,
And from his head divides the yellow hair.

Vid. & Potteri Archæol. Gr. iv. 5.

Plerum-

Plerumque verò κίρσθαι, est, *curare se tondendum*, vel *præbere se alteri tondendum*: quo sensu verbum hoc pertinet ad Classem secundam; de qua infra.

Ἔσαι & ἀμφίσαι (ab ἔνομι & ἀμφίνομι) *induere alium vestibus*: at ἵσασθαι (Poët. ἵσσαισθαι) & ἀμφίῖσασθαι (Poët. ἀμφίῖσσαισθαι) *induere se*. Aristoph. Plut. ver. 937. Δὲ σὺ μοι τὸ τρίωνοι ἴ' ἀμφίῖσσω τοὶ στυοφανήν τυτοί. Homer Od. E. de Calypsone, Ulyssēm vestibus induente & lavante: Ἐμαυτὰ τ' ἀμφίῖσσω δυνάδια, καὶ ἱέσασα. Et sic passim alibi. At idem Homer. paulò ante, ver. 229. χλαῖνί τι, χιτῶνά τι ἔνωτ' Ὀδυσσεύς. Et ver. seq. Ἀργύριοι φάσθ' ἔνωτο ῥύμφη. *Se induebat*. Et Odyss. ψ. Ἀμφίῖσασθε χιτῶνας, *Induite tunicas*. Eadem differentia est inter ἀμπύσχειν, & ἀμπύσχεισθαι, seu ἀμπύσχεισθαι: ἀμφιβάλλειν, & ἀμφιβάλλεισθαι: ἀμφιβάλλειν, & περιβάλλεισθαι: aliaque hujus generis verba.

ὑποδήσασθαι ὑποδήματα, vel absolute, ὑποδήσασθαι, propriè *subligare sibi calceos*, i. e. *induere calceos*, vel *calceare se*. Exempla passim obvia. Huic contrarium est τὸ ὑπολύσασθαι, *solvere sibi calceos*: seu *exuere calceos*, apud Aristoph. Plut. ver. 928. alibi.

7. Λύνω, simpliciter *solvo*: at λύομαι, *solvo aliquid eorum*, quæ circa corpus meum sunt: ut apud Aristoph. Lystr. γ. 930. τὸ τρόφιον ἤδη λύομαι: *jam strophium mihi solvo*. Callim. Hymn. in Del. γ. 208. Λύσας δὲ ζώνην: [Latona] *verò solvit sibi cingulum*, Sola nimirum erat Latona: atque adeò ipsa sibi solvit. Et in eod. Hymn. ver. 222. Ἀπὸ τοῖς μύτεσι ἀναλύεται: *Latona zonam suam solvit*. Et ver. 237. de Iride: Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται: *numquam zonam suam solvit*.

8. Στεφανῶσαι, *coronare alterum*. At στεφανώσασθαι, *coronare se*, vel *coronam sibi imponere*. Æschin. in Ctesiphont. p. 285. B. ubi invehitur in Demosthenem, quod septimo post mortem filiae suæ die, atque adeo funestus adhuc, hostias jam immolasset: Στεφανώσασθαι, καὶ λευκὴν ἰδιῆται λαβὼν, ἱκεδύται. *Postquam coronam sibi imposuisset, &c.* Aristoph. Eccles. ver. 133. Τί γὰρ ἐστεφανώσαμην; *Ob quam aliam enim causam coronam mihi imposui?* Inducitur nimirum ibi scemana loquens, quæ postquam coronam pro more sibi imposuisset, pro concione

cione verba factura erat. Et Lyfistr. ver. 602. *Λαβὲ ταυτὶ, καὶ καταβύσσαι* : accipe haec, & [illis] *fratrem tibi cinge*. Vide etiam Nub. ver. 1002. & Acharnens. ver. 1144. & Ælian. V. H. 3. 1.

9. Ἀπαγγέλαι, *strangulare alterum* : Ἀπαγγέσθαι, *strangulare seipsum, vel se suspendere*. Xenoph. in Hierone, sive de Regno : *λυσιτάλῃ ἀπαγγέσθαι τῷ τυράνῳ*. Ælian. V. H. 5. 8. *Πολιάγῳ δὲ ἀπήγατο* : *Poliagnus vero se suspendit* : vel *saucis sibi interclusit*. Matt. xxvii. 5. de Juda : *Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγατο*. Notandum hic obiter est, Lucian. in Toxar. pag. 42. Edit. Amstel. *ἀπαγγέλι αὐτῶν*, dixisse, pro *ἀπαγγέλλεται* ; quod nescio an imitandum sit.

10. Κόπτομαι, in Passivo, *cædor, ferior, vel percutior ab altero*. At κόπτομαι in Medio, *plango* : i. e. *proprie me percutio, vel pectus meum percutio* : quod lugentes facere solent. Sic *plango* apud Latinos (quod proprie significat *verbero, percutio* ; à verbo Dorico πλάγω, pro πλῆγω ; uti *pango*, à πάγω, pro πῆγω) præcisè dicitur, pro *plango me* ; i. e. *verbero me* ; præ læstu scilicet & mœrore. Κόπτομαι τινα, cum accusativo, sensu prægnanti, significat, *constitutum pectus tuum, plangendo aliquem lugere*. Exemplum passim obvia.

Ἐγὼ αὖ, in Activo, tradere alteri, quod ei promissum, vel desponsum est : at Ἐγὼ αὖδαι, in Medio, se sponsorem, vel fidejussorem alteri præbere, vel tradere : i. e. (uno verbo) *spondere, vel fidejubere*.

11. Ἀναμνήσκω, vel Ἀναμνήσκειν, in memoriam aliquid revocare alteri. At ἀναμνήσκεισθαι, vel ἀναμνήσκειν, sibi in memoriam aliquid revocare ; vel brevius, *recordari, reminisci*. Exemplum passim obvia. Sic Germani, *Sich erinnern* : & Galli, *se souvenir*.

12. Ἀπέχω, in Activo, proprie *abstineo*, i. e. *procul teneo ab aliqua re* : cui contrarium est, *admoveo*. Aristoph. in Pace ver. 161. Ἀπέχου τῆν εἰς ἀπὸ κάκων : *Nasum à stercore abducere*. At ἀπέχομαι, in Medio absolute positum, idem est, quod ἀπέχω ἑαυτὸν, i. e. *me abstineo*, (pro quo apud Latinos præcisè dici solet *abstineo*, subaudito Pronomine *me*) ut ἀπέχουσι οἶνον, σίτην, &c. *abstinere vino, cibo, &c.* Interdum etiam transit in

rem; ut ἀπείχουσαι χεῖρας, manus suas abstinere; apud Homer. & Demosth. pro quo etiam dicere quidem liceat ἀπείχει χεῖρας, in Activo (uti supra in memorato loco Aristophanis, ἀπείχει ῥίνα, nasum suum abducere, pro ἀπείχουσαι) sed non vice versa, pro, manus alterius ab aliquo prohibere, fas sit dicere, ἀπείχουσαι χεῖρας. Hæc observatio, quia est magni usus, inferius etiam plus semel inculcabitur.

13. Ἐπιτίγω, active, impello, urgeo: ἐπιτίγομαι, in Medio, me impello, vel urgeo, i. e. festino. Sic πορεύω, in Activo, transfero, transporto, ire vel venire facio alterum (vide Eurip. Med. ver. 180. Hippol. ver. 755. Hecub. ver. 447. & alibi) at πορεύομαι, in Medio, me ex uno loco in alterum transfero, seu me ire vel venire facio, i. e. eo, proficiscor. Eiusdem indolis etiam sunt verba sequentia; Πλανῶ, errare facio alterum: Πλανῶμαι, errare facio me, i. e. erro. Ἰστημι, statuo, vel stare facio alterum: Ἰσταμαι, statuo me, seu stare facio me, i. e. sto. Sic ἀνίσταμαι, surgo, i. e. propriè, surrigo, me, vel erigo. Ἰζω, & καθίζω, sedere facio alterum: Ἰζομαι & καθίζομαι, sedere me facio, i. e. sedeo. Στείλλω, mitto alterum: Στείλλομαι, mitto me, i. e. eo, proficiscor, venio. Ἀναπαύω, facio requiescere alterum: Ἀναπαύομαι, facio requiescere me, i. e. requiesco. Ἀισχύων, pudefacio alterum: Ἀισχύομαι, pudefacio me, i. e. pudet me. Φοβίω, terreo alterum: Φοβῶμαι, terreo me, i. e. timeo. Φαίνω, apparere facio alterum: Φαίνομαι, apparere facio me, i. e. appareo. Κοιμῶ, facio dormire, vel cubare alterum: Κοιμῶμαι, facio dormire me, i. e. dormio. Κίω, facio cubare alterum (hanc enim significationem verbum hoc obsoletum olim habuisse puto:) Κιῶ-

^a Apposite Philo Judæus vol. i. p. 44. SS. Legum Allegor. l. i. Εἰ μέλει ἡ τὸ φάναι κατέπαυσεν, & χεῖρας ἀπαύσατο. ΠΑΤΕΙ ΜΕΝ γὰρ τὰ δουρὲς ποιῶν, & ἐνερῶντα ἡ ΠΑΤΕΤΑΙ ἡ ποιῶν αὐτό: recte vero dicitur quiescere fecit, non QUIEVIT: QUIESCERE enim FACIT ea quæ videntur operari, ipsa non agentia; at ipse opifex non QUIESCIT. Male vertitur QUIESCUNT enim quæ videntur operari. Eadem est oppositio in utroque sententiæ membro.

^b αἰσχύομαι, pudefio; φοβίομαι, timeo; φαίνομαι, appareo, frequentius, ni fallor, in voce passiva. Vid. mox n. 35.

μαι, facio cubare me, i. e. *jaceo*. ἔγω, (quantum quidem ex compositis, ἀμφίγω, ἰπίγω, & μισίγω, colligere licet) olim videtur proprie significasse, *agito, incito* : unde ἵκωμαι, (posito nempe simplici pro composito μισίγωμαι : ut διαβαίω interdum fungitur vice τὴ ἀποδιδάσκειν, & ἀφ' αὐτοῦ : ut alia ejus generis hic taceam) proprie notat, me *agito*, vel *incito* post alium, i. e. *sequor*. Neque dubium est, quin in Verbis ἵκωμαι, δύναμαι, ἐπίσταμαι, μισύμαι, ἰσχύωμαι, ἡγέωμαι, aliisque similibus, eadem vis significationis mediæ insit : quamvis id hodie vix demonstrari queat, quoniam non amplius constat de propria significatione, quam verba illorum Activa, quæ usus jamdudum abdicavit (si tamen unquam in usu fuerunt) olim habuerunt. Nam ad investigandam significationem *Mediam* nobis præire debet notio Verbi *Activi* : quæ si vel ignoretur, vel obscura sit, latebit etiam vera vis verbi *Medii*. Unde Verba dictæ Formæ, quorum significatio *Media* non statim in oculos quasi incurrit, non illico pro *Activo-Mediis* (sic enim appellare mihi liceat Verba illa, quæ comparari possunt cum *Dependentibus* apud Latinos) habenda sunt ; sed considerandum paulisper, annon significatio illorum mixta ex notione verbi *Activi* bene intellecta & perspecta, erui possit.

14. Φυλάττω, in *Activo*, custodio, observo, vel servo alterum : φυλάττομαι, in *Passivo*, custodior, vel servor ab altero ; quo sensu captivi, oves, bona, leges, &c. φυλάττονται dicuntur. At φυλάττομαι, in *Medio*, custodio me adversus alterum ; vel prospicio mihi adversus alterum : i. e. uno verbo, *caveo*. Vim verbi hujus Græci optime exprimunt Galli, dicentes, *je me garde* : itemque Germani, *ich hute mich* : & Belgæ, *ik wagte my*.

Τρίπομαι, *verto*, vel *converto me ad aliquid*. Theophrast. in Charact. Procem. Τρέφομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὸν λόγον. Aristoph. Ran. ver. 37. Οἱ πρῶτά με ἔδει τραπέεσθαι : quo primum me diverti oportebat. Idem Vesp. ver. 980. ἐπὶ τὰ βελτίω τρίψω : ad meliora te converte. Xenoph. de Instit. Cyr. lib. 7. p. 198. B. Εἰ μὴ τριψόμεθα ἐπὶ ἐκ διαγίας καὶ ὑποπάθειναι : Si deflexerimus ad, &c. Vide etiam mox verbum ἐκτρέπτεσθαι.

15. Ἀντιτάττω, opponere aliquem alteri. Ἀντιτάττωμαι, vel ἀντιτάττωμαι, se alteri opponere, vel alteri obistere; diciturque cum de aliis, tum precipue de iis, qui se acie instructa hosti opponunt: ut apud Demosth. Olynth. 3. & alibi passim. Vide etiam infra Ταξάσθαι, Num. 28.

16. Εἰσοικίζω, active, in domum, sedem, vel locum habitandi causa aliquem introduco, seu recipio. Εἰσοικίζομαι, in Passivo, ab altero in domum, sedem, &c. introducior. Αἰσοικίζομαι, in Medio, se ipsum in domum, vel sedem aliquam inferre, i. e. in domum aliquam migrare. Eadem est ratio verbi contrarii ἔξοικίζω, & ἔξοικίζομαι, Æschin. in Timarch. p. 187. B. Ἐάν δ' ὁ μὲν ἔξοικίσῃται (male in Edit. Wolf ἥσῃται) εἰς δὲ τὸ αὐτὸ ἐργαστήριον χαλκῆς εἰσοικίσῃται (male & hic, ἥσῃται) χαλκῆρον ἐκλήθη. i. e. Ubi is emigravit, & in eandem officinam faber ferrarius immigravit, &c. Sic Synes. de hirundinibus: Εἰσοικίζοντας μὲν μετὰ τῷ φθύνεισθαι σιωπῶσαι δὲ ἔξοικίζοντας: immigravit in domos cum cantu; sed cum silentio inde exeunt, vel emigrant: hieme scilicet instantē. Sic ἀνοικίσασθαι, apud Thucyd. l. v. c. 58. Πειθεὶ Χαλκιδίας ἀνοικίσασθαι εἰς Ὀλυνθον. Ubi ἀνοικίσασθαι est, se in mediterranea loca habitandi causa conferre. Nam qui ad mare habitant, κάτω οἰκίῃ dicuntur: ut apud eund. Thucyd. l. i. c. 7. in fin. cui ibid. opponitur τὸ ἀνοικίζεσθαι. Vid. eund. l. i. c. 120. ubi τοῖς κάτω à Schol. recte exponitur, τοῖς παραλλοῖς, i. e. ad mare sitis.

17. Ὀρίγω, active, extendo, protendo, porrigo; ut ὀρίγων χεῖρα: at ὀρίγομαι, in Medio, me porrigo, me extendo; i. e. manus meas extendo ad aliquid accipiendum. Homer. Odyss. φ. Ἐνθεν ὀρίζομαι ἀπὸ πασσαλὸς αἰνυτο τόξον: Manus porrigens de paxilla detraxit arcum. Et cum genitivo, ὀρίγεσθαι τινί, manus ad aliquem protendere. Homer. Iliad. ζ. Οὐ παῖδες ὀρίζετο φαίδιμος Ἑκτωρ: Ad filium suum manus porrexit Hector. Et cum dativo, ὀρίγεσθαι χειρὶ, (proprie se protendere manu) i. e. protendere, vel porrigere manum, aliquid captandi causā: ὀρίγεσθαι δορὶ protendere hastam, &c. Homer. Il. ψ. 99. Ὡς ἄρα φωνήσας, ὀρίζετο χερσὶ φίλον.

ὅς τ' ἔδωκεν. Sic locutus, porroxit manus suas ad [Umbra Petreoli] nec tamen cepit. Vel dici etiam potest, τὸ ἐδέχθη in hac constructione, simpliciter habere significationem capiendi, vel appetendi; ex consequenti nimirum. Nam manus porrigere solemus ad ea, qua captamus, vel appetimus. Unde patet, quare τὸ ἐδέχθη per metaphoram significet, desiderare, concupiscere, vel appetere.

18. Ἐκτρανῶσαι τῆς ὁδοῦ, se divertere de via, ut ita loqui mihi liceat; seu de via deflectere, apud Ælian. V. H. xiv. 49. & alios. Unde ἐκτρανῶσαι τῆς ὁδοῦ, cum accensativo, sensu pragnanti significat, de via deflectendo aliquem declinare, vel evitare: & inde simpliciter, aliquid fugere, declinare, vel evitare.

19. Ἀρῶ, in Activo, simpliciter significat tollo: ac Ἀρῶμαι, in Medio, in me aliquid tollo, ut sic loqui mihi liceat; seu, mihi (vel humeris meis) aliquid impono portandum; & ex consequenti, porto. Neque subaudiendum hic est ἰν' ὤμων, vel ἰν' ἀγκυλῶν, ut Henr. Steph. putat; sed τὸ ἀρῶμαι dictam significationem per se habet. Aristoph. Ran. ver. 32. Τὸν τὸν ἀρῶμαι φέρει: Asinum humeris impositum porta. Et ver. 607. ἀρῶμαι τὰ σέμαλα: tollere sarcinas portandas; vel simpliciter, portare. Ælian. V. H. iii. 22. Ὅτι βούλει ἀνοψῆσαι ἀρῶμαι: Aufert in humeros sublatum. Potest tamen majoris claritatis gratiā interdum addi ἰν' ὤμων, ut apud Ælian. V. H. xii. 22. Nisi tamen τὸ ἀρῶμαι, ibi referendum est ad sequens ἵσθιν. Sic enim ibi legitur: καὶ τὴν ἀρῶμαι ἰν' ὤμων ἵσθιν. Sed utro modo accipias, parum interest. Si enim τὸ ἰν' ὤμων referendum est ad ἀρῶμαι; distinctionis gratiā id additum esse intelligi oportet; quoniam ἀρῶμαι etiam ille dicitur, qui in caput sublatum aliquid portat. Hinc per Metaphoram, ἀρῶμαι πόλεμον, bellum suscipere, cum alibi, tum apud Demosth. Orat. de Pace, p. 2. & Thucyd. lib. i. c. 125. pro quo barbarè quis dixerit, ἀρῶν πόλεμον, in Activo: ne quis putet promiscuè ista usurpari posse. Et συναρῶμαι τινι πόλεμον, κινῶν, &c. in bello, periculo alicui esse adiutorem & socium: vel, ut ad significationem propriam clarius alludam, onus belli, periculum,

li, una cum aliqua in se tollere, vel suscipere. Dicitur etiam συναίρεισθαι τινι τὸ πόδιον (ut apud Thucyd.) cum genitivo rei: ubi subauditur nomen μένος: ut integra phrasis sit, συναίρεισθαι τινι μένος τὸ πόδιον. Interdum Dativus personæ omittitur: ut apud Demosth. Olynth. i. ἰτοίμως συναίρεισθαι τὰ πρᾶγματα.

20. Πήμπεω, non solum significat mitto; sed etiam deduco, seu curo aliquem ducendum, vel deducendum eò, quò pervenire cupit: quo sensu accipitur apud Homer. Odys. E. ver. 37. & 140. Hinc πήμπεμαι, in Medio, significat, curo aliquem ducendum, vel deducendum ad me: i. e. arcesso. Idem ergo notat quod compositum μεληπήμπεμαι, cujus multò frequentior usus est. Simplex autem πήμπεμαι dicto sensu legitur apud Eurip. Hecub. ver. 377. Orest. ver. 107. & 111. quamvis Henri Steph. nullo veteris Scriptoris testimonio notionis hujus fidem Lectori faciat.

21. Προσφέρω, in Activo, offero, præbeo, admovet: at in Medio, προσφέρομαι, offero me, præbeo me, infero me: ut apud Xenoph. Inst. Cyr. lib. i. p. 15. C. Καὶ ὡς ἴδεν κάπρου ἐξ ἱαντίου προσφερόμενον: Et ut vidit caprum ex adverso se inferentem: i. e. irruentem. Et apud Plutarch. in Galb. Προσφερόμενον γυμνῶ τῷ ξίφει: cum nuda gladio se inferens, vel irruens. Item cum Dativo personæ, προσφέρεισθαι τινι, eleganter dicitur illè, qui se offert, vel præbet erga aliquem, hoc vel illo modo. Ad Hebr. xii. 7. Ὡς υἱοῖς προσφέρεται ὑμῖν ὁ Θεός: Deus se gerit erga vos ut filios. Propriè ibi vetus Interpres, offert se vobis. Plura exempla passim obvia sunt. Alio sensu προσφέρεισθαι, in Medio, dicitur de illo, qui cibum vel potum capit: i. e. propriè, qui cibum vel potum ori suo admovet. Æschin. contra Timarch. p. 190. B. Κιλευόων λῆσασθαι, καὶ οἷτον προσινέγκασθαι: jubentibus se lavare, et cibum capere. Vide etiam Ælian. V. H. iii.

31. At in Activo, προσφέρειν τινι οἶτον, φάρμακον, &c. est, præbere, vel porrigere alicui cibum, medicamentum, &c. quæ qui manu capit, & ori suo admovet, vel inserit, dicitur προσφέρεισθαι, ut jam monuimus. Medicus ergo ex. gr. ægro προσφέρει φάρμακον: at æger ipse προσφέρεται: & mater puero προσφέρει ἄγλον, κρίας, &c. at puer

ipse *προσφίειν*. Et uti, *προσφίεσθαι*, in Medio (ut diximus) interdum significat cibum vel potum capere: ita ut *προσφίεμα*, passivè interdum dicuntur ipsi cibi, & ipsa pocula, quæ capiuntur: quatenus nempe passivum illud respicit Medium *προσφίεμα*; non vere quatenus refertur ad Activum *προσφίειν*. Posteriore enim sensu passivum *προσφίεμα*, non potest dici de cibis & poculis, quatenus capiuntur (i. e. eduntur & bibuntur) sed tantum quatenus alicui ab altero offeruntur, & admoventur; licet is, cui offeruntur, ea non capiat. Nam Activum *προσφίειν*, simpliciter significat alteri aliquid admoveo, offero, præbeo, &c. neque propriè de ciborum oblatione dicitur, & iii, quæ in alimentum cadunt; ut non sine insigni errore statuit Foësius in Oecon. Hippocr. V. *προσφίειν* (deceptus nimirum significatione verbi Medii *προσφίεσθαι*) sed etiam de quibuscvis aliis rebus, quæ alicui quocunque modo offeruntur, admoventur, vel præbentur. Hinc dicitur, *προσφίειν τῷ μυχῶνι, δάκτυλῳ, ὀφθαλμῷ, χερὶ, ὀνότι, &c.* Et Medicus, ex gr. non solum dicitur *προσφίειν*, cum ægroto medicamentum edendum vel bibendum offert, sed etiam cum alia quævis curandi causâ, corpori ejus applicat, vel admovent: ut ex Hippocrate, Galeno, aliisque Scriptoribus Medicis constat. Hinc passivè τὰ *προσφίεμα*, non solum dicuntur medicamenta, quæ Medicus ægroto edenda vel bibenda offert; sed etiam quævis alia *συνθήματα*, seu morborum auxilia, ut venæ sectio, cataplasmata, balneum, &c. Vide Foësium loco laudato.

22. *Ἐγκαλύψαι*, obtegere, seu obvelare alterum: *Ἐγκαλύψασθαι*, obtegere, seu obvelare se, vel faciem suam. Aristoph. Nub. ver. 733. *Ὀὐκ ἔγκαλυψάμην ὁ κεφαλὴν ἐν φρεσίν*: Annon caput tibi obteges, & sic quam primum aliquid meditaberis? seu, ut magis Latine dicam: Quin capite obtecto illico aliquid meditari incipe. *Ælian. V. H. xii. 47. Ἡ δὲ Ἀγοράχην ἰσπερὶ, δι' αἰδέος ἔγκαλυψαμένη*: præ verecundia faciem suam velans. *Isocrat. Trapezit. ἔγκαλυψάμην, ἔκταν*: Postquam caput suum operuisset, (seu capite aperto) fleuit. Et cum accusativo, *ἔγκαλυψάσαι κεφαλὴν*, apud Plutarch. in Coriol. quod exemplum adducens. *Henr. Steph. in Thes.*

L. G. putat, τὸ ἱκαλόφασθαι, simpliciter hic positum esse pro Activo ἱκαλόφαι: errore manifesto, eodemque communi. Nam ἱκαλόφαι τὴν κεφαλὴν, est, caput alterius obtegere: at ἱκαλόφασθαι τὴν κεφαλὴν, caput suum obtegere; sensu reciproco. Eadem est ratio Verborum Mediorum, καλακαλόφασθαι, καβακαλόφασθαι, καβακαλόφασθαι, συκαλόφασθαι, προκαλόφασθαι. De postremo tantum verbo addam; illud propriè quidem significare, *se prætègere*, ut sic loqui mihi liceat: sed eleganter interdum (sensu scilicet prægnahti) usurpari pro, prætègendi sui causâ aliquid obtendere, vel prætendere: ut apud Platon. in Protag. p. 196. Πέροχῃμα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεισθαι τὰς μὲν πόλεις, τὰς δὲ αὐτ., &c. i. e. *alios quidem pœsin sibi prætendentes, sive pro prætectu assumentes; alios: &c.*

23. Ἀρχω, & Ἀρχομαι, utrumque ab Henr. Steph. aliisque Lexicographis, exponitur *incipio, initium facio*: quasi notio illa utrique verbo simpliciter, & sine ullo sensûs discrimine conveniret. Differunt autem hæc duo verba eo, quod Activum Ἀρχω semper relationem habeat ad alios, significetque *prior incipio; seu incipio ideo ut alii me sequantur; seu exemplo meo aliis præbeo initium & ansam aliquid faciendû; seu aliis præeo ad aliquid faciendum*: Ἀρχομαι vero, in Medio, ipse mihi præeo ad aliquid faciendum; seu simpliciter, *incipio aliquid facere, nemine quamvis sequente*. Xenoph. lib. 4. Ἑλλῶν p. 516. E. Ἐπειτα ἀρχάμενοι Κορινθίαν, πάλιν κατεσκήνωσαν εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατόπεδον. Ubi interpr. satis rectè: *Deinde facientibus ejus rei initium Corinthiis, &c.* Alian. V. H. iii. 4. Ὁμοθυμῶν, ὁ μὲν κοινῶς εἶπεν τῷ Χαρίτων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρχαὶ τῆς ἐπιβουλῆς, i. e. *se Cbaritoni auctorem fuisse insidiarum; seu, se Cbaritoni consilio suo prævisse ad insidias*. Thucyd. l. i. c. 49. Μαχῆς δὲ οὐκ ἤρχον: *Non incipiebant priores pugnare*. Homer. Iliad. ψ. ver. 12. Ὡς ἴφαιτος δ' ὤμωζαν ἀδελφεῖς. ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς: ubi Ἀρχων non est simpliciter incipere: sed ideo incipere ut alii sequantur. Sic compos. ἱσάρχω, & κατάρχω. Hom. II. ψ. ver. 17. Τόλῳ δὲ Πηλεΐδης ἀδινῶ ἱσάρχε γόων: *illis vero Achilles lugubrem stitum præivit*. Xenoph. Inst. Cyr. l. i. pag. 14.

Οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ἴσου, ταῦτα ἐπελάττειν τῶν ἐπὶ τοῦ ἴσου, ἀλλ' αὐτῶν ἴδεναι αὐτοὺς ἡλικίας ὅτι, ταῦτα ἐξήγγειλεν. Non ad ea provocabat sodales quibus se superiorem nūtat: sed quibus certo sciret se inferiorem esse, ea prior facere incipiebat, ad hoc, ut alii se sequerentur. Tot verbis opus est, ut vim unius vocis ἐξήγγειλεν exprimas. Sequitur ibidem apud Xenoph. καὶ κατὰρχου ἔδωκεν ἀντιπρόσωπον τῶν ἰσχυρῶν, ὁ δὲ λαοφάνης οὐκ ἔδειξε. Et aliis praeiuvendi causā, primus in equum infiliabat; vel iurando (cum sodalibus) certaturus, vel, &c. Idem de Lacedaemon. Republ. p. 683. A. Νουμίζοντες ἰσχυροὺς κατὰρχου τῶν ἀδύνατον, ἰσχυροὺς αὖ τῶν ἀδύνατον. Hac significatione verbi activi ἀρχου, posita & demonstrata, facile est inde intelligere & cognoscere vim verbi Medii ἀρχομαι. Illud tantum hic observandum est; τὸ ἀρχομαι, triplicem habere notionem, & 1. dici de eo, qui neminem habet praeuntem; licet sint, qui sequantur, (quo sensu is qui ἀρχη, etiam dici potest ἀρχομαι: ut apud Thucyd. lib. i. c. 144. Πόλις δὲ ἐκ ἀρχῆς, ἀρχαίως δὲ ἀμυνόμενα. 2. De eo, qui neminem nec praeuntem, nec sequentem habet. 3. De eo, qui praeuntem quidem habet, sed neminem sequentem. Duæ priorēs notions sunt reciprocae, & ad primam, de qua nunc agimus, Verborum Mediorum Classē pertinent. At tertia notio infra in Classe secunda, ubi suus ei locus est, exponetur.

24. Προσποιῶ, & προσποιῶμαι, Henr. Steph. planè confundit; qui & inter reliqua verba Media & Activa per totum Thesaurum suum nullum fere discrimen statuit. At vero προσποιῶ, in Activo, est, facio, ut alteri aliquid accedat, vel acquiratur: προσποιῶμαι, in Medio, facio, ut mihi aliquid accedat, vel acquiratur: seu, meum aliquid facio: vel mihi aliquid acquiro, vindico, tribuo, sumo, seu rebus meis adjicio, &c. Thucyd. lib. 2. princip. Βελήμονες τὴν πόλιν ὀρεγόντες προσποιῶνται: volentes urbem Thebanorum ditioni adjungere; vel efficere, ut Thebanorum ditioni urbs adjungeretur. Ubi barbarum foret, pro προσποιῶνται adhibere Medium προσποιῶσθαι. Idem lib. iii. c. 70. Περὶ τοῦτο Κορινθίους Κερκυραίαν προσποιῶνται. Vide eundem lib. ii. c. 85. Demosth. in Aphob. i. p. 555. A. ubi loquitur de iis, qui bono-

bonorum suorum tutores & administratores fuerant καὶ ὅρα ἢ αὐτῶν περιγύρεται, ταῦτα προσποιῖται. Quod Budaeus (quem Henr. Steph. sequitur) vertit, *Et quae inde superfuissent, in rem suam vertere.* Imo hoc foret προσποιῖσθαι. Tutores autem dicuntur προσποιῖν, in Activo, cum redditus ex bonis pupillae superantes, neque ad sustentationem ejus necessarios, non suae, sed ipsius pupillae, forti & patrimonio adjiciunt; quo quidem sensu verbum hoc in dicto loco Oratoris accipiendum esse, ea, quae sequuntur, manifestè suadent. Unde apparet, quam facile in Graecis Scriptoribus interpretandis labi & errare possint, qui verum discrimen inter verba Media & Activa ignorant. Addam nunc unum & alterum exemplum de Verbo Medio προσποιῖσθαι. Thucyd. l. 1. c. 8. Προσποιῖντο ὑπὸ τῶν τὰς ἰλᾶσους πόλεως; *minores civitates suae ditioni adjungebant, vel addebant.* Idem l. 1. c. 44. Ἐκάστους τῶν νικῶν προσποιῖσσαντο; *Utrique victoriam sibi vindicabant.* Aristoph. Eccles. ver. 866. Διόλεια δὲ... μὴ προσποιῖν τῷ χρημάτων; *Timeo enim ne partem bonorum tibi vindices.* Et Equit. ver. 215. Τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιῖ. Quod Frischlinus pessimè reddit: *Quid vis simula apud plebem.* Verus sensus est, populum tibi semper concilies, seu ad partes tuas pertrahas; vel, populum tibi semper addictum & faventem habeas. Et προσποιῖμαι, cum Infinitivo. Demosth. Orat. de Pace, p. 22. C. Πάρτα ὅσα παύομαι βίβλιον τῶν ἄλλων προσποιῖ, ἢ προσποιῖσθαι δὲ ἢ δὲ ἄλλα γινώσκου, πλὴν, &c. Ubi προσποιῖσθαι, est, sibi aliquid sumere, vel arrogare. Sic ergo locum vertes: *De illis autem rebus, quas videor melius praevidere, quam alii, non id mihi sumo, ut eas ullam aliam ob causam cognitas habeam, quam, &c.* Et quia illi, qui simulant, aliquid sibi assumunt, tribuunt, vel assingunt; hinc προσποιῖσθαι, interdum significat *simulare.* Exemplum passim sunt obvia. Et uti προσποιῖσθαι habet significationem reciprocam; ita etiam τὸ ὑποποιῖσθαι; ut apud Thucyd. l. 1. c. 15. princ. Ἰσχυρὸν περιποιῖσσαντο ἐκ ἰλαχίον; *potentiam non parvam sibi compararunt.* Exemplum alia passim occurrunt. Ejusdem indolis sunt verba ὑποποιῖσθαι (ut εὑποποιῖσθαι γέν, *filium sibi adsciscere, seu adoptare*) μιμηποιῖσθαι, & ὑποποιῖσθαι.

25. *Θίβαι τὰ ὄπλα*, pro *τινθίσθαι*, (simplex pro composito) proprie, arma sibi circumponere, i. e. induere, capere. Thucyd. l. ii. c. 3. *Θίμωι τὰ ὄπλα*. Quod Scholiaſtes interpretatur, *Θιθίμωι ἰανίς*. Demosth. adv. Mid. p. 405. C. *Ἰπὲρ τὰ δῆμῳ δίμωι τὰ ὄπλα*: *Armis pro populo sumtis*. Æsch. in Timarch, p. 175. A. *Τὴ πόλει, ὑπὲρ ἧς τὰ ὄπλα μὴ τίθισαι*: *Urbi, pro qua arma non capis*. Xenoph. lib. vii. Hellen, p. 631. D. *Ἐν αὐτῇ εἴτε τῷ Ἀργεῖ τὰ ὄπλα*. Demosth. adv. Aristocr. p. 430. C. *Οὗτοι γὰρ τῶν υἱητέρων στρατηγῶν ἐκαστὸς δύναισθαι τὰ ὄπλα ἱμῶν*. Ælian. V. H. iii. 43. in fin. *Συγκρίται Κροτωνιάταις παρτίῳ ὄπλα δίμωι*: *cum adversus Crotonialas arma cepissent*. Et, *πόλεμῳ δίβαι τινί*, bellum adversus aliquem suscipere, vel alicui inferre, apud Eurip. Orest. ver. 14. At *δίναι πόλεμῳ*, foret bellum alicui excitare; seu efficere, ut alteri bellum inferatur. Sic & in aliis loquendi generibus, *δίναι* & *δίβαι* differunt. Ex gr. *δίσθαι ἀλῶν*, apud Hesiod. in Theog. ver. 886. est, *uxorem sibi adſciſcere*, seu *ducere*: at *δίναι ἀλῶν*, foret, *uxorem alteri dare*, seu *jungere*: eodem scilicet modo, quo *ποιῶν*, & *ποιῖσθαι ἀποιῶν*, inter se differre, docemus, infra § 32. Par discrimen intercedit inter *δίναι*, & *δίσθαι νόμῳ*: ut infra in Classe secunda exponetur.

26. *Προάγωμαι*, ad me adtraho, allicio, &c. Plato lib. v. de Repub. princ. *Ἐκείνης τῆς χεῖρας, ἣν λαβόμενος τὸ ἱμάτιον ἔσθῃ τὸν ὄμῳ, ἐκείνῳ προσηγάγῃ*: *eum ad se adtraxit*. Eurip. Androm. ver. 225. *Τῇ ῥιτῇ προσηγάμενος Πόρον*: *Virtute mihi conciliavi maritum*. Aristoph. Avib. ver. 141. *Οὐκ ἔκυσας, ἢ προσεῖπας, ἢ προσηγάγῃς*: *Non osculatus es (puerum) non allocutus es, neque ad te pellexisti*. Idem Eccles. ver. 881. de anicula, quæ cantu suo adolescentem formosum ad se pellicere conabatur: *Ὡς . . . προάγεισθαι τινὰ ἄνδρα*. Xenoph. lib. iii. Ἀνομήν. p. 766. E. *Συμμαχοῦς ἢ βοηθῶς προάγεισθαι*: *Socius & adjutores sibi conciliare*. Et *προάγεισθαι*, in potestatem suam redigere. Thucyd. l. i. c. 99. *Ῥάδιον ἦ προάγεισθαι αὐτοῖς τὰς ἀφιστάμεναι*, i. e. *facile illis erat, eos, qui defecerant, in potestatem suam redigere*. Anglicè, *to reduce*. At *Ἀδύμῳ προάγω*, *sim*.

simpliciter & absolute hoc sensu numquam usurpatur. Nusquam enim reperias, προσάγειν τινα, pro ad se aliquem adtrahere. Idem discrimen etiam intercedit inter verbum ἐπάγω, & ἐπάγομαι.

27. Ἐπισπάσασθαι τὴν θύραν, januam ad se trahere, i. e. claudere, ap. Lucian. in Catapl. & Amor. Sic ἐπισπάσασθαι κακόν, arcessere sibi malum: ἐπισπάσασθαι οἶνον, trahere ad se vinum, i. e. bibere.

Παρασπάσασθαι, non est simpliciter, partem à latere avellere, seu abstrahere; sed partem sic avulsam ad se trahere. Xenoph. Ἑλλην. lib. iv. sub. fin. Τῶν πόλεων παρισπᾶτό τινας τῷ Φαριναβάζῳ. Sic Demosth. Olynth. i. Μὴ παρασπᾶσνται τί τῶν ὅλων. Phil. de vita Mos. lib. iii. Τῶν νεκρῶν τῶν ἱερῶν τιμὴν παρασπᾶσασθαι βέλιδόντων.

28. Ἀγισθαί γυναῖκα, ducere uxorem. Heliod. Ἑγ. κ. Ἡμ. ver. 800. Ἐν δὲ τιτάρτῃ μὲνός ἀγισθαί, ἐς οὐκ ἀκούειν. Eurip. Orest. ver. 248. Εἰ δ' ἄλοχον ἀγεται, Xenoph. de Republ. Lacedæm. princip. Ὅποτε βέλονται ἱεραὶ γυναῖκα ἀγισθαί. Et sic passim alibi. Facile autem apparet, quare Græci ἀγισθαί γυναῖκα dixerint, non ἀγεῖν. Nam sponsi sponsas die nuptiarum sibi, & domum suam ducebant, easque domum ita deductas, sui juris quasi faciebant: qui sensus minimè exprimi potest per Ἀκτινὸν ἀγεῖν γυναῖκα. Hoc enim foret, uxorem suam, vel alienam, aliquò ducere; veluti in urbem: aut, sceminam præ se agere; ut pastor oves præ se agere dicitur. Hinc apparet quam male hæc confundant viri docti. Vide Indicem Æliani V. Ἀγεῖν.

Τάξασθαι, se instruere, vel in ordinem redigere. Synes. Τάξασθαι δὲ περίμνητοι, ὡς, εἰ ἰμβάλωμεν, ἀμυνόμενοι: Instruati nos expelebant, tanquam vim propulsaturi, si eos invaderemus. Thucyd. lib. i. c. 48. Οὕτω μὲν Κερκυραῖοι ἰνδῶν: Sic quidem Corcyraei aciem suam instruxerunt. Vide etiam supra Ἀνταρτῆσθαι.

29. Παρασκευάσασθαι, se instruere, se parare, vel accingere ad aliquam rem. Xenoph. Ἑλλην. lib. iii. p. 490. Α. Παρασκευάσασθαι μὲν ἰσχυρὰ μάχεσθαι, παρασκευάσασθαι μὲν ἰσχυρὰ μάχεσθαι, παρασκευάσασθαι μὲν ἰσχυρὰ μάχεσθαι. Idem Ἑλλην. lib. i. sub. princ. παρασκευάσασθαι ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. Idem lib. vii. Αναβ.

p. 406. D. παρασκευάζωμαι ἀσπασίῃ. Thucyd. lib. i. c. 105. Οἱ δὲ Κορίθιοι παρασκευάζονται ἡμέρας δύο καὶ μάλιγα. Plura exempla passim obvia.

30. Πάριζω, supposito, præbeo aliis : πορίζομαι, in Medio, mihi reperio, paro, comparo, quero, vel conficio aliquid. Differentia hæc perpetuò apud Veteres Scriptores observatur. Xenoph. l. viii. Inst. Cyr. p. 210. Ε. Ἀγὼ αὐτοῖς, ὅπως αἱ ἰκασθεῖς δύναιτο, πορίσαι μοι χρήματα. Aristoph. Equit. 590. Δὴ σὶ τοῖς δὲ πορίσαι νικῇ : *Oportet te (alloquitur Palladem) bisce viris præbere victoriam.* Idem Plut. ver. 461. Εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις πορίζωμαι ἀγαθόν : *Si omnibus hominibus boni copiam præbeamus.* Idem Ecclef. ver. 236. χρήματα πορίζειν ἐν πορείᾳ τῶν γυνή : *Famina omnium optime novit vias reperienda, vel conficienda aliis (non sibi, ut ex præcedentibus clarè patet) pecuniæ.* Xenoph. lib. v. Ἑλλην. p. 546. Ε. Πειράσομαι τὰ ἐπιτήδεια ὑμῶν ὡς πλῆθ' αὖ πορίζω. Demosth. Orat. i. in Philip. p. 16. C. Τρεφὼν ταύτη [τῇ δυνάμει] πορίσαι καλῶς. Et pag. seq. μισθὸν πορίσαιας [τοῖς στρατιώταις.] At idem paulo ante : Οὐκ ἐστὶν ἡμῖν πορίσασθαι δύνανται : *comparare nobis exercitum nunc non licet.* Æschin. in Timarch. pag. 183. Α. Πολλὰς τεθιώρηκα μαρτυρὰς πορισσάμενος ἀδολφίας : *Multos [in judicio] vidi, quamvis testes pro se produxissent, damnatos fuisse.* Thucyd. lib. i. c. 83. πορισώμεθα ἐν πρῶτῳ αὐτῷ, (sc. δαπάνῃ) *primum provideamus, ut sumptus ad bellum necessarii nobis suppetant.* Et eod. lib. c. 125. Ἐκπορίζεσθαι ἰδόντες ἰκάστοις, ἢ πρόσφορα ἦν. Ubi itidem sensu reciproco verbum hoc usurpatur. Xenoph. l. ii. Ἀπῆμι. p. 758. Α. Ἀνασκαζομαι τῷ σώματι ἰεργάζομαι. τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι : *Cogor labore corporis victum mihi quaerere.* Sic apud Ælian. V. H. ii. 5. πορίζεσθαι ὑγιῶσι 2½ γυμνασίῳ, *firmam valetudinem sibi parare exercitiis corporis.* Et ap. Herodian. l. i. c. 6. n. 25. πορίζονται τὰ χρεῶδες πρὸς τὸν βίον, *parant, vel quaerunt sibi victum.* Ut sexcenta alia exempla prætermittam. Hinc ergo apparet apud Demosth. in dicta Orat. Philip. p. 17. in fin. ubi legitur *προσπορῶν τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ κράτισμα* : pro *προσπορῶν*, scribendum esse in Medio, *προσπορῶνται.* Sensus enim est, *ipsum exercitum reliqua sibi*

bi comparaturum esse: ut recte Wolfius vertit. Facile autem syllaba ... ται à librario negligi vel præteriri potuit, propter proxime sequens ται. Nam ejusmodi syllabas affinis soni se invicem absorbere quasi solent; ut Criticis notum est. Emendandus quoque obiter est Aristoph. Ran. ver. 908. ubi pro *ωγιοράδης ἐρημίας*, scribendum est, *ωγιοράδης ἐρημίας*: non solum propter metrum, sed etiam sensum. Nam Chorus ibi alloquitur Mosas, easque rogat, ut copiam verborum præbeant Æschylo & Euripidi, de palma artis Tragicæ inter se certaturis.

31. Περαιῶν, trajicio alterum, seu alterum trans flumen, vel mare mitto: *περαιῶμαι*, in Med. trajicio me trans flumen, vel mare; pro quo Latini præcisè dicere solent, *trajicio*, vel *transmitto*; subaudito *se*. Thucyd. l. vi. c. 26. Μὴ κωλύωται ὑπ' αὐτῶν, καὶ δάδαρται περαιῶμαι, *Ne prohiberentur ab illis trajectu maris*. Herodian. l. iii. c. 4. n. 17. Περαιῶντες τὸν Τίγριδα ποταμὸν, *trajicientes Tigridem*. Ubi dicitur, cum accusativo, *περαιῶσθαι τὸν ποταμὸν*: quæ præcisæ est locutio, pro, *περαιῶν ἰαυτοὶ ὑπὲρ τὸν ποταμὸν*. Sic apud Latinos, *trajicere flumen*, ellipticè dicitur, pro, *trajicere se trans flumen*. Cæterum, exemplum activæ vocis nullum invenias in Thesaurο Henr. Steph. Legitur autem apud Thucyd. l. iv. c. 121. ubi Historicus ait: Στρατὶς πολλῶν περαιῶσι, *exercitum majorem trajecit*. Ubi vides τὸ περαιῶν habere significationem transitivam, non reciprocam.

Κτάνω, si olim in usu fuit, procul dubio significavit, *alteri acquirō*: unde κτῆμαι, in Medio, mihi acquirō, seu comparō.

Κληρώσας, sorte ductā aliquem legere, seu sortem pro aliquo ducere: *Κληρώσασθαι*, in Medio, sortem pro se ducere, seu sortiri; & per consequens, per sortem aliquid adipisci.

32. Ποιῶν, & ποιῶσθαι, quis non sine discrimine apud veteres scriptores passim usurpari credidit? Quamvis enim Henr. Steph. duo hæc verba in uno & altero loquendi genere rectè distinguat, in pluribus tamen aliis miscet & confundit. Differunt autem eo, quod τὸ

οὐκ ἄν πλερὺν referatur ad alterum; rariùs ad ipsum facientem: at τὸ ποιῆσαι, plerumque ad ipsum facientem: atque adeo interdum quidem pro ποιῆσαι adhibere liceat ποιῆν (quando scilicet nulla inde oritur ambiguitas) vix autem vice versa, ποιῆσαι pro ποιῆν. Exemplis res fiet clarior. Phrasis est vulgata, κακῶς vel κακὸν ποιῆν τινα, *aliquem malo afficere*; pro quo barbare diceretur, κακῶς ποιῆσθαι τινα. Demosth. in Timocr. κολάσαι ἐν παραδείγματι ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τῷ τῷ. Ubi ποιῆσαι locum non habet. Idem ead. Orat. p. 463. Ἀδελφὲς ἐπιτίθειν τῷ βασιλεῖ τὰ κοινὰ διαπραξάν. Ubi nemo, nisi purioris Hellenismi ignarus, dixerit ἐπιτίθεαι vel ἐπιτίθειαι. Thucyd. l. ii. c. 29. Ὁ Νυμφόδωρος τὴν τῷ Σιτάλκῳ συμμαχίαν ἐποίησε. Quare non ἐπιτίθεαι? Quia Nymphodorus non sibi, sed populo Atheniensi societatem illam pepigerat. Hinc Thucyd. eod. cap. & quidem proximè antè de ipsis Atheniensibus inquit: τοῖς Σιτάλκῳ οἱ Ἀθηναῖοι ξύμμαχον ἐποίησαν: i. e. *socium sibi fecerunt*. Et in princip. ejusdem capituli: Οἱ Ἀθηναῖοι Νυμφόδωρον πρέξινον ἐποίησαν. Et lib. i. c. 57. Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς αὐτὸν ξύμμαχον ἐποίησαν. Neque unquam aliter Thucydides loqui solet. Sic φίλος ποιῆσαι, *amicos sibi facere*, apud eundem lib. i. c. 28. Xenoph. lib. ii. Ἀπορωτημ. p. 749. D. & 750. D. & alibi passim. Νῆσος ὑπεύς ποιῆσαι, *insulas in potestatem suam redigere*, Thucyd. l. i. c. 13. in fin. Χρημάτων ἀλῆσιν ποιῆσαι, *sibi comparare magnam pecunie vim*, eod. cap. in princip. Τιμωρίαν ἀπὸ τινος ποιῆσαι, *auxilium ab aliquo impetrare*, Idem l. i. c. 25. Et proximè post: Ἡγούμενους ποιῆσαι, *duces sibi assumere*. Et sic sexcentis aliis in locis. Παιδας ποιῆσαι, pro ἱσποῦναι, *filios adoptare*, apud Demosth. Pro quo quis dixerit ποιῆν? Ποιῆσαι ὅφ' ἑαυτῷ, vel (ut ap. Ælian. V. H. vi. 11.) ἑαυτῷ, *in potestatem suam redigere*, phrasis nota. Demosth. adv. Aristocr. pag. 454. C. Πᾶσαν ὅφ' ἑαυτῷ ποιῆσασθαι τὴν ἀρχήν. At ποιῆν ὑπὸ τῷ, *alteri subicere*. Demosth. pro Ctesiphont. p. 319. C. Ἔως Θερυλαίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, *Donec Thessaliam Philippo subjecissent*. Ubi nemo nisi barbarus, pro ἐποίησαν,

σαν, dixerit, *ἰποιήσαντο*. Thucyd. lib. i. c. 128. *Σοὶ Σπαρῶν τε καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ὑποχρεῖται ποιεῖσαι*. Sunt verba Paulanias, ad Persarum Regem scribentis. Sic *ποιεῖσθαι φίλιαν*, amicitiam inter se, vel pro se facere: at *ποιῆσαι φίλιαν*, amicitiam inter alios conciliare; quod *μισίται*, seu *διαλλαχταί*, facere solent. *Ποιεῖσθαι ἀκοίτην*, apud Homer. Odysf. E. γ' 120. dicitur de femina, quæ virum matrimonio sibi jungit: uti *ποιεῖσθαι ἀκοίτην*, apud Hesiodum, de viro, qui uxorem sibi ducit. At *ποιεῖν τινι ἀκοίτην*, apud Homer. Il. Ω. γ' 537. est, alteri uxorem jungere, dare, vel conciliare. *Ποιεῖσθαι εἰρήνην*, pacem cum hoste suo facere; apud Demosth. Orat. *πρὸς τὸν Ἰφικράτην*. plus vicies: at *ποιεῖν εἰρήνην Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις*, ap. Xenoph. de Inst. Cyr. lib. iij. p. 72. D. est, pacem facere inter Armenios & Chaldaeos. Idem Xenoph. lib. iv. Ἑλλήνων. p. 515. A. *Κατεργάσασθαι τὴν πόλιν, ἵνα μὴ προσβῇ ποιεῖσθαι τὴν χαράδραν*. Quorum verborum sensus clarus est. Quod si verò dixisset, *ἵνα ποιεῖσθαι τὴν χαράδραν*, posset etiam hic locus sic intelligi, quasi *χαράδραν*, manu & opere factam, non sibi, sed aliis objecissent. Thucyd. lib. i. c. 58. *Πεῖθει Χαλκιδεῖας τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρὰν ποιεῖσθαι*. Hic quis eorum, quibus vis verbi Medii ignota est, non credat, τὸ ποιεῖσθαι, simpliciter positum esse pro *ποιῆσαι*? Attamen res secus se habet. Nam τὸ ποιεῖσθαι hic adhibuit Thucydides, quia Chalcidenses pro se, non pro aliis, urbem hanc munituri erant. Quod si enim urbem alienam, vel pro aliis munivissent, Scriptor hic *Ἀσπικτότατον*, dicturus fuisset, *ποιῆσαι*. Idem lib. i. c. 13. *Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίως ἵπποις τὰς ναῦς ποιεῖσθαι*, Sibi nempe, vel pro se. Idem I. ii. c. 34. *Οἱ Ἀθηναῖοι ταφὰς ἱποτάσσοντες τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων*. Quare *ἰποιήσαντο*? Quia Historicus indicare vult, Athenienses suos, non alienos mortuos sepulturæ mandasse. Potuisset tamen Thucydides ibi etiam adhibere Activum *ἰποίησαι*: uti Homer. Odysf. E. ver. 251 et seq. ubi Ulysssem facit construendum sibi navem, τῷ ποιεῖν, & *ποιεῖσθαι*, promissue utitur. Quod si vero vel Ulysses navem pro altero vel Athenienses pro mortuis non suis, sed alienis

sepulcra fecissent; non liceret itidem τὸ ποιῆναι et ποιῶναι promiscuè usurpare; sed tantum Activum ποιῶναι in quæ differentia probe observanda est. Idem Thucyd. lib. i. c. 28. in fin. Σπονδαὶ ποιήσασθαι: quod differt à σπονδαὶ ποιῆναι. Quenam tamen sit differentia illa, si ex Aristarchis quibusdam quærerem, nescio an aliquid ὅντις responsuri essent. Nimirum σπονδαὶ ποιήσασθαι, dicitur de illis, qui foedus, vel pacem, per libationes, aliaque sacrorum solemnia, inter se faciunt. Sed σπονδαὶ ποιῆναι, est, libationes peragere: quod Sacerdotes, Sacrifici, aliive Sacrorum administri facere solent. Thucyd. l. i. c. 87. μάστιγας καὶ δυνεὶ ποιήσωμαι, Deos mihi testes faciam, i. e. Deos testabor. Idem lib. i. c. 57. πόλεμον ποιήσασθαι, bellum inter se gerere, vel facere. At πόλεμον ποιῆναι τοῖς Ἀμφυλόχοι, apud Demosth. Orat. pro Ctesiph. p. 334. A. est, bellum inter Amphylonas excitare. Ælian. V. H. iv. 8. de Dionysio Tyranno: τὸ ἀρχὴν ποιῶν ἰσχύει: imperium suum amplificavit. Ubi ἰσχύει, posuit pro ἰσχυράλο: quod posterius auribus Atticis, & Thucydideo sermone imbutis, magis placebit.

33. Porro τὸ ποιῶναι, cum ad duos, vel plures refertur, interdum significat, inter se aliquid facere: quò referendæ sunt duæ illæ phrasæ paulò ante memoratæ, ποιῶναι σπονδαί, & ποιῶναι πόλεμον. Sic apud Herodian. l. vii. c. 4. n. 7. ποιῶναι συνωμοσίας, inter se conjurare, vel conspirare. Et apud Ælian. V. H. iv. 1. Διὶ οὐδὲ ποιῶναι συγγραφήν: i. e. secundum novissimum Editorem & Interpretem, Proinde neque Syngrapham faciunt. Sed si vim verbi Medii hîc exprimere voluisset, addere saltem debuisset, inter se. Sed hanc speciem sensûs reciproci infra pluribus exemplis illustramus. Præterea ποιῶναι, interdum significat, ducere, existimare; quasi dicas, aliquid [in mente] sibi fingere. Thucyd. l. i. c. 118. τότε οὐκ ἂν ἀναρχίᾳ ἰσχυροῖτο: hanc rem non amplius ferendam putabant. Vid. eund. l. ii. c. 21. ubi eadem phrasîs occurrit. Sic οὐκ πολλὸν ποιῶναι, magni (sibi) aliquid facere, seu aliquid magnum putare: οὐκ ἐλπίᾳ ποιῶναι, &c. Item δεῖναι ποιῶναι, indignum aliquid ducere, apud Thucyd. l. i.

c. 120. & alibi. At δυνά ποιῶν, *indigna facere*, apud Demosth. pro Ctesiph. p. 332. A. & sexcentis alijs in locis. Hujus generis etiam sunt, ποιῶσθαι μῆμν, *mentionem facere*: ποιῶσθαι λόγους, *verba facere*: ποιῶσθαι ἐρωτήσεις, *quæstiones proponere*, apud Aelian. V. H. iii. 19. ποιῶσθαι ἀπόδασιν, *exscensionem facere in terram*, apud Thucyd. lib. ii. c. 3. & alibi. In his autem & similibus loquendi generibus etiam si τὸ ποιῶσθαι non videatur habere vim illam reflexivam (fas mihi sit barbaro hoc vocabulo uti) quam verbis Mediis propriam esse diximus; differt tamen à notione verbi Ἀδῖνι. Nam ex. gr. ποιῶν ἀπόδασιν, foret, *efficere ut alii exscendant*, sive *aliis copiam facere exscendendi*: ad quam, ut puto, ambiguitatem evitandam, Thucydides, alique Scriptores (ut Herodian. lib. iii. c. 9. n. 17.) de ipsis *exscindentibus*, non solent dicere, ποιῶν ἀπόδασιν, sed semper ποιῶσθαι. Sic ποιῶν ἐρωτήσεις, dici posset de illo, qui quæstiones, alijs proponendas, scripto mandat, seu oratione metrica componit; (nam τὸ ποιῶν de Poëtis propriè & κατ' ἐξοχὴν dici, constat) quod longè diversum est ab illo sensu, quo accipitur τὸ, ποιῶσθαι ἐρωτήσεις. Idem dictum putet Lector de alijs hujusmodi phrasibus; ut, ποιῶν, & ποιῶσθαι μῆμν; ποιῶν, & ποιῶσθαι λόγους, etc. de quarum differentia agimus etiam infra Num. 47, 59, 60, et 61.

34. Ἀμύνειν, propriè significat, *propulsare, arcere*: diciturque vel, Ἀμύνειν τινὸς κακόν, vel τινὶ κακόν, *propulsare ab aliqua malum*. Interdum cum solo Dativo personæ construitur, habetque notionem *opitulandi*, vel *auxiliandi*: quasi dicas, *propulsando injuriam, alicui auxiliari*. Utroque autem sensu ad alterum semper refertur. Thucyd. lib. i. c. 105. Οἱ Πελοποννήσιοι ἀμύνειν βελόμενοι Αἰγινήταις. Et c. 120. Ἦν μὴ τοῖς κατώ (i. e. oræ maritimæ accolis) ἀμύνωσι. Et eod. l. c. 50. Δείσαντες (οἱ Ἀθηναῖοι) μὴ αἱ σφέτεροι δέκα νῆες ὀλίγαι ἀμύνειν (τοῖς Κερκυραίοις) ᾤσιν. Hom. Iliad. Φ. Αἰὲ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ ἀντοί: *Semper tibi Dii, ultro opem ferunt*. Plura exempla passim obvia hîc omitto. At Medium Ἀμύνομαι, significat, à me vim, vel injuriam, repello, defendo, vel

propulso. Thucyd. l. i. c. 123. in fin. *Αὐτοὶ μὲν ἐπεὶ οὐκ οἱ ἀμύνοντο, ἀλλ' οἱ πρῶτον ἐπύοντο* : non qui vim illatam à se propulsant. Et cum accusativo ἀμύνουσαι τινά, aliquem, vel alicujus injuriam à se propulsare. Thucyd. lib. i. c. 144. *Πολέμῳ δὲ ἐν Ἀχαιῶν ἀρχαῖς δὲ ἀμύνεμεθα*. *Ælian. V. H. xiii. 1. de Atalanta* : *Διόνυσος θύρα, ἣ ἀμύνοντο τινὰ, persequens feras, aut quendam à se defendens*. Non solum vero ἀμύνουσαι quis dicitur, dum injuria infertur ; sed etiam post injuriam illatam. Posteriori casu τὸ ἀμύνουσαι significat ; *ulcisci se, vel injuriam sibi illatam vindicare* : ut apud Thucyd. lib. i. c. 96. *ἐξίσχυμα γὰρ ἦν, ἀμύνουσαι ὧν ἔταδο*. *Causa quæ prætexebatur, erat, ultio injuriarum* [à Rege Persiæ] *acceptarum*. Plura exempla passim obvia sunt. Et quoniam qui *ulciscitur* malum malo reppendit : hinc τὸ ἀμύνουσαι, simpliciter interdum accipitur pro *par pari referre* ; vel *victam alicui reddere* ; etiam bono sensu. Thucyd. l. i. c. 42. *Ἀξίωτον τοῖς ἐμπύροις ἡμῶν ἀμύνουσαι* : *Dignum [vel æquum] censuit, parem nobis gratiam referre*. Et quoniam *pugnando* injuria, vel vis propulsari solet ; hinc idem verbum interdum notionem habet *pugnandi*, vel *dimicandi* ; eoque sensu, (more scilicet aliorum verborum *pugnandi*) cum præpos. ἐπὶ & ἐντὶ construi solet : ut ap. Homer. *ἀμύνουσαι ἐπὶ πάτρης* : & Xenoph. *ἀμύνουσαι ἐντὶ τοῦ ἑσθίου*.

Verbo Ἀμύνω, & Ἀμύνομαι, significatione fere respondet verbum Τιμωρῶ & Τιμωρῶμαι : unde quæ de priore dicta sunt, etiam posteriori accommodari possunt.

35. *Ἐπίδω, mitto alterum* : *Ἐπίδωμαι, mitto me* : i. e. *eo. proficiscor, venio* : diciturque tam de itinere terrestri, quam maritimo : uti ἐπὶ δόρυ denotat tam expeditionem terrestrem, quam navalem. Eurip. Troad. ver. 1264. *Ἐπιλλόμεθ' οἰκὰδ' Ἀσπίου Τροίας ἄπο* : *Proficiscamur libentes domum à Troja*. *Ælian. V. H. xiv. 17. Σακευᾶτος ἑλθόν, δι' αὐτὸν Ἀρχέλαον μνηστὴν εἰς Μακεδονίαν ἐπίδωκεν* : *propter ipsum Archelaum neminem in Macedoniam proficisci*. Vid. eundem lib. viii. c. 5. Frequentissimè autem hoc sensu usurpatur ἐπὶ δόρυ : quod quamvis sit Aor. 2. Passivi, significationem tamen habet Mediam ;

diam : ut & multa alia verba Passiva^a : qualia sunt, ἀντιπαύμαι, ἀντιπαύθεις, μετὰπαύομαι, ἀποφύγομαι, παύωμαι, ἐπιπαύομαι, ἐκπαύομαι, (qui sua exportavit, apud Thucyd. l. ii. c. 78.) ἀποσπασμένον (qui se gessit; vel præbuit, apud Demosth. Orat. de Pace in fin.) & alia. Eurip. Androm. ver. 250. Ἐξ οὗ λίπον, ὅπως ἔμελλε ἰσάληναι. . . . *cujus gratiā huc venerim.* Schol. recte, ὅτι οὐκ ἔμελλε παύομαι. Hermione enim, quæ ibi loquitur, à nemine missa erat, sed sponte sua venerat in sanum Thetidis, ut Andromachen, insidias & minas ejus fugientem, inde abstraheret. Idem Med. ver. 668. Τὶ δ' ὀμφαλὸν γῆς διαπυδὼν ἰσάλης; pro ἰσάλης. *Quare vero ad umbilicum terræ, ubi Oracula redduntur* (i. e. Delphos) *profectus es.* Alloquitur ibi Medea Ægeum, Regem Atheniensium, qui ab Oraculo Delphico (quo nullius jussu, sed sponte sua, profectus fuerat) rediit, Corinthum, ubi tunc Medea versabatur, appulerat. Neque Poëtæ solum, sed & scriptores pedestres sic loquuntur : ut Lucian. in Timon. p. 164. Ed. Amstel. Σὺ δ' αὐτὸν ἰσάλην ἰσάλης : *Tui ipsius gratiā huc veni.* Obiter hic notandum est, Heliodorum Æthiop. lib. ii. c. 26. pro εἰλλεῖν (quatenus nempe significat, ire, proficisci) minus eleganter, & nescio an satis Græcè, dixisse, εἰλλεῖν ἑαυτὸν. Sic enim ait : Περὶ αὐτοῦ δὲ εἶναι τινὰ Δελφὸς. Ἐλλεῖν αὐτὸν, ἰσάλην εἰς ταύτην ἑμαυτὸν. . . . *ed me contuli.* Sed quicquid sit; apparet saltem ex hoc loco, τὸ εἰλλεῖν, in Medio, idem esse, quod εἰλλεῖν ἑαυτὸν.

36. Ad hanc Classē etiam referenda sunt verba Media, quorum vis exprimenda est, per se invicem; inter se, vel adversus se invicem : quando nimirum Actio & Passio ab utraque parte est reciproca : veluti si dicas, *inter se dividere, inter se contendere,* &c. Hujus generis verbum est, νίμω, quod notat, *inter se dividere, vel partiri* (quo sensu etiam usurpatur verbum μερίσασθαι) ab Activo Νίμω, *tribuo, distribuo, partior, affig-no.* Demosth. adv. Olymp. p. 694. C. Ἐν εἰμαίμεθα τὸ

^a Act. viii. 40. Οὐκ ἔστιν ὃ δὲ εἶπεν εἰς Ἀζωτον, respondet conjugationi Niphal, *Il se trouva, non autem Il fut trouvé.* Bzla. et sic Versio apud Mons.

ἴσοις ἀνέμεναι τῶν κοινῶν ὀφελος : *Partiti inter nos sumus ex equo bona* [Cononis] *manifesta* : i. e. immobilia, ut vulgò vocantur. Et paulò post : *Διμενόμεθα τῶν κοινῶν ὀφείας* : *inter nos divisimus Cononis bona.* Herodian. lib. iv. c. 3. n. 10. de filiis Severi, Caracalla & Geta : *ἰσοῦν αὐτοῖς νέμεσθαι τῶν ἀρχῶν* : *Visum ipsis fuit dividere inter se imperium.* Aeschin. contra Ctesiphont. sub fin. *Ὅτις ἐκ τῶν ἑσπέρων τὰ κοινὰ νέμαμεν*, i. e. interpr. Wolfius *Sed tanquam de collectis, iis, quæ supersunt, distribuitis.* Quasi esset Activum, νέματε. Tu verte : *Tanquam reliqua de symbolis (vel collatis pecunia) inter vos partiti* Demosth. advers. Mid. p. 413. B. *Ἐπὶ οἷσθ' ὑμῖν νέμεσθαι, ὑποῖς δὲ νέμεσθαι* : *an putatis me vobis contributurum pecuniam ; vos autem eam inter vos partituros esse ?* Wolfius minus propriè & accuratè, *fruturos esse.* Thucyd. l. ii. c. 17. *Τὰ μακρὰ τείχη ὅκιστον καταμερόμενοι*, ubi Interpres rectè, *eos [muros] inter se partiti.* Hinc ergo satis apparet, falli Henr. Steph. qui in Thesauro suo tradit νέμεσθαι, in Medio, interdum Activè poni, pro *dividere, partiri* : quasi nulla inter ea esset differentia. Atqui, ἡ νέμας, in Activo, aliis simpliciter aliquid distribuit, nullà ad ipsum portionem redeunte : at δὲ νέμεσθαι, in Medio, ipse portionem ex distributione, vel partitione accipit. Hinc νέμεσθαι interdum verti potest, *ex distributione portionem accipere.* Hoc sensu verbum νέμεσθαι clare accipitur apud Demosth. Orat. ii. adversus Stephan. p. 617. ubi Orator ait : *Ἀλλὰ τῶν πατρῴων ὑμεῶν ἐγὼ, ταῦτα λογιζέσθαι.* Quæ Wolfius recte sic Latine reddidit : *Quæ autem à patrimonii partitione accepi, &c.* Idem Olynth. iii. sub fin. *Καὶ ταῦτα, ὅτι οὐ ὑμῖν νέμεσθαι* : i. e. *in vobis meis hæreditariis* : qua phrasi ipse Orator in eadem re paulò post utitur. Loquitur ibi autem de pecunia διανεμῇ, quæ in singulos cives Athenienses, pauperiores saltem, distribuebatur. Et quoniam ea, quæ partitione, seu distributione facta, nobis obvenerunt, pro nostris deinceps possidemus, incolimus, vel inhabitamus ; hinc factum, ut νέμεσθαι, interdum (ex consequenti nimirum) ponatur, pro *possidere, incolere, inhabitare, &c.* Thucyd. lib. ii. c. 30. *Καὶ ἐξεδίδασαι Πάριον τῶν γῆν καὶ πόλιν νέμεσθαι.* Et cap.

27. ejusd. lib. τοῖς Αἰγυπτίοις οἱ Λακκιδαιμόνιοι ἰδοῦσαν θυρίαν οἰκίαν, καὶ ἀνέγνων ἡμεῖσθαι : i. e. *dederunt eis terram incolendam* : vel etiam proprie, *inter se dividendam*. Et lib. i. c. 84. Ἐλευθέραν πόλιν ἡμεῖσθαι : *liberam urbem incolimus*. Et lib. ii. c. 72. Ἡσυχίαν ἀγροῦ, ἡμεῖσθαι καὶ ὑμῖν τε αὐτῶν, i. e. *incolentes, vel possidentes*. De pecoribus etiam dicitur ἡμεῖσθαι, sensu *pascendi* ; quod inde est, quia ea, quæ possidemus, etiam in usum nostrum vertimus, seu iis fruimur. Vel (quod verius puto) ἡμεῖσθαι ἀγρία, λαμῳνας, &c. cum de pecoribus dicitur, proprie significat, *incolere campos, seu in iis versari* : quo sensu accipitur apud Aristotel. de Histor. Animal. lib. ix. c. 18. ubi de ave *ἰραδιῶ* inquit : Νέμεται δὲ ἐν, καὶ χίμαιας, καὶ πεδία, καὶ λαμῳνας : i. e. *in illis degit, versatur* : seu, *lucus, campos, et prata celebrat*. Quoniam autem animalia, iis in locis, ubi degunt, seu versantur, etiam *pascuntur* : hinc notio *pascendi* verbo ἡμεῖσθαι quoque contributa est.

37. Διαλέγεσθαι, inter se colloqui ; sive invicem dare & accipere sermones. Sic βυλαύεσθαι, inter se conferre consilia : seu deliberare, consultare inter se : cum nempe de pluribus dicitur. At de uno cum dicitur, significat, *secum deliberare, vel consultare* : uti λογίζεσθαι, *secum reputare* : ἐνθυμῖσθαι, *secum cogitare, &c.* Ejusdem indolis etiam est verbum κοινολογεῖσθαι : quod significat, *per sermones secum invicem aliquid communicare*.

38. Διαλύεσθαι, in Medio, dicitur de illis, qui de lite inter se decidunt & transigunt. Proprie est, se invicem solvere ; seu vincula quasi litis, quibus homines impediti & constricti teneri solent, inter se dissolvere. At ἀγλάσσειν, in Activo, est, alios lite exsolvere, seu litem aliorum dirimere. Thucyd. lib. iii. cap. 83. Οὐ γὰρ ἦν ὁ ἀγλάσσειν. Quod Scholiastes rectè exponit, ὁ φιλιώων. Demosth. i. adv. Onet. haud procul à princ. Διαλύειν ἡμῶς. Οὕτως ἐκ ἰσχυρίσθαι. Quod Wolf. rectè vertit : *Dirimere controversiam inter nos Onetor non instituit*. Sed ἀγλάσσειν, ut diximus, aliud est. Theophr. de Charact. c. 12. de homine præpostere omnia agente : Παρῶν δαίτην, συσφύει, ἀμφοτέρω βελομένῳ διαλύεσθαι. Quod Casaub. interpretatur : *Captus arbiter, duos litigantes, quorum uterque rem transigi optat, inter se committet*.

mittet. *Ælian. V. H. xii. 3.* Συνέθεντο διαλύσασθαι
 πρὸς τοὺς πολεμικοὺς : *fussit ut pacem facerent cum hostibus.*
 Et. cum præpos. ἐπὶ, apud Thucyd. lib. i. c. 145. Δί-
 κα διαλύσθαι ἐπὶ τοῖς ἡλεμμένοις : [non armis,] sed jure
 de expostulationibus mutuis decidere. Et cum Accusativo,
 διαλύσθαι ἡλεμμένα, apud Thucyd. l. i. c. 140. Δια-
 λύσθαι ἡλεμμένα, *Ælian. V. H. i. 24.* Διαλύσθαι νικῶν,
 Eurip. Orest. ver. 1679. Διαλύσθαι πόλεμον, bellum pa-
 cem dissolvere, seu pacem cum hoste facere. Demosth.
 Philip. i. p. 16. Β. Ἐὰν ἂν διαλύσῃμι τὸν πόλεμον.
 Nimirum, διαλύσαι πόλεμον, in Activo, dicitur de illis,
 qui bellum alienum, non proprium dissolvunt : seu in-
 ter duos belligerantes, ipsi belli expertes, pacem con-
 ciliant : at διαλύσασθαι πόλεμον, dicuntur illi, qui bellum
 proprium inter se dissolvunt, seu inter se pacem faciunt.
 Hæc tamen differentia, quamvis certa, neque parvi mo-
 menti, perpetuo ab Henr. Steph. aliisque confunditur.
 39. Eadem est ratio verbi cognati καταλύω, & κατα-
 λύναι. Nam καταλύσθαι, in Medio, absolute positum,
 interdum significat *de lite transigere, seu litem mutuo*
consensu dirimere, vel componere. Vid. Thucyd. lib. i.
 c. 81. & lib. v. c. 15 & 17. Et καταλύσασθαι πόλεμον,
 cum Accusativo, apud Dion. Halicarn. l. viii. c. 47. eo-
 dem sensu quo διαλύσασθαι. At καταλύσαι πόλεμον, in
 Activo, alienum bellum dissolvere, apud Thucyd. l. i.
 c. 24 & 82. & lib. ii. cap. 29. sub fin. & alibi. Apud
 eund. lib. v. c. 47. καταλύσαι πόλεμον, dicitur de belli
 communis (quod scilicet partim proprium est, partim
 alienum) dissolutione. Sic διαλλάτθαι, in Medio, si-
 bi mutuo reconciliari : at διαλλάξαι, alios inter se re-
 conciliare : ut apud Xenoph. *Ἑλλην. lib. iv. p. 541. A.)*
Ἀλλήλους μὲν διαλλάξεν αὐτοὺς. Εἶναι φίλους (non εἶναι)
amicitiam cum aliquo, vel inter se facere. (Vide Ælian.
V. H. xii. 3.) Συνεῖναι, inter se pacisci, seu pacificationem
inter se inire : (quo sensu Activum συνεῖναι, nunquam
usurpatur.) Επιδιατίθασθαι, (vid. Harpocrat. h. v.) Συν-
εἶναι, libando pacisci, seu societas, &c. li-
bando cum aliquo, vel inter se inire : quo sensu Acti-
vum συνεῖναι (quod simpliciter tantum notat, Divi liba-
re) apud nullum idoneum Scriptorem me legisse me-
mini.

mini. Sic σπινδαταιῖσθαι, itidem in Medio, fœdus inter se facere, siye inire: idem nempe quod σπινδᾶς ποιῖσθαι, vel σπινδᾶς σπινδῖσθαι. *ἵστα, ἵστα, λυγὰ κτλ.*

40. Ob eandem rationem (ob actionem scilicet & passionem ab utraque parte reciprocam) verba pugnandi, contendendi, certandi, &c. fere sunt Formæ Mediæ: ut, μάχισθαι, ἀγωνίζεσθαι, πηκτιζέσθαι, διαπηκτιζέσθαι, ἀμυλλᾶσθαι, μάχεσθαι, ἀμύνεσθαι, κρίνεσθαι, ἀκροβολίζεσθαι, διαξιφίζεσθαι, διαδορατίζεσθαι, διαδιδάττεισθαι, διακοντίζεσθαι, (jaculando certare) Xenoph. de Inst. Cyr. l. i. p. 14. διατοξίζεσθαι (sagittando certare) apud Xenoph. ibid. De duobus posterioribus verbis obiter notandum; utrumque extra compositionem activè tantum usurpari, & simpliciter significare, illud, *jaculari*; hoc, *sagittare*; sine certamine scilicet. Unde colligere licet, dictis verbis *pugnandi* & *certandi* Formam Mediam non temere attributam fuisse.

41. Neque quisquam mihi hîc objiciat, non omnia verba *pugnandi*, *certandi*, &c. esse Media, sed quædam etiam Activa; ut πολεμῖν, ἱρίζω (quamvis etiam dicatur ἱρίζομαι) διαπαλαίω, πηκίω, ποσμαχίω, ἀψιμαχίω, φιλομαχίω, & si quæ sunt alia. Nam primum, plura sunt Media, quam Activa. Deinde notandum est, verba Media *pugnandi*, *certandi*, &c. habere notionem bilateralem (ut sic loqui mihi liceat); at Activa unilateralem tantum. Sic ex. gr. cum Græci dicunt πολεμῖν; Grammatico sensu ad unum tantum belligerantem respiciunt; at cum dicunt, μάχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι, &c. utriusque partis pugnam, vel certamen designant. Licuit autem Græcis, negotiorum ejusmodi bilateralium, nunc utramque partem, per verbum Medium; nunc alteram tantum, per verbum Activum exprimere.

42. Cæterum ad verba *contendendi* & *litigandi*, pertinent etiam sequentia: Διαφρίσθαι, φιλοτιμῖσθαι, διατίμεισθαι, λοιδορεῖσθαι. De ultimo verbo pauca hîc addemus. Λοιδορεῖν, in Activo, est, *jurgio alterum incescere*, seu *maledicta & convitia alteri ingerere*: Λοιδορεῖσθαι autem, mutuis maledictis & convitiis se proscindere, seu, *jurgio inter se contendere*. Aristoph. Nub. γ. 62. Περι τῶ νόμα ὁ δὴ ταῦτ' ἐλοιδορεῖσθαι, De nomine tale in-

ter nos intercessit jurgium. Ubi si ponas Activum λαιδορεύειν; sensus hic erit: *De nomine (seu nomen quod adtinet) alio jurgio & convitiis infestabamur.* Quæ sententia à priore longè diversa est. Et in ead. fab. ver. 1357. *Ὅθεν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξέλειπον λαιδορεύειν ἰγὺ φράζω:* Unde primum inter nos verbis & maledictis contendere ceperimus, dicam. Et in Ran. ver. 881. *Λαιδορεύειν δ' ἂν πρὶν δίδωκες ποιητὰς, ὡς πρὶν ἀγορεύειν:* Non decet Poetas mutuis convitiis se infestari, ut quæ pantes vendunt mulieres. Hesych. *Κοιβάλλειν, λαιδορεύειν, διαμάχεσθαι.* Et in constructione adsciscit Dativum; secus ac Activum λαιδορεῖν; quod cum Accusativo construitur: cujus quidem diversitatis ratio (de qua Grammatici omnes altum silent) ex superioribus facile intelligi potest. Verba enim *contendendi & litigandi*, Dativum adsciscere solent: in quorum numero cum sit verbum Medium λαιδορεύειν, non mirum est, id constructionem quoque illorum imitari. Aristoph. Equit. §. 1397. *Μιδύει τι ταῖς πόρνοις λαιδορεύοντα:* Scortis dicit convitia; in mutuo scilicet jurgio. Et sic alibi passim.

43. Quamvis autem verbum λαιδορεύειν propriè id, quod diximus, significet; sæpe tamen notione unilateralis accipitur pro, *alteri maledicere*: quo sensu à natura verborum Mediorum degenerat, nec ab Activo λαιδορεῖν quicquam differt, præterquam constructione. Aristoph. Ecclef. ver. 248. *Ἀνδρὶ ἐν Κίφωλῃ σοὶ λαιδορεύεται:* Sed si Cephala maledictis te aggrediatur. Plutarch. *περὶ τοῦ αἵματος*. in princ. *Ταῖς ἐλπίσιν ἢ λαιδορεύειν, βυλόμενος.* Plura exempla passim occurrunt. Hinc autem apparet, pro λαιδορεῖν, quidem posse adhiberi λαιδορεύειν; sed non contra τὸ λαιδορεῖν semper posse fungi vicè τὸ λαιδορεύειν.

44. Verba repellendi, rejiciendi, repudiandi, deponendi, &c. solent esse Media: ut *ἀπρίσασθαι, ἀποτρέψασθαι, ἀποτρέψασθαι, ἀπρίσασθαι, ἀποποιήσασθαι, ἀποτίμψασθαι, ἀποκινύσασθαι, ἀποδοπομπήσασθαι, ἀποβάλλασθαι, ἀποκρίσασθαι, ἀποτίσασθαι, ἀποφορτίσασθαι, ἀποβάλλασθαι, δίδωαι, ἀποδίδωαι, κλάδισθαι, ἀπορίσθαι, &c.* quorum vis Media exprimenda est per Latinum illud,

illud, à se. Thucyd. lib. i. c. 18. Κοινῇ ἀπώσαντο τοὺς βαρβάρους. Et cap. 32. καταμόνας ἀπώσαντο Κορινθίους. Demosth. Olynth. i. ἵνα τὴν ἀδοξίαν ἀποτρίψωμεθα. Theocr. Idyll. xi. ver. 19. Τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ; *Quare amantem respuit?* Pollux lib. i. c. 1. sect. 28. ubi agit de verbis avertendi & averruncandi: Ἀγῶ ἀποπύψασθαι, μύσῳ ἀπολύσασθαι, ἀποτρίψασθαι (an potius ἀποτρέψασθαι) ἀποδιομνήσασθαι. Sic ἀποπύψασθαι γυναῖκα, *repudiare uxorem*, vel *divortium cum uxore facere*: προίδαι τὰ πρᾶγματα, *res quasi à se projicere, vel abjicere*, i. e. negligere. Ἀποθεσθαι ἔχθραν, ὀργήν, ἀρχήν, &c. *deponere inimicitiam, iram, imperium, &c.* Καταθίσθαι τὸ ἱμάτιον, *deponere pallium*: Θίσθαι πόλεμον, *bellum deponere*; apud Thucyd. lib. i. c. 82. in fin. ubi simplex ponitur pro composito καταθίσθαι, vel ἀποθίσθαι. Eadem autem phrasis (ut obiter hoc moneam) interdum notat, *bellum suscipere, seu inferre*: cujus significationis ratio exponitur suprâ Num. 25. Cæterum, dicta Verba in Activo diversum plerumque sensum habent. Nam ex. gr. θεῖναι πόλεμον, foret, *bellum alicui creare*; quomodo θεῖναι ἀλγέα, apud Homer. Il. A. ver. 2. *dolores alicui creare*.

45. Ἀπωθεῖν, in Activo, tria significare potest: 1. *A se aliquid trudere, vel repellere*; sensu nempe proprio: nam sensu metaphorico video tantum usurpari Medium ἀπώσασθαι; ut ἀπώσασθαι δῆσιν, δωρεάν, φιλίαν, &c. 2. *A se repulsum in alterum amovere*. 3. *Ab altero aliquid repellere*. Quod ad primam significationem adtinet; nihil interesse videtur, utrum Activum, an Medium usurpetur: nam promiscuè utrumque verbum illo sensu usurpari video. Demosth. Olynth. ii. p. 8. A. de Philippo Rege: Τέτρες [τὲς ἀνδρας] πάντας ἀπωθεῖν αὐτὸν ἔφη: *Hos omnes à se repellere, vel summovere dixit*. Ælian. V. H. xii. 22. πρῶτον μὲν λίδαν ἔλκει πρὸς ἑαυτὸν ἵτα ἀπωθεῖ. Ubi etiâ dici poterat ἀπωθεῖται. Et nescio sanè annon ibi sic scriptum fuerit; præsertim cùm proximè sequatur, κ. Videtur enim illud ται, inter duas syllabas affinis soni, εῖ, & η, facile excidere, vel absorberi

potuisse. Herodian. i. 12. 18. Οἱ ἵπποι τὰς ἐπιτά-
 τας ἀνωθῆναι: *Equi sessores excutiebant.* Ubi vides
 Medium propriè adhiberi de repulsione, vel excussi-
 one rei corporeæ. Secundæ significationis, quam ver-
 bo Activo ἀνωθῆναι tribuimus, exemplum habes apud
 Demosth. Olynth. i. sub fin. ubi Orator ait: Διὰ
 ἀπώλειαν βελῆν, καὶ ἀνωθῆναι ἐκείνους τὸν πόλεμον, i. e. *bel-
 lum à nobis repulsum in Philippum avertere.* Sed hac
 significatione nescio an Verbum Medium ἀπώσασθαι
 usurpare liceat. Nam in memorato loco Demosthe-
 nis duplex est verbi Activi ἀνωθῆναι (ut Grammaticè
 loquar) transitio: prima in rem quæ repellitur: alte-
 ra in personam, vel locum, in quem res repulsa aver-
 titur: quarum notionum posterior à verbo ἀπώσασθαι,
 aliena esse videtur. Tertiæ significationis exemplum
 foret, si quis diceret, ἀπώσα αὐτὴν ἐπιφειρόμενον λείοντα,
 πόλιν, &c. in quibus loquendi generibus itidem adhi-
 bere non liceret Medium ἀπώσασθαι. Rectè autem
 quis à rebus propriis, (ut bonis suis, parentibus, li-
 beris, patria, &c.) dicetur ἀπώσασθαι κίνδυνον, πόλε-
 μιν, κακὸν, &c. Nam malum quod quis à rebus
suis propulsat; à *se* quoque propulsare putandus est.
 Sed longum foret, cætera quoque hujus generis Ver-
 ba Media, suprà à nobis memorata, ad eundem mo-
 dum cum Activis conferre, & quomodo inter se diffe-
 rant, hoc loco accuratiùs ostendere. Quare ipse Lec-
 tor, si lubet, in eo, quod reliquum est, industriam &
 acumen suum exerceat. Nam nobis satis est, digitos
 quasi ad fontes intendisse.

Quæ autem de Verbis Mediis Reciproce significa-
 tionis hætenus dixi, non ita accipi velim, quasi Ver-
 bis Mediis uti liceret, ubicunque est sensus recipro-
 cus. Nam sæpe id facere non licet, volente sic & ju-
 bente usu, penes quem est jus & norma loquendi.
 Sic ex. gr. quamvis Græci dicant, ἀπαγχασθαι, pro
strangulare se, vel *suspendere se*; non tamen ad ean-
 dem formam pro *occidere se*, dicere solent, ἀποσφά-
 ξασθαι, vel ἀποκτείνασθαι; sed ἀποσφάζει αὐτὸν, vel
 ἀποκτείνει αὐτόν: seu, ut magis Atticè dicam, ἀποκ-
 τείνω αὐτόν: quâ phrasi usus est Plato in Phædone,

p. 377. E. Quare usus hîc consulendus, neque sine eo temere quicquam hac in re statuendum est.

47. Præterea dantur Verba quædam Media, in rem transeuntia, quorum differentia à Verbis Activis non tam apertè in oculos incurrit, quàm eorûm, de quibus hæcenus egimus. Intelligo hîc autem ea Verba Media, quorum significatio mixta, seu reciproca, debiliôr est, quàm cæterorum; utpote in eo tantum consistens, quod quis non in alieno, sed proprio negotio aliquid agat. Hujus generis Verba sunt, *ἀγλῦσθαι*, & *καταλῦσθαι*, quando in rem transeunt. Nam ex. gr. *ἀγλῦσθαι*, & *καταλῦσθαι πόλεμον*, est, proprium bellum dissolvere, seu pacem cum hoste suo facere; ut jam suprà Num. 38. & 39. docuimus: at *ἀγλῦσαι*, & *καταλῦσαι πόλεμον*, est bellum alienum dissolvere, seu pacem inter duos belligerantes facere. *Ælian. V. H. l. 21. Πάντα καταπράξατο, ὅσα ἤβηλθεν: Omnia ex sententia confecit. In suo nempe negotio, seu pro se.* Nam *κατίπραξεν*, potius foret, *pro alio confecit*: ut apud Xenoph. lib. vii. *Ἀναβ. p. 420. C. Οἱ ταῦτα ὑμῖν καταπράξαντες.* Et apud eund. *Ἑλλην. lib. iv. pag. 540. E. Ἐνόμισι καταπράξαι αἱ τὴ τῇ πόλει ἀγαθῇ.* Potest cæteroqui τὸ *καταπραΐναι*, etiam dici de eo, qui sibi, vel pro se, aliquid conficit: ut apud eund. Xenoph. de Inst. Cyr. l. vii. p. 198. C. & 199. B. & 201. B. Eodem pertinent phrasæ illæ, *ποιήσασθαι πῆνην*, *ποιήσασθαι πόλιν ἰσχυράν*, *ποιήσασθαι ταφάς*, *ποιήσασθαι ἀπόδασιν*, &c. de quibus egimus suprà in Verbo *ποιεῖν*, Num. 32. Thucyd. lib. i. c. 13. *Ἡ Ἑλλὰς τὰ ναυτικὰ ἰζηροῦτο.* Et eod. l. c. 121. *Ναυτικὸν τι ἰξαρτυρόμεθα.* Ubi (ut & pluribus aliis in locis apud eundem Scriptorem) τὸ *ἰξαρτυῖσθαι*, semper refertur ad propriæ, non alienæ classis instructionem. Xenoph. in Vit. Agesil. sub fin. *Τὸ μὲν σῶμα ἰκόνει γήσασθαι ἀπὸ χιτοῦ: A corporis sui simulacro statuendo abstinebat.* Thucyd. lib. ii. cap. 25. princ. *Ἐν ἀπὸρῳ ἰχοντο τὸ παρὸν δισθαι: Non reperiébant, qua ratione rebus suis in præsens consulerent.* Eurip. Hippol. ver. 709. *Ἐγὼ τὰ μὲν θήσομαι καλῶς: Ego res meas rectè ordinabo.* At idem in ead. Fab. ὧ 521. *Ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.* Ubi Nutrix

res Phædræ, non suas rectè se curaturam dicit. Sic Xenoph. in Vit. Agefil. in fin. Ἀνὶ δὲ τῆβις τὰ τῶν φίλων ἀσφαλὲς : *Semper verò amicorum res in tuto locant, vel stabiliens.*

48. Pariter Ἀλβιδᾶι dicitur, qui res suas ordinat ; & specialiter, qui testamentum [de bonis suis] facit : item qui sua vendit (quo sensu ei respondet Anglorum *dispose*) ut apud Xenoph. l. vii. Ἀναβ. p. 403. & Ἑλλαν. lib. iv. p. 540. C. Demosth. Olynth. ii. p. 8. A. & alibi. At Ἀλβιδᾶι τὰ πρᾶγματα, res aliorum ordinare, vel administrare. Thucyd. lib. i. c. 126. Ἐπιτελείαντες τοῖς ἐνὶ τῇ Ἀρχαίᾳ τῇ φυλακῇ, καὶ τὸ πᾶν Ἀλβιδᾶι : *Commissa novem Archontibus curâ, custodiam Urbis, omnesque alias res [publicas nimirum, non suas, seu privatas] ordinandi, vel administrandi.*

49. Æschin. contr. Ctesiph. pag. 279. B. Παρέρχονται νόμους ὑδὲν ἐφεστέκοντα, *legem [pro se, vel pro causa sua] proferunt, à re prorsus alienam.* Et mox, Νόμους, δὲ νῦν ἐγὼ παρίχομαι, *legem quam nunc pro me cito.* Et paulo post : Ἐγὼ δὲ περὶ τὰς τῶν τῶν τίχνας παρίχομαι συνήγουσ τε νόμους. *Ubi παρίχομαι, est, ad defensionem cause meae producam.* Nam falleretur vique, qui putaret Verbum illud Medium hîc simpliciter idem significare ac Activum παρίχω. Idem Æschin. in Timarch. p. 187. C. Ἀγορεύω τεκμήρια παρίχομαι : *pro se adducens, vel proferens.* Sic παρίχομαι μάρτυρας dicitur, qui in causa propria testes producit. Plato in Apolog. Socr. p. 366. A. Ὡς τὴν ἰσχυρίαν ἐν τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ παρίχομαι Μίλιτος μάρτυρας. εἰ δὲ τότε ἐπιλαβέτο, οὐκ ἔπαρξισθον. Æschin. in Timarch. p. 188. B. εἰ τὸν Θεὸν μάρτυρα παρίχομαι. Et proxime ante : Εἰ μὲν μάρτυρας παρίχομαι. Et pag. seq. A. Μαρτυρίας φησὶ παρίχομαι. Demosth. in Aphob. i. pag. 554. A. Καὶ καθ' ἑκάστον μάρτυρας παρίχομαι αἰσῶντι. Cæterum sunt alia loquendi genera, in quibus τὸ παρίχομαι non est Verbum verè Medium, sed potius Medio-Activum : ut apud Xenophon. in Hierone, sub princip. Εἰ τὰ ἐν τῷ γεννηθῆναι σαρπίρεως ἡμῶν τὰς αἰδέσεις παρίχομαι : *Sic ea, quæ vigilantibus nobis accidunt, sensus nostros fortius afficiunt.*

afficiunt. Sic *παρίχεται*, pro *efficere*, vel *reddere*, est, Verbum Medio-Activum: ut apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 24. C. Ἡ ἀρετὴ ἰμφοροῦς παρίχεται καὶ δικαίως: *Virtus [homines] reddit prudentes & justos*. Hinc non mirum est, Activum *παρίχων*, eodem sensu quoque usurpari: ut apud laudatum Plutarch. eod. lib. p. 28. D. Ταῦτα μὲν ἐν ἀβλαβῇ παρίξει τὴν τῆς ποιημάτων ἀκρόασιν. Sed redeo ad usum Verborum Mediorum.

50. Thucyd. lib. ii. cap. 24. princip. Οἱ Ἀθηναῖοι φυλακὰς κατισήσαντο κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν, *Pro se*, vel *sibi constituerunt*. Et eod. cap. Ἐδοξεν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει χρημάτων χίλια τάλαντα δίδαι. Ubi *δίδαι*, est, in suum usum reponere. Aliud *δίνει*, & *καταδίδωαι*. Demosth. adv. Timocr. p. 463. lin. ult. Δραχμὴν δὲ κατέθησαν ὑμῖν, i. e. vobis *persolverunt*, vel *numerarunt*. Sic Ἀἰδίου δόξαν καταθέδαι, apud Thucyd. lib. iv. c. 87. in fin. propriè est, *immortalem gloriam [apud alios] sibi deponere*: i. e. *gloriam immortalem sibi comparare*.

51. Pariter, *ἰσχομίσασθαι*, *ἰκχομίσασθαι*, & *ἀγχομίσασθαι*, apud Thucyd. semper dicuntur illi, qui res suas, vel aliquid in usum suum, in-ex- & transportant. Ut lib. i. c. 117. Οἱ Θάμιοι ἰσχομίσαντο καὶ ἰκχομίσαντο, ἀ ἐβύλοντο. Idem lib. ii. c. 5. in fin. Ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχῃ ἰσχομίσαντο: *Postquam fructus aliasque res suas ex agris in urbem comportassent*. Et eod. lib. c. 14. Οἱ Ἀθηναῖοι ἰσχομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας, καὶ γυναῖκας: *Liberos nempe & uxores suorum*. Idem l. i. c. 89. in fin. Δι-κχομίζοντο εὐθὺς ἔθιν ὑπεξίθινον παῖδας, καὶ γυναῖκας: *Transportarunt rursus eò, unde in loca tutiora eduxerant, liberos & uxores suas*. At idem, lib. ii. c. 6. in fin. ubi narrat Athenienses Plataënsium uxores & liberos ex Platæa exportasse, & in terram suam traduxisse, verbo Activo *ἰκχομίζον* utitur.

52. Nimirum (quod jam supra monuimus in verbo *ποιῶν*) verbis Mediis (verè scilicet talibus) uti non licet, cum quis alteri, vel pro altero aliquid facit, seu alienum negotium agit: quamvis contra Græci

non semper utantur verbis Mediis, ubi quis pro se, vel in proprio negotio aliquid agit : quod probè notari velim. Sic Demosth. adv. Leptin. p. 372. C. *Εἰ μὴ λύσετε τὸ νόμον* : *Nisi* [vestram ipsi] *legem solveritis*. Et passim alibi Populus, qui *suas* ipse leges solvit, *λύσαι νόμους* dicitur, non verò *λύσασθαι* ; quod quidem meminerim. Pariter Thucydides de iis, qui *suas ipsi* inducias solvunt, dicere solet *λύσαι σπονδὰς*, non *λύσασθαι* : quamvis nemo ex veteribus Scriptoribus, Verborum Mediorum Historico illo sit amantior. Ut proinde appareat, Usui (qui nunquam Grammaticorum Regulis ita adstringi potest, ut non sæpe iis se solum esse ostendat) interdum verba Activa præ Mediis placere. Non rarò tamen in eodem loquendi genere & Activum & Medium promiscue (eatenus scilicet, quatenus pro Verbo Medio interdum usurpare licet Activum ; non autem vice versà : ut supra diximus) adhiberi videas. Sic Herodian. lib. v. c. 3. in fin. *Πάντα τὰ ἐπιτήδεια ὅσα εἶχον ἐν πόμαϊς, ἢ ἀγροῖς τοῖς πλεονέκτοις, ἐισκομίσσασθαι*. Ubi ex usu veteris Atticismi potius dicendum erat *ἐισκομισάμενοι* : ut ex locis Thucydidis supra adductis colligi potest. Hinc ipse Herodianus alibi (lib. viii. cap. 2. n. 15.) Medium *ἐισκομίσσασθαι* simili in re usurpat.

53. Sic promiscuè dicitur, *εἶσαι* & *εἶσασθαι* *τρόπαια*. Priorem phrasin habes apud Thucyd. lib. i. c. 54. iii. c. 91. 103. 113. &c. Posteriores apud Xenoph. *Ἑλλ.* lib. ii. p. 471. D. & lib. iv. *Ἑλλ.* p. 516. E. Aristoph. Plut. ver. 453. & Thesmoph. ver. 703. Observandum tamen est, Thucydidem dictis in locis de Imperatoribus, seu Ducibus bellicis loqui ; qui (si subtiliter rem distinguere velimus) non tam sibi, quam Populo, à quo missi erant, Tropæa illa erigebant. Eò ergo si modo memoratus Historicus respexit, non temere, sed ratione, & propriè dixit, *εἶσαι τρόπαια*. Apud Aristoph. tamén Equit. ver. 518. Magnes Comicus de adversariis suis & æmulis multa dicitur *εἶσαι τρόπαια*, i. e. erexisse, vel posuisse *sibi* tropæa. Ubi proinde *εἶσαι* simpliciter positum esse videtur pro *εἶσασθαι*. Quod si verò quis

quis vice versa *ἐπὶ τῶν τροπαίων* adhibere vellet pro *ἐπὶ τῶν τροπαίων*; ad significandum nempe, aliquem tropæum crexisse, non sibi, sed alteri, vel in alterius honorem; nescio an barbarismi crimen effugere posset.

54. *Κομίζω*, fero, porto, vel adfero, adporto, aliquid alteri. *Κομίζομαι*, propriè, fero, vel porto aliquid, quod meum est; vel porto, fero aliquid pro me, in meum usum, seu in proprio negotio. Thucyd. lib. iii. c. 98. de Ætolis, qui Athenienses victos, & in sylva conclusos, igne cremare conabantur: *Πῶρ κομισάμενοι πρὸς ἐπιπύρρηνσαν*. Quare *κομισάμενοι*? Quia non aliis, seu pro aliis, (id enim propriè foret *πρὸς κομισάντας*) sed pro se, sive in proprio negotio, (i. e. contra hostes proprios) ignem ferebant: Vel *τὸ κομισάμενοι* hîc adhibetur, non tam sensu reflexivo (ut sic loqui mihi liceat) quam negativo; ut nimirum eo simpliciter indicetur, Ætolos non attulisse illum ignem iussu alieno, neque pro aliis, seu contra hostes alienos: atque adeo ad evitandam potius notionem verbi Activi. Vide nos etiam suprà in verbo *ποιῶμαι*, ubi differentiam hanc Verborum Mediorum ab Activis itidem attigimus.

55. Cæterum, verbum *Κομίζομαι*, sæpe habet notionem absportandi, vel reportandi, seu referendi, quod ab altero accepimus, vel recipimus. Thucyd. lib. ii. c. 79. sub fin. *τὰς νεκρὰς ὑποσπόνδους κομισάμενοι*: Cum mortuos suos pactione interposita absportassent, vel reportassent, vel? (si non tam vim propriam verbi Medii, quam simpliciter sensum exprimere velis: quo in casu sæpe consequens pro antecedente, aut vice versa, ponere licet) *recepissent*. Idem l. i. c. 113. in fin. *Ἐπὶ τὰς ποινισάμενοι, ἵφ' ἃ τὰς ἀνδράς κομίσαντας*: Induciis factis ea conditione, ut captivos suos absportarent, seu reciperent.

56. Sed & res corporeas *Κομίσασθαι* dicimur, quæ propriè absportari, seu reportari nequeunt; ut Urbes, agros, castella, &c. in quibus quidem loquendi generibus *τὸ κομίζεσθαι* optimè reddetur, *recipere*, vel *recuperare*. Demosth. in Philip. i. haud procul à princip. *Καὶ τὰ ὑμῶν αὐτῶν κομίσασθαι, ἢ, &c.* Et
visita

vestra recuperabitis, [à Philippo Rege] *et, &c.* Idem Orat. de Pace, sub fin. Περὶ μὲν τὸ τὴν χώραν ἔχειν, καὶ κομίσθαι : quod adinet ad id, quod regionem suam recuperaverint. Nam τὸ κομίσθαι, licet sit Formæ Passivæ, significationem tamen Mediam hic habet : ut κερτῆσθαι, ἀντιγράφειν, ἀντιτελεῖν, ἀποδοῦναι, & sexcenta alia.

57. Transfertur etiam ad res incorporeas : quo casu interdum verti potest, *impetrare, obtinere, vel consequi* : ut apud Thucyd. l. i. c. 43. Νῦν παρ' ὑμῶν αἰτῶμαι τὸ αὐτὸ κομίσθαι : i. e. Nunc ut idem jus obtineamus, vel impetremus à vobis, postulamus. Epist. ad Hebræos c. x. ver. 36. ἵνα κομισθῆτε τὴν ἐπαγγελίαν : ut promissionem, live, id, quod promissum vobis est, reportetis. Sic κομισασθαι μισθόν, δόξαν, &c. reportare mercedem, gloriam, &c. quo sensu etiam Verba Media αἰτῆσθαι, ἀποδοῦναι, ἀγνοῦναι & φέρεσθαι, à Græcis adhiberi solent. Cæterum, verbum κομίζομαι interdum significat, accipio aliquid, non à me ipso reportandum, sed ab altero allatum : ut κομίζομαι ἐπιστολὴν, accipio epistolam. Sed eo sensu pertinet ad genus secundum verborum Mediorum ; de quo infra.

58. Antequam de primo Genere absolvam ; paucis docendus est Lector ; Verba Media, etsi interdum parum vel nihil à Verbis Activis significatione differre videantur ; revera tamen inter ea hoc saltem interesse discrimen, quod ancipitem illam relationem *ad se, vel ad alterum* (quæ Verbis Activis inesse solet, & orationem interdum reddit ambiguam) non admittant, neque eatenus sententiam in suspenso relinquant : quæ de re monuimus etiam quædam suprà in Verbo Πῦρ. Sic ex. gr. cum quis dicitur κομίζειν χρυσόν, queri potest, num suum, an alienum ; seu, num pro se, an verò pro alio aurum ferat. At cùm legitur, aliquem κομίζεσθαι χρυσόν, statim intelligitur, eum proprium, non alienum ; neque pro alio, sed pro se aurum ferre. Thucyd. l. iii. c. 98. de Ætolis : Πῦρ κομισάμενοι παρατίμησαν. Ubi Verbum Medium κομισάμενοι indicat saltem, Ætolos non pro aliis, sed pro se, seu in suum usum (ad hostes nempe suos com-

comburendos) ignem tulisse, vel attulisse. Quod si vero ad hostes alienos, non suos comburendos, atque adeo in aliorum gratiam, ignem illum tulissent, κομισαίης dicendum fuisset, non κομισάμενός. Sed hoc exemplum jam suprà adduximus. *Ælian. V. H. iv. 8. de Dionysio Tyranno: Καὶ τὴν ἀρχὴν μίζω ἐποίησι: Et imperium fecit majus.* Ubi quamvis ex sensu loci clarum sit, Dionysium imperium suum, non alienum, majus fecisse; tamen Grammaticè saltem illud ἐποίησι sententiam suspendit; quoniam quæri adhuc potest, τίσι ἐποίησι μίζω τὴν ἀρχήν; ὡς τις αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ; cui imperium majus reddidit? num sibi, an vero alteri? Hæc autem quæstio locum non habet, si quis dicat, μίζω τὴν ἀρχὴν ἐποίησατο: quia, τὸ ἐποίησατο per se idem significat, ac ἐποίησι αὐτῷ. Hæc observatio magni usus est in discernendis verbis Mediis ab Activis; iis præcipuè in locis, ubi nulla inter ea videtur esse differentia.

59. Quod si verò neque hæc differentia appareat; statuendum est, ambiguitatis saltem vitandæ causâ in quibusdam loquendi generibus Verba Media potius, quam Activa adhiberi: quod etiâ revera ita se habet. Nam ex. gr. quod Latinis est, *obsignare epistolam*, Græci vocant σημήναι, vel κατὰσημήναι ἐπιστολήν: non aliam, ut puto, ob causam, quàm ad evitandam πολυσημία Verbi Activi σημαίνει. Nullam enim in dicta phrasi deprehendere possum significationem reciprocâ, seu reflexivâ, quæ verbis Mediis, verè talibus, inesse solet. Pariter Græci pro eo, quod Latinis est, *mentionem facere*, semper dicere solent, μῆμνη ποιεῖν; nunquam vero ποιεῖν: cujus quidem rei nulla alia afferri potest ratio, quàm quia ποιεῖν μῆμνη, in Activo, aliter accipi solet, vel saltem potest: veluti si dicas, ποιεῖν μῆμνη αἰώνιος, *memoriam alicujus immortalem reddere*: qua phrasi usus est Herodian. libi i. c. 4. n. 15. Vel ποιεῖν μῆμνη etiam significare posset, arte quadam memoriam alicui conciliare; more scilicet Simonidis, qui μνημονικῆς τέχνης inventor fuisse à Suida, aliisque traditur. Ceteroqui à notione hac faciendi mentionem usus Verbi Activi

Activi ποιῶ per se non abhorret; quoniam in aliis locutionibus, quæ sunt ejusdem generis, fere Activa à Græcis adhiberi videmus: veluti cum dicunt, λί-
γος, λαλῶ, ἔρω, (unde εἶποι) ἔπαινῶ, &c. Id autem ideo moneo, ne quis forte in hujusmodi loquendi ge-
neribus, quale est ποιῶναι μῦθον, relationem aliquam
ad ipsum facientem, quæ verbis Mediis, verè ita dic-
tis, inesse solet, sibi fingat, seu nimis subtiliter quæ-
rat.

60. Ælian. V. H. ii. 5. Λακεδαιμόνιοι δεινὸν ποιοῦ-
ντο τὸ χρεῖν τὴν φειδῶ: Ad verbum: *Lacedæmonii
ingentem faciebant temporis parsimoniam.* Quod est ad
sensum: *Lacedæmonii minimè temporis erant prodigi,
sed valde parci.* Quare autem hic dicitur ποιοῦντο?
Quia si Activè dicas, δεινὸν ποιεῖν, &c. verba hæc lon-
ge aliud sonabunt, sensusque erit, *terribilem* [aliis]
faciebant, vel *reddebant temporis parsimoniam.* Duas
has igitur notiones adeò diversas mirum non est si
Græci uni eidemque locutioni minimè tribuendas ef-
se censuerint. Hinc autem apparet (ut obiter hoc
moneam) quam dextrè viri docti in Indice Æliani,
V. Ποιῶ, inter alias phrasas, & hanc ponant, ποιεῖν
δεινὸν τὸ τὸ χρεῖν φειδῶ: remittentes simul Lectorem
ad citatum locum Æliani; in quo tamen, ut dixi-
mus, legitur ποιῶναι τὸν φειδῶ, non ποιεῖν. Nimirum
nihil interesse putarunt, Activumne an Medium hic
adhiberetur; inter quæ tamen tantum interest, ut al-
terum pro altero sine manifesto barbarismi crimine
usurpare nequeat. Sic, ποιεῖν ἀγῶνα ταῖς Ἰνδαίαις πρὸς
ἀλλήλους, apud Xenoph. de Republ. Lacedæm. prin-
cip. est, *instituere fæminarum inter se certamen.* At
ποιῶναι ἀγῶνα, est, ipsum certare; apud Demosth.
Orat. pro Ctesiph. Ποιεῖν λόγον τινι, apud Demosth.
adv. Aristocr. p. 440. B. est idem quod δύναι λόγον,
i. e. potestatem dicendi facere. At ποιῶναι λόγον,
in ead. Orat. paulò post, est, loqui, seu verba fa-
cere.

61. Eadem est ratio phrasium harum (quas etiam ex
parte jam attigimus suprâ in V. ποιεῖν) ποιῶναι πρό-
νοια, *providere*: ποιῶναι ἐπιμέλεια, *curare*: ποιεῖν
ἀθλῶν.

σθαι δυνάμει, grave, vel indignum putare: *ὑψιῖσθαι ἀνό-
βαν*, exscensum facere: *ὑψιῖσθαι Ἀλβαν*, trajicere,
(apud Demosth. adv. Aristocr. p. 451. A.) *ὑψιῖσθαι
Ἀγριῖσθαι*, in aliquo loco versari, vel degere, (apud
Aristot. Hist. An. lib. ix. c. 19. & alibi sæpe :) *ὑψι-
ῖσθαι ἑνὶν*, &c. in quibus omnibus notio Verbi *ὑψιῖ-
σθαι* multum differt à notione Verbi Activi *ὑψιῖν*.

62. Et ut Lectori vim & indolem totius Verbi
Medii *ὑψιῖσθαι*, in brevi quasi tabella depictam ex-
hibeam; Regulam hanc apponam: Verbum *ὑψιῖσθαι*,
cum est verè Medium, sive cùm habet sensum reci-
procum, sive reflexivum, transit in res tam corporeas,
quam incorporeas: at cùm sensu reciproco caret, fe-
re tantum dicitur de rebus incorporeis, sive iis, quæ
in actione tantum consistunt, & cum ea simul desi-
nunt, neque opus aliquod post se relinquunt. Hanc
Regulam non solum exempla modo adducta, sed etiam
plurima alia passim obvia confirmant.

63. Antequam ad alterum Genus Verborum Me-
diorum stylum convertam; visum est monere Lecto-
rem, Verbis Mediis addi interdum Pronomen Reci-
procum *ἑαυτὸν*; idque triplicem potissimum ob cau-
sam: vel, 1. necessitatis causa: vel, 2. propter em-
phasin: vel, 3. per pleonasmum. Necessitatis cau-
sâ additio illa fit, cum aliter sententia constare non
potest: veluti si duplex notio reciproca, seu reflexiva,
exprimenda sit. Ex. gr. *κόπτομαι*, absolutè & sine
casu positum, significat, *me*, vel *pectus meum in luctu
tundo*; quod Latini unâ voce appellant *plango*. At
κόπτομαι τινα, cum Accusativo, sensu prægnanti no-
tat, *plangendo aliquem lugeo*. Hinc si quis *plangentem*
interrogaret; quem *plangis*, seu *plangendo luges*? &
ille responderet, *me*, non *alium*: Græcè utique di-
cendum esset, *κόπτομαι ἑαυτὸν, ἢ ἄλλον*. Demosth.
Ἐπὶ τῷ Σπάρ. p. 222. A. *Ἐαυτὸς ἑφασσας βέλεισθαι
λύσασθαι*, i. e. *se velle semetipsum redimere*. Quare
autem hic additur pronomen reciprocum *ἑαυτὸς*?
Quia τὸ *λύσασθαι* (ut probabitur infra in Classe se-
cunda) non significat, se ipsum solvere, vel redimere:
sed facere sibi solvi aliquem, i. e. redimere ali-
quem.

quem. Hinc de eo, qui ipse se redimit, dicendum utique est, ἰδόντο ἑαυτὸν: quasi dicas, *ipse se fecit sibi solvi*: quæ duplex notio reciproca per solum Verbum λύσασθαι, sine pronomine ἑαυτὸν, exprimi nequit. Addam & aliud exemplum.

64. Τιμωρῶ τινι (ut ἀμύνω τινι) in Activo, est, injuriam ab aliquo propulso; auxilium alicui fero; seu injuriam alicui illatam vindico. At τιμωρεύμαι τινά (ut ἀμύνωμαι τινά) significat, aliquem, qui mihi fecit injuriam, ulciscor; seu injuriam mihi illatam vindico, & persequor, seu eo nomine pœnas ab aliquo exigo. Ut proinde notio mixta, seu reciproca hujus Verbi in eo consistat, quod exactio ultionis, seu pœnæ, fiat in *meam ipsius*, non alterius, *gratiam*. Hinc si quis ope Verbi hujus exprimere vellet sententiam hanc, *me ipse punio*, seu *ipse à me ultionem exigo*: necesse utique foret, addito Pronomine Reciproco, dicere, τιμωρεύμαι ἑμαυτὸν. Hinc notissima illa Fabula Menandri, Ἐαυτὸν τιμωρεύμενος; ex qua expressa est ea, quæ hodieque inter Terentianas eodem nomine existat.

65. Præterea necesse est Pronomen Reciprocum addere Verbis illis Mediis, quæ nullam per se habent significationem reciprocam, & quibus, si terminationem excipias, cum Verbis verè Mediis nihil commune est: qualia scilicet Verba *Activo Media* vocari posse jam suprà diximus.

66. Non solum autem necessitatis causâ, sed etiam (ut jam suprà dictum) propter emphasin, vel etiam per pleonasmum, Pronomen Reciprocum Verbis Mediis interdum additur; sed rariùs. Xenoph. Cyropæd. l. vi. p. 152. B. Ἐαυτὸν ἀντιπαρισκινάζετο ἑξωμένως. Ubi, si locus sanus est, τὸ ἑαυτὸν redundat. Suspicio tamen totum illum locum ab ipso Xenophonte sic scriptum fuisse: Ὁ δὲ Κῶρος, γινώσκων, ὅτι εἴχοντο συγέσθαι, εἰ τι δύναιτο, ἀντιπαλὸν αὐτῷ, ἀντιπαρισκινάζετο ἑξωμένως. Video enim non solum ab ipso Xenoph. alibi, sed etiam ab aliis optimi ævi Scriptoribus Verbum Medium ἀντιπαρισκινάσθαι sine pronomine reciproco usurpari. Vide suprà Num.

29. Idem lib. v. Ἑλλν. pag. 547. C. Τί γὰρ ἡδίων, ἢ ἑαυτοῖς ἰκανὸς εἶναι τὰ ἐπιτηδεῖα ποιεῖσθαι. Ubi τὸ ἑαυτοῖς majoris emphaseos gratia additur. Hoc autem ideo hic monere volui, ne quis forte crederet, dictam significationem *reciprocam*, seu *reflexivam*, Verbis Mediis non inesse per se; sed extrinsecus illi accedere à Pronomine reciproco, si non expresso, saltem subaudito. Nam hac ratione omne discrimen inter Verba Media (saltem ea, quæ primæ huic Classi assignavimus) & Activa, prorsus tolleretur. Quare ne Lector in errorem hunc (à quo viros etiam doctissimos parum sibi cavisse video) incidat, tenenda est hæc Regula: *Verba Media significationem reciprocam habent per se, & à se: at Activa eandem extrinsecus assumunt ope Pronominis Reciproci, sive expressi, sive subauditi.* Sic ex. gr. καθίζω (quod proprie est, *sedere facio*, sive *in sella colloco*) interdum idem significat, quod καθίζομαι, i. e. *sedere me facio*, seu *sedeo*: inter quæ tamen hoc intercedit discriminis, quod τῷ καθίζομαι notio illa infit per se, & sine ellipsi pronominis reciproci ἑαυτοῖς: τὸ καθίζω vero eandem notionem habere nequeat, nisi dicta ellipsi accomodetur. Hinc ad illud Thucydidis, lib. i. c. 126. καθίζουσιν ἐπὶ τῷ βωμῷ, Scholiastes recte notat, ἑαυτὸς δηλονότι. Par judicium de aliis quoque hujusmodi Verbis Lector ferat.

S E C T I O II.

DE SECUNDO GENERE

VERBORUM MEDIORUM,

quæ sunt Activo-Media, sive Deponentia.

1. **N**EQVE solum Verba Media tunc locum habent, cum quis ipse à se, nemine alio intercedente, aliquid patitur, (quod genus notionis mix-

te in superiore Classe illustravimus:) sed etiam, cum quis ab altero aliquid patitur: ita tamen si volens illud patiarur, & passioni illi (quam à se prohibere posset, si vellet) sponte se offerat: vel etiam curâ, jussu, seu mandato suo ipse sibi eam arceat: actionem passioni hac ratione admiscens. Et de hac quidem mixtione actionis cum passione viros doctos multo minus, quam de altera (cujus saltem aliquam suspensionem habuerunt) cogitasse video.

Sic ex. gr. qui à tonsore tondetur, revera quidem ab eo aliquid patitur: sed tamen ipse simul actionem negotio huic admiscet, dum tonsori illi à se arcessito, sponte se tondendum præbet: unde Græci hoc sensu semper adhibent Verbum Medium *κλίσσεται*, vel in Aor. i. *κλίσσεται*. Contra, mortui, oves, pelles, &c. sensu mere passivo dicuntur *κλίσσεται*; quoniam in hoc negotio nec voluntatem ullam habent, nec facultatem, vel adjuvandi vel prohibendi tonsuram. Hoc ipsum eruditè nos docet Philo Judæus l. de Caino his verbis:

*Ὁμοίως γὰρ τὸ κλίσσεται διττὸν τὸ μὴ ὡς ἀντιπαραστέλλει, καὶ τὰ ἀντιπαραστέλλει. τὸ δὲ ὡς ὑποκείμενον, καὶ ὑποκείμενον. ἀντιπαραστέλλει μὴ γὰρ, ὅτι δίκαιον, ὅτι τὸ ἀντιπαραστέλλει καὶ διττὸν ἔχει τὸν ὡς, καὶ τὸν ὡς μὴ ὡς ἵππον, καὶ τὸν ὡς ὅτι ἀντιπαραστέλλει, καὶ ὡς ὑποκείμενον, καὶ ὑποκείμενον. ἀντιπαραστέλλει γὰρ τὸν ὡς καὶ τὸν ὡς: Ut enim tonderi duplex est: unum ut passivi non cedens, sensu resistendi: alterum, ut cedens, sensu se submittendi. Nam ovis, aut pellis; aut quod dicitur *κλίσσεται* (i. e. vellus ovinum) omnis actionis expertus, & passioni tantum obnoxium tondetur: at homo [tondetur] alterius actionem adjuvans, & ad certum habitum se componens, & tonsori se accommodans: admiscens scilicet actioni passionem. Sic ergo *κλίσσεται*, est, facere se tonderi, vel se tondendum præbere: uti *κλίσσεται*, se lavandum præbere: *κλίσσεται* se ungendum præbere: alique hujus generis. Quod si verò quis tonsuram, lotionem, unctionem, &c. non ab altero sibi fieri curet, sed ipse sibi præstet: eadem Verba ad Classē superiorem pertinebunt. Vide supra Sect. i. Num. 5. & 6.*

2. *Ἀντιπαραστέλλει* (apud D. Luc. in Evang. ii. 75. & alibi)

alibi) secundum vim verbi Medii notat, *se*, vel *nomen suum in tabulis censuilibus describendum curare*: vel brevius, *se censendum præbere*. Ubi Activa (ut ita loquar) negotii hujus pars designatur per *se* curare, vel præbere; at Passiva, per describendum, seu censendum. Vulgo redditur, *nomen in censu profiteri*: bene quidem, si quis sensum simpliciter spectet; at nimis anguste, si interpretatio hæc ad totam notionis Medie mensuram exigatur. Eodem sensu accipiendum est τὸ ἀπογραφῆσαι apud laudatum Lucam dicto capite secundo ver. 3. καὶ ἰσχυροῦς πάντας ἀπογραφῆσαι. Ubi tamen, quasi esset merè passivum, vulgo redditur *censeri*, seu *describi*. Contra Henr. Steph. in Thesaurο suo de hoc verbo Lucæ sic censet: *Sed fortasse capitur à Luca significatione activā, sicut in superius citatis locis: ut sit ἀπογραφῆσαι idem, quod ἀπογραψασθαι*. Sic de hujuscemodi verbis dubitant viri docti, utrum significatione Activā, an vero Passivā prædita sint; quia latuit eos vera Verborum Mediorum vis & notio, quæ nec merè Activa est, nec Passiva, sed ex utroque genere, ut diximus, mixta. Sic, τῶν ὁρίων ἀπαρτῶν, apud Dion. Halicarn. lib. v. c. 75. sensu Medio dicitur, pro *cum omnes se æstimandos, vel censendos præbuisent*. Interpres ibi minùs accurate, *omnibus censu*. Id enim foret, τῶν ὁρίων ἀπαρτῶν. Neque τὸ ἀπογραφῆσαι, vel ἀπογραψασθαι, ad censum tantum refertur; sed etiam ad quævis alia negotia, ubi quis nomen suum tabulis publicis inscribendum curat. Xenoph. lib. vi. Ἑλλην. pag. 593. Ε. ἀπογραψάμενοι δὲ ἐν ταῖς ὁρίων ἀνίας πολεῖσι καὶ οἱ Θηβαῖοι: *Cum inter urbes, quæ sacramentum præstiterant, etiam Thebani nomen suum professi essent*. Sic & qui ad militiam nomina sua profitentur, ἀπογραψασθαι dicuntur. Xenoph. Ἑλλην. lib. vi. pag. 608. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἴσθαι ἀπογραψασθαι πᾶσι τὴν ἰσχυρίαν. Idem Ἑλλην. lib. ii. p. 471. Ε. Ἑλλήνων ἀπογραφῆσαι πάντας τὰς δὲ ἀπογραψάμενοι αὐτὸς αὐτὸς τὸς πολέμους ἐπὶ τὴν δαδανίαν ἵσταται. Plura exempla adducere supersedeo.

3. Διδάξαι, docere: Διδάσθαι, in Medio, *se docendum præbere Magistro*. Aristot. b. Nub. ver. 127. Διδάσκων, αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Vide ibi

Scholiasten. Et cum Accusativo, διδάσκαλος τίς, *præbere se docendum artem*: pro quo (si quis sensus tantum rationem habere velit) brevius dici poterit, *doceri artem, vel discere artem*. Aristides apud Thom. Magistr. V. Ἐδιδάξα: Οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην τὴν λαρικήν, ἀλλ' ἰδιδάξατο αὐτόν. Alias & Pater dicitur διδάσκαλος εἶς, quem Magistro instituendum, seu docendum committit: quo sensu Verbum hoc accipitur apud Aristoph. Nob. ver. 1341. item apud Platon. in Protag. p. 199 D. bis vel ter: nec non apud Plutarch. in Solon. p. 90. D.

4. Πραβύνας τραπεζᾶν, *mensam alicui apponere*: at ἐδοβύδας τραπεζᾶν, *mensam sibi apponendam curare, vel jubere*. Thucyd. lib. i. c. 130. de Pausania: Τραπεζῶν τι Πιστρίων πρῆσιβιτο. Ubi Interpres: *Mensa quoque Persica ei apponebatur*. Sed rectius & accuratius sic vertisset: *Mensam quoque Persicam sibi apponi curabat, vel jubebat*. Xenoph. in Hierone pag. 903. D. Ὅτε ἂν πάλιν τι ἐδοβύτας τὰ ἀπὸ τῶν ἱκανῶν, τοῦτο δὲ δῶκεν καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν. Ubi Interpres: *Quanto plura quis adposuerit. . . . tanto citius satietus cibi nos capiat*. Quasi esset ἐδοβύ in Activo. Tu verte: *Quanto plura [edulia] aliquis sibi apponenda curaverit*. Et mox: Ὁ ἐδοβύνας πολλὰ: *Qui multos cibos sibi apponendos curat*.

5. Ἀρχο, in Activo, non simpliciter significat *incipio*; sed *prior incipio*; seu *alibi ad faciendum praeo*: Ἀρχομαι, in Medio, alterum sic incipientem sponte sequor; seu *sino, vel curo mihi initium faciendi præberi ab altero*: quod est, si brevius rem exprimere velis, *post alium incipio*. Hoc igitur sensu, illi ex. gr. qui in Choro post Praecentorem canere incipiunt, dicuntur ἀρχοῦντες ᾄδον: at Praecentor ipse, ἀρχὸν τῶν ᾄδον. Habet caeteroqui τὸ ἀρχοῦν & alias notiones, quas exposuimus supra Sect. i. Num. 23.

6. Κρίνω, *judico*: Κρίνομαι, in Passivo, *judicor*: *invitus reme, seu nolens, volens*: quo sensu rei criminis capitalis κρίνομαι dicuntur. At κρίνομαι, in Medio, dicitur de litigantibus, qui sponte se iudicio offerunt, sive iudicandos se praebent, seu iudicem adeunt, & rogant, ut
jus

us sibi dicat. Unde ex consequenti significat, iudicio contendere, seu disceptare. Thucyd. lib. i. c. 39. *Φασί δὲ δικὰ πρῶτον ἐβούλει κρίσθαι*: Dicunt se iudicio ante disceptare voluisse. Ubi additur δικὰ: quia τὸ κρίσθαι a iudicio interdum ad alias etiam lites, contentiones, seu certamina transfertur: ut apud Aristoph. Nub. ver. 66. *Τίως μὲν ἔσ' ἐκρινόμεθα*: Per aliquid igitur tempus inter nos litigavimus, seu contendimus; De nomine scilicet filio imponendo. Et κρίσθαι Apoll. apud Homerum, II. β. 385. *Μάρτα contendere*. Κρίσθαι πρὸς τοὺς ὅλῳι, de summa rerum praeiis discernere, apud Polybium. Et cum Dativo, κρίσθαι Τίτανος, pugnare cum Titanibus, apud Hesiod. in Theog. γ. 882.

7. Δικάζω, jus dico. Δικάζουσι, in Medio, facio mihi jus dici, vel juri dicundo me praebere, seu offero; & ex consequenti, iudicio cum aliquo discepto, seu contendendo: item ut κρίνομαι: de quo proxime antea. Sic ἐπιδικάζουσι, adjudicare, seu addicere alicui hereditatem: quod est officium iudicis: at ἐπιδικασάσθαι, facere, seu curare sibi adjudicari hereditatem, quod fit, cum testimoniis, aliisque argumentis iudicem eo adducimus, ut sententiam secundum nos ferat. Harpocrat. V. *Ἐπιδικασί*: Τὸ δὲ ἐπιδικασάσθαι, ὅλον ἐπὶ τῶν δικαστῶν ἰαντοῖς προσκινῆσαι τοὺς ἀλλοῖν: i. e. *Ἐπιδικασάσθαι*, quasi dicas, induxerunt iudices, ut hereditatem sibi attribuerent. Hinc ex consequenti τὸ ἐπιδικασάσθαι plerumque significat hereditatem iudicio consequi. Demosth. ad. Olympiod. p. 693. C. *Ἐπιδικασί* ὁ Ἀρχὴ τοῖς ἀντιδικοῖς τοῖς ἡμετέροις τοῖς ἀλλοῖν τοῖς Κοινῶν. Et statim: *Ἐπεὶ δ' ἐπιδικασάσθαι*: Ὁ postquam hereditatem iudicio consecuti essent. Ad hunc locum Demosthenis Harpocratio respexit. Et in ead. Orat. pag. seq. *Προκαλεῖσθαι τὴν ἐπιδικασίαν*. Ubi verbum ἐπιδικασίαν, licet sit Formae Passivae, notionem tamen habet Mediam, idemque notat, quod ἐπιδικασάσθαι. Et mox: *Ἀπολαβεῖν τῶν δικῶν τὰς ἡμετέρας*. Et mox: *Ἐπεὶ δ' ἐπιδικασάσθαι οἱ ἀντιδικοὶ ἡμῶν, ἀπαντα παρίλαβον, ὅσα, &c.* i. e. postquam hereditatem iudicio, seu per sententiam iudicis, obtinuerant, &c.

8. Ταξάν φέρον, tributum aliis imponere, seu imponere.

tare, apud Thucyd. lib. iii. c. 50. & lib. i. c. 191 & alibi. At *ταλασσαι φειο*, in Medio, semper dicuntur illi, qui passionē interpositā, atque adeo non planē In-viti, seu coacti, *tributum sibi imponi patiuntur*: quæ quidem notio ex actione & passionē pulchrē mixta est. Dicitur autem vel absolute *ταλασσαι φειο*: vel cum Infinitivo, *ταλασσαι φειο, χερμαλα, αποδοσαι, φειο*, &c. Thucyd. lib. i. c. 108. *Πρωτόνοισι ο Αθηναῖσι τοῖς Ἀθηναῖσι, τήν τε ἀνδράσι, & τὰς ἀποδοῖναι, φειο τι ταλασσαι ἢ τὴν ἑαῖναι χείρ.* Et eod. lib. c. 99. *Χερμαλα τὰς αἰσὶν ἀντὶ τῶν νόων φειο.* Et cap. 101. *Χερμαλα ταλασσαι φειο.* Vide etiam eod. libr. c. 117. & lib. iii. c. 50. & alibi: item Plutarch. in Pericl. p. 167. B.

9. *ἑψηφισα*, calculos colligo, seu calculis collectis, vel subductis computo: item suffragia colligo, vel sententias rogo: quo sensu tamen compositum *ἐνψηφισα* potius usurpari solet, ut mox dicetur. At *ἐνψηφισα*, in Medio, facio suffragia mea colligi, vel curo sententiam me rogari: & ex consequenti, suffragium fero, seu suffragio lato aliquid statuo, deterno, vel scisco. Et hæc quidem notio adeo nota est, & obvia, ut supervacaneum putemus exemplis eam illustrare. Sed de verbo *ἐνψηφισα* hic agere operæ pretium erit. Id enim à Viris doctis non satis intellectum esse animadvertimus. Nimirum *ἐνψηφισα* propriè notat, populi suffragia de re aliqua colligere; seu populum in suffragium mittere; vel populum de re aliqua sententias rogare: quod apud Athenienses non solum *ἑψηφισα*, sed etiam novem *Πρόεδρι* facere solebant. Thucyd. lib. vi. c. 14. princ. *Καὶ οὐ, ὁ Πρόεδρος, τὰντα ἐνψηφισα, & γινώσκας ὑποδοῖν αὐτοῖς Ἀθηναῖσι:* Et tu, ὁ *Πρόεδρος* (quo nomine hic designatur *ἑψηφισα*, sive Præses Senatus) de his rebus populum in suffragium mitte, eique sententias iterum propone. Malè ibi Interpretæ τὸ *ἐνψηφισα* reddit, de consilii sententia confirma. Nam agitur ibi de re populo proponenda, sive de qua populi sententia roganda erat. Scholiastes quoque τὸ *ἐνψηφισα* minùs rectè interpretatur, *ἐντίνας ψήφους ῥίθμι.* Nam etiam cùm quis primà vice populum de re aliqua in suffragium mitteret,

mitteret, id ἐπιψηφίζεν dicebatur: ideo nimirum, quia Athenis olim vix aliquæ res ad populum ferebatur, nisi prius Senatus de ea censuisset. Sic ergo ἐπιψηφίζεν propriè foret, post ψήφισμα Senatus (quod πρόβλημα dicebatur, quia rogationem populi præcedebat) de re aliqua populi suffragia exquirere. Harpocrat. Πρόβλημα, τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθῆναι, πρὶν εἰς τοὺς δῆμον σιγῆσθαι. Vide Eundi V. Ἀπρόβλητοι; itemque Argument. Orat. Demosth. adv. Androctionem. Æschin. contra Ctesiph. in princ. Καὶ ταῦτα ἔγρητο τῆς τοῦ ψηφισμάτος ἐπιψηφίσαι, ὥς ἐκ τῆς δικαιοτάτης τριπλά λαχόντες προεδρεύει. Et de his rebus, quas Senatus decrevit (vel quarum auctor Senatus est factus) alii Populum ad suffragia vocant, &c. Ubi Proëdriς τὸ ἐπιψηφίζεν assignat. Et quidem partem illius ἐπιψηφίσαις, fuisse, τὸ ἀναγορεύειν τὰς χρηρονομίας (i. e. publicè pronuntiare numerum manuum, quæ tollerentur.) Idem paulò post indicat. Cæterum Wolfius τὸ ἐπιψηφίζου in dicto loco Æschinis male redidit, *comprobeni*. Id enim foret, ἐπιψηφίζονται, in Medio. In ead. Orat. p. 285. A. Τίς ἢ ὁ ταῦτα γράψας, καὶ τίς ὁ ταῦτα ἐπιψηφισας πρόεδρος. Ubi Wolfius eundem errorem errat. Et ead. Orat. p. 292. B. Κόρυμφος, τὸς τότε τὰς γνώμας ἐπιψηφίζοντα. Ubi Wolf. satis rectè, *Collyphum qui tunc sententias rogat*. Notandum tamen, γνώμας hic non tam dici ipsius populi suffragia, quam aliorum (puta Oratorum, qui Populo aliquid suaderent) sententias, de quibus Populi suffragia exquirenda erant. Quare, γνώμας ἐπιψηφίζεν (quod eodem modo dictum est, quo in loco superius citato, ψηφισμὰ ἐπιψηφίζεν) accuratiùs verteretur, *sententias eorum, qui publicè aliquid suadent, ad Populi suffragia revocare*. In ead. Orat. paulo superius: Ἐκφίεται πρόβλημα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τὸ δ' αὐτὸ τὸτο καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διαπραχάτο ἐπιψηφισθῆναι, καὶ γινώσκειν τὸ δῆμον τὸ ψήφισμα. Qui locus insignis est ad probandum id, quod ante diximus; nimirum res ad Populum ferri demum solitas fuisse, postquam Senatus de iis censuisset, sive decrevisset: idque cum factum esset, ψήφισμα, sive πρόβλημα Senatus, postea etiam fiebat ψήφισμα Populi. Demosth. adv. Androt. haud procul à princ.

Πρωτος μὲν οἱ ἀποδείκνυται πρὸς Βουλὴν, ὅς ἐστι ταύτ' ἐπὶ τῷ
 ἑστῷ Ἐπιγράται, πρὸς τὴν ἀποδεικνύουσαν. Cum
 quo loco comparandus est ille, qui non longe praecedit.
 Ταύτ' ἔστι τὸ Ἐπιγράται, ἀποδεικνύουσαν ἐστῶσαν. Un-
 de apparet, τὴν ἐπὶ τῷ ἑστῷ in priore loco idem esse,
 quod hic ἐπὶ τῷ ἑστῷ, i. e. rogare Populum. Utrumque
 enim τὸ Ἐπιγράται tribuitur. Præterea notandum est, τὴν
 ἐπὶ τῷ ἑστῷ in priore loco τὸ Ἐπιγράται, tanquam summo
 Senatui Præfidi, τὰς ἐπὶ τῷ ἑστῷ tribui; quamvis ceteroqui
 & alii novem Προεδρι dicerentur ἐπὶ τῷ ἑστῷ: ut non
 solum ex superioribus constare potest; sed etiam ex lo-
 co hoc Demosthenis adv. Timocrat. pag. 482. B. Ἡ
 Πρωτος ταύτ' ἐπὶ τῷ ἑστῷ, ὅς ἐστι τῷ Πρωτος. Ubi per Πρω-
 τος intelligitur Ἐπιγράται; uti & in loco Thucydidis su-
 pra adducto. Xenoph. lib. vi. de Expedit. Cyr. p.
 378. C. Ἐπὶ τῷ ἑστῷ ἵδμεν δὲ τὸν ἑστῷ, ὅς ἐστι τῷ ἑστῷ, αὐ-
 τῷ, ὅς ἐστι τῷ ἑστῷ: i. e. Cum autem manifestum videret-
 ur, [milites] cum electuros esse, si quis suffragia illorum
 exquireret. Interpres malè: Si quis de concilii sententia
 decretum faceret. Idem Ἀπομνη. lib. i. p. 711. B. de
 Socrate: Ἐπιγράται ἐστὶ τὸ ἑστῷ, ὅς ἐστι τῷ ἑστῷ, ὅς ἐστι
 τῷ ἑστῷ. Ubi Interpr. malè, decretum adiungens suffra-
 gia sua, facere voluit. Tu verò: De re illa Populum
 in suffragium mittere voluit. Dion. Halicarn. l. vii. c.
 17. in fin. Ταύτ' ἐστὶ τὸν ἑστῷ ἐπὶ τῷ ἑστῷ οἱ Ἀμαρτυ-
 ροὶ. Ubi manifeste significat, rogare Populum. Exprimere
 enim voluit phrasin illam in Comitibus Romanorum o-
 lim usitatam, rogare legem: quod est sensu prægnan-
 ti, roganda Populum legem sancire. Nulla enim lex
 Romæ olim, liberâ adhuc Republicâ, sanciri, nec fere
 aliud quicquam publicè statui solebat, nisi prius Con-
 sules, vel etiam Tribuni plebis (quos Dionysius in ci-
 tato loco Ἀμαρτυρῶς vocat) populum rogassent, vellent
 & iuberent aliquid fieri: unde & leges sic rogatæ ἐσ-
 λαι, propriè dicebantur rogationes; ut nemini non no-
 tum est. Porro Thucyd. lib. i. c. 87. princ. cum Ac-
 cusativo & Præpositione dixit: ἐπὶ τῷ ἑστῷ αἰς τὸν ἑστῷ
 οἶον: quod Interpr. rectè vertit: In Lacedæmoniorum
 concilio sententias rogare. At Lucianus in Timon. p.
 140. Edit. Amst. cum Dauvo dixit, ἐπὶ τῷ ἑστῷ τὸν ἑστῷ
 κλησθῆναι:

κλῆσις: quod licet insolens videatur, comparari tamen potest cum phrasi illa, Ἰηφὸν ἰπασαγῆν τι, quā usus est Thucyd. lib. i. c. 87. 119. 125. & alibi. Ut hoc addam; Harpocr. vocem ἰπασαγῆν interpretatur ἰπασαγῆν: i. e. ratum faciens, seu approbans: sed quæ interpretatio (licet eam doctissimus Valestus, alique amplectantur) à verbo hoc aliena est; ut ex superioribus apparet. Obduci tamen nobis posset locus hic Xenophontis lib. vii. Ἀναβ. p. 404. Ἐπὶ ταῖς ἰπασαγῆσι ταῦτα, φησὶ τὸ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων, λέγεται. αἱ δὲ μὴ, ἰπασαγῆσι ταῦτα, ἰπασαγῆσι τῶν ἰπασαγῆν, ἰπασαγῆσι. Ubi certum quidem est, τὸ ἰπασαγῆν positum esse pro ἰπασαγῆσθαι, i. e. rem suffragio suo comprobare: sed vix crediderim, id ab ipso auctore profectum esse, cum videam, non solum ab aliis Scriptoribus, sed etiam ipso Xenophonte alibi, verbum hoc, eo, quo supra diximus sensu usurpari. Quare levissima mutatione rescribendum censeo, ἰπασαγῆσθαι, pro ἰπασαγῆσι; & ἰπασαγῆσαντο, pro ἰπασαγῆσι. Emendationis hujus sponsores do ipsum Xenophontem, qui eod. lib. p. 414. D. in ejusdem rei & facti narratione, Verbum Medium ἰπασαγῆσθαι adhibet. Sic enim inquit: Πάντες μὲν ἰλέγεται οὖν Σιόβη ἰπασαγῆσι, πάντες δ' ἰπασαγῆσθαι ταῦτα. Utitur etiam Xenophon. verbo hoc lib. iv. Ἑλλην. p. 513. ubi ait: Πάντες ἰπασαγῆσαντο βοηθῆν μετ' Ἀθηναίων τῇ Ἀκροπόλει. Et Dionys. Halicarn. lib. vi. c. 84. princ. Ἐπὶ τῇ φησὶται μὲν ὅτι Βασιλεὺς ταῦτα, & νόμος τῶν ἀποδοσέων τοῖς ἡγετοῖσι. Id est, Hæc autem Senatus suo decreto rata faciet: ut ibi Interpres rectè. Sed satis de verbo ἰπασαγῆν. 10. Οἷος νόμος, semper dicitur de Legislatore, sive eo, qui legem Populo ponit: at Νόμος νόμος dicitur ipse Populus, qui legem à Legislatore sibi ferri facit, curat, vel mandat: vel legem à Legislatore latam volens accipit, eamque suffragio suo confirmat. Pari modo Νόμος νόμος dicitur, Creditor, qui pignus à debitore sibi dari curat, seu pignus à debitore accipit: ut inferius exponetur. Et Νόμος νόμος τῶν νόμων, est, mensam sibi apponendam curare; ut supra dictum est. Quam parum autem dicta differentia inter Νόμος & Νόμος νόμος, vel saltem differentie illius ratio, adhuc animadversa &

P. 546. Ed. Hutch.

perspecta fuerit, res ipsa docet. Quare opere pretium erit, utramque phrasin exemplis illustrare. Et primo quidem de Legislatore, siue auctore & fensore legis, dici Sūnai νόμος, ostendemus. Xenoph. de Republ. Laccedaem. pr. Ἀναξάγρου καὶ Διότῃ αὐτοῖς [ταῖς Ἀθηναίωνοις] νόμι νόμος. Demosth. adv. Leptin. p. 373. G. Καὶ ὅτι νόμος ὁ Σόλων τοῦ νόμου κἀναὶ τινῆς. Et pag. seq. A. Ἐπὶ τοῖσι Ἀθηναίοις μὴ πρότερον τινῆς τοῦ ταύτη νόμου, ὡς, &c. Et in princip. ejusd. Orat. Διὰ ταῦτα ὅτι νόμος τὸ νόμος. Leptines nempe. Idem adv. Timocr. p. 463. A. Ὅτι τινῆς τινῆς τοῦ νόμου. Timocrates scilicet. Et paulo post: Τὸ καὶ, ἢ ὁ τινῆς τοῦ νόμου. Et p. 463. C. Ἐπὶ τοῖς αὖ Sūnai νόμος νόμος. Et ead. Orat. pag. 489. de Solone & Dracone Legislatoribus: Συναφιστάς ὄντας αὖ καλῶς ἔχοντας τοῦ νόμου. Et sic sexcentis aliis in locis. At contra Siodai νόμος non de Legislatore, sed de Populo ipso (ut supra jam diximus) usurpatam reperias. Harpocrat. V. Siodai: Ἐπὶ τῷ νόμῳ νόμος, ὡς ἔστι μὴ ὁ Νομοδότης. Ἄλλο δὲ νόμος. Sic enim lego pro, Siodai αὖ ὁ νόμος. Addit mox Harpocratio: Ἐπὶ μὲν τοῖς τῷ νόμῳ Siodai νόμος. Ἐπὶ δὲ νόμος ὁ νόμος. Mā αὖτις δὲ ὅτι τὸ Siodai νόμος, ἢ ὁ νόμος in Orations tamen adversus Stephanum inquit: Sibi privatum legi νόμος. Ubi videndum annon νόμος distans sit pro Siodai. Locus Oratoris, quem Harpocratio designat, exat in Orat. ii. advers. Steph. sub finem: ubi hodie pro νόμος, legitur, νόμος αὖτις: quod eodem reddat. Non est autem necesse cum Harpocratioe statuere, νόμος hic positum esse pro Siodai. Nam uti qui alius Legem ponit, Activè dicitur Siodai νόμος, ita qui ipse sibi legem ponit, recte, & ex propria Verborum Mediorum vi, dicitur Siodai νόμος; vel addito Pronomine ἑαυτοῦ; vel sine eo. Si addatur, erit Pleonasmus: de quo videat Lector, quae notavimus Sect. i. Num. 66. Demosth. adv. Leptin. p. 373. G. Ὅτι δὲ αὖτις νόμος ἑαυτοῦ Siodai νόμος. Neque vos unquam (alloquitur ibi Athenienses) legem hanc poni vobis fuissetis. Et in princ. ejusd. Orat. Ἀεὶ δὲ Siodai νόμος νόμος. An igitur legem [hanc] nobis ferri curabimus, vel finemus. Loquitur nimirum ibi Demosthenes, non tanquam Legislator

Wolf. rectè, quod ipse captivum redemerim. Lucian. in Timone p. 150. Ed. Amstelod. Καταδύνατο γὰρ, καὶ ἔλθιντο κατὰ δύνασιν δύνασιν αὐτόν: Ego misertus, illum redemi. Vide etiam supra Sect. i. Num. 66. Quare λύω, in Activo, significet, captivum solvere, sive dimittere; at λύσασθαι, in Medio, captivum redimere; nondum ab ullo Grammaticorum video esse expositum. At vero differentie hujus ratio ex iis, quæ de natura & indole Verborum Mediorum diximus, satis clare patet. Nam λύσαι αἰχμάλωτον, (solvere, sive dimittere captivum) est actio simpliciter transiens in alium. At qui captivum redimit, quod est λύσασθαι αἰχμάλωτον, eum sibi solvi facit, sive captivum sic solutum & dimissum recipit: quæ est actionis in ipsum agentem reflexio. Habent ergo λύω & λύσασθαι mutam quandam inter se relationem: uti δυνῶναι & δυνίσασθαι, χεῖναι & χεῖσασθαι, τίοναι & τίσασθαι, κτεῖναι & κτείσασθαι, μολύναι & μολύνεσθαι, alique, quorum Activa ad dantes, Media vero ad accipientem referuntur. Homer. Odyss. K. ver. 383.

ὦ Κίρκη, τίς γάρ κε αἶψα . . .

Πρὶν εὐαῖν πάσασθαι ἰδενός, ἢδὲ ποιήσας,

Πρὶν λύσασθ' ἱταίης, καὶ ἰν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδίσθαι.

i. e. O Circe, quis enim vir . . . sustineat gustare cibum & potum, priusquam socios captivitate solutos receperit, & oculis suis adspexerit. Interpres λύσασθαι ibi vertunt redimere; sensu nimis angusto. Nam verbum hoc non solum significat captivum pretio redimere, sed etiam precibus, aliisve modis à captivitate liberare, & sic liberatum recipere. Ulysses certe, Homero prodente, non pretio, sed precibus & blanditiis sociorum suorum libertatem à Circe impetravit. Uti vero Ulysses in memorato loco Homeri socios suos dicitur λύσασθαι; ita Circe eosdem λύει, i. e. solvit & dimittit: sensu merè activo, seu transiivo, ut Grammatici loqui solent. Poëta enim statim subjungit, ex persona Ulyssis Cirçen alloquentis: Ἀὖτις, ἰν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν ἱεῖρας ἱταίης: Solus, ut oculis

oculis videam dilectos socios. Neque hîc tantum, sed & alibi apud Homerum dictam differentiam inter λύσαι & λύσασθαι observare licet. Unqs tantum occurrit locus, nimirum Il. A. ver. 20. ubi λύσασθαι simpliciter videtur positum esse pro λύσαι. Verba Poëtæ hæc sunt :

Παῖδα δὲ μοι λύσασθε φίλων, τὰ δ' ἄποινα δίχισθε.

i. e. *Filiam verd mibi solvite dilectam, &c.* Sed auctor est Eustathius, Herodotum & Appionem Grammaticos jam olim in loco illo Poëtæ pro λύσασθε & δίχισθε legisse, λύσαι τε & δίχιδαι : quam lectionem etiam plures Codd. Mss. exhibent, teste Barnesio. Ut proinde locus ille sit suspectus, vel saltem dubius. Sed pone, λύσασθαι simpliciter interdum adhiberi pro λύσαι, i. e. captivum solvere five dimittere : non tamen inde sequeretur λύσαι vice versa poni posse pro λύσασθαι, i. e. captivum redimere, vel captivum pretio redemptum, aliove modo à captivitate liberatum recipere. Nam significationem illam à verbo λύσαι alienissimam esse, nemo est qui dubitare, vel negare aufit. Ut proinde, concessio quamvis eo, quod diximus, non tamen omnis differentia inter λύσαι & λύσασθαι sublata foret : sed tantum inde sequeretur, λύσασθαι, non semper habere significationem Mediam, sed tunc tantum, cum ponitur pro *captivum redimere, five redemptum recipere.*

12. Τίω, τίσαι, vel τινύειν, solvere, persolvere, luerè : ut τινύειν, vel τίσαι λύτρα, χάριν, δίκην, ποινήν, &c. persolvere lytra, grates, pœnam, &c. quarum phrasium exempla in Lexicis obvia sunt. At τινυσθαι, vel τίσασθαι, in Medio, facere sibi aliquid persolvi ; five, ab altero aliquid, quod nobis debitum est, exigere & repetere. Homer. Odyss. N. γ' 15. Ἡμῶς δ' αὖτε ἀγείρομενοι κατὰ δῆμον, Τισόμεθα. Ubi Scholiastes τὸ τισόμεθα, quod ad sensum adinet, rectè exponit, εἰσπράξομεθα, ἢ ἀποληψόμεθα : i. e. *repetemus, vel recipiemus.* Et quoniam inter ea, quæ vel nobis ab altero, vel alteri à nobis, tanquam debita persolvi par est, etiam referri solet pœna pro maleficio vel damno illato (unde etiam phrasæ illæ, dare, vel persolvere pœnas, pro puniri)

niri) hinc *τίμωμαι*, vel *τίσασθαι*, plerumque significat, facere sibi persolveri pœnas, i. e. sumere pœnas, seu unâ voce, *punire* vel *ulcisci aliquem*. Hujus significationis ratio, perelegans sanè, quam parum adhuc cognita & perspecta fuerit, vel Henr. Stephanus (quem nemo, quod sciam, erroris redarguit) documento nobis esse poterit. Is enim in Thesauro suo L. Gr. Tom. 3. col. 1565. Activum *τίσαι* cum Medio *τίσασθαι* planè confundens, sic scribit: *Τίω significat non solum Honoro, Assumo, ut supra docui; sed etiam Punio, Vindico, Ulciscor; ut. ex sequentibus patebit. In qua significatione usitatio est vox Media.* His similia sunt, quæ Idem col. 1566. de compositis *Ἀντίτιω*, & *Ἀντίτισθαι* notat. Itane verò, Stephane, vox Media, significatione *puniendi*, tibi usitatio videtur, quam Activa? Sed ubi, quæso, Activum *τίω* unquam pro *punio* lectum tibi fuit? Nusquam, mihi crede, Lector. Nam *τίω*, vel *τίωμαι* (ut jam diximus) semper habet notionem *solvendi* vel *luendi*: at contrà *τίμωμαι*, vel *τίσασθαι*, significat à solvente aliquid accipere; seu ab altero id, quod nobis debetur, exigere, vel sumere; & præcipue *pœnam*. Non magis ergo *τίσαι* & *τίσασθαι* confundere licet, quàm *δανείσαι* & *δανίσασθαι*, *μισθώσαι* & *μισθώσασθαι*, *χρῆσαι* & *χρῆσασθαι*, *δίδαι* *ὑποδέχων* & *δέδωκεν*, aliaque hujus generis verba (de quibus mox) quorum Activa semper ad *dantem*, Media vero ad *accipientem* referuntur. Cæterum exempla τῷ *τίσασθαι*, pro *punire*, vel *ulcisci*, haud pauca extant apud Homerum, aliosque Poëtâs potius, quàm pedestres Scriptores. Compositum tamen *ἀντίτισσασθαι* non solum Poëtâe usurpant, sed etiam Xenophon, Scriptor *Ἀθηναῖος*, lib. v. de Instit. Cyr. p. 139. A. ubi ait: *Ἀντίτισσασθαι τὸν καὶ θεοῖς ἐχθρὸν, καὶ ἀνθρώποις: Ulcisci [seu punire] hominem & Diis & hominibus inimicum.* Et lib. iii. *Ἀναλ.* pag. 300. C. *Ἀλλὰ τὰς τοῖς καὶ οἱ θεοὶ ἀντίτισσασθαι: Verùm de his Dii merita sumant supplicia: ut Interpres rectè reddit.*

13. *Θεοὶ ὑποδέχων*, *pignus dare*; at *δέδωκεν ὑποδέχων*, *facere*, seu *curare sibi pignus dari*, sive *accipere pignus*. Posterius dicitur de Creditore; uti prius de Debitore.

Debitore. Harpocrat. *Θίσθαι*, ἀντὶ τῆ ὑποθήκης λαβεῖν. Pollux. lib. iii. Sect. 84. Ὑποθήκην δεις, ὁ δανειζόμενος: Ὑποθήκην δίμην, ὁ δανίζων. *Pignus dans, [dicitur] debitor: pignus accipiens, creditor.* Idem lib. viii. Sect. 142. *Θίσθαι μὲν οἰκίαν, τὸ δῶσαι αἰς ὑποθήκην: θίσθαι δὲ, τὸ λαβεῖν αἰς ὑποθήκην: καὶ τὸ μὲν ἴδιαι τὸ δὲ, ἴδιαι. ὁμοίως ὑπέθετο.* Eadem est ratio verbi Ἀπολήμῃσαι, & Ἀποτιμήσασθαι. Nam Ἀπολήμῃσαι dicitur maritus, qui *pignus aestimatum pro dote uxoris dat: at ἀποτιμήσασθαι* significat, *pignus ejusmodi accipitur.* Harpocrat. V. Ἀποτιμηταί: Ἐλίγιστο δὲ ὁ μὲν διὰ τὸ ἀποτιμήματα, ἐνεργητικῶς ἀπολήμῃσαι ὁ δὲ λαβεῖν, ἀπολήμῃσαι. Suidas: Ἀπολήμῃσαι, ἀντὶ τῆ ἀπολήμῃματος ἵλαβιν. Vide eund. V. Ἀποτιμηταί. Demosth. i. adv. Onet. sub princip. Ἀποτιμήσω εἰ μόνον τὴν προῖκα εἰ διδασκόντα, ἧς φησι οὖν ἀποτιμήσασθαι τὸ χρεῖον: *Demonstrabo eum [Onetorem] non solum dotem non dedisse, pro qua fundum illum pignoris loco se accepisse dicit: [sed etiam, &c.]* Et mox: Ἀπολήμῃσασθαι φασκὼν τὴν γῆν: i. e. interprete Wolfio, *sibi prædium illud oppigneratum esse dicentem.* Vid. etiam pag. seq. Sic εἶσθαι^a & ἀποεἶσθαι est appendere ad libram, seu appensum quid alteri tradere: at εἶσθασθαι, & ἀποεἶσθασθαι, facere sibi aliquid appendi, seu appensum accipere. Hesych. Ἀφίστηναι, εἰσθῆναι ὡς εἰσθῆναι. Idem Ἀποεἶσθαι, ἀποεἶσθαι εἰσθῆναι, i. e. Ἀποεἶσθαι, qui ad libræ pondus vendidit. Harpocrat. Ἀποεἶσθαι, ἀντὶ τῆ πρὸς εἰσθῆναι ὡς εἰσθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Eadem habet Suidas: qui & hæc addit: Καὶ ἀποεἶσθαι, οἷον εἰσθῆναι λαβεῖν ἰσθῆναι. Locus autem Demosthenis in Orat. adv. Timotheum (ad quem Harpocrat. & Suidas alludunt) exstat pag. 704. A. & sic habet: Χρὴν γὰρ τὸν ὑποδιέμαινον καὶ ἀποεἶσθαι τὸν χαλκὸν τῶν οἰκιστῶν τῶν ἡμετέρων, τῶν ἱερατῶν. Ubi Wolfius malè ἀποεἶσθαι

^a Mire vero errat *Metbode de Port Royal*, l. iv. regl. i. 3. ubi εἶσθαι vertitur être debout, i. e. *to stand*, quod debuit verti active *to place, appoint*. Neutra significatio istius verbi Præterito convenit & Aor. 2. nunquam Aor. 1. nec unquam variatur in hac re per omnes Græciæ fines. Vide, si libet, Duport Prælect. in Theoph. c. 2. et nostrates Grammaticos,

non reddit, qui expendisset: pro qui ad libram ap-
pensum accepisset.

14. Κομίσαι ἐπιστολήν, *ferre*, seu *afferre* alicui *epi-*
stolam. At Κομίσασθαι ἐπιστολήν, *curare* sibi *afferen-*
dam epistolam, seu simpliciter, *allatam epistolam acci-*
pere: ut in Epistola Philippi Regis apud Demosth. pro
Ctesiph. sive pro Coron. p. 337. B. Ἐκομισάμην τὴν
ἐπὶ ὑμῶν ἐπιστολήν. Exempla alia passim obvia sunt.
Vide etiam suprā Sect. i. Num. 94. & 55. ubi de
aliis verbi hujus notionibus exposuimus.

15. Χρῆναι, *commodare*, seu *utendum dare*: Χρήσασθαι,
facere sibi aliquid *commodari*, sive *utendum acci-*
pere. Exemplis in re clara & nota abstineo. Et quo-
niam qui rem utendam accepit, eā etiam *utitur*: hinc
χρῆσθαι etiam dicitur, qui re aliqua *utitur*: ut nemini
non notum est. Neque solūm χρῆναι, in Activo, signi-
ficat *commodare*: sed etiam *oraculum edere*: ut constat.
Hinc χρῆσθαι, in Medio, interdum notat; *curare* sibi
oraculum edi, seu *oraculum consulere*. Exempla quære
in Lexicis. Sic συμβεβηέναι, in Activo, *consilium dare*:
at συμβεβηένθαι, in Medio, *curare* sibi *consilium dari*,
sive *consulere aliquem*. Hujus generis verbum est παν-
τίνομαι: quatenus nempe significat, *oraculum consulo*.
Nam interdum, ut constat, ponitur pro, *oraculum edo*:
sed quo sensu propriè significat, *sino me consuli de e-*
ventu rei futuræ; & ex consequenti, *vaticinor*, seu
oraculum edo.

16. Δανίσαι, *mutuam pecuniam dare*: Δανίσασθαι,
facere sibi *mutuam pecuniam dari*; pro quo brevius,
& magis Latine dixeris, *mutuam pecuniam sumere*. Sic,
μισθίσαι, *locare*: Μισθύσασθαι, *facere* sibi aliquid *lo-*
cari, seu *locatum accipere*: quod est, uno verbo *condu-*
cere. Utriusque verbi notio vulgatio est, quàm ut ne-
cesse sit exemplis eam illustrare. Hujus generis verba
etiam sunt μετρεῖν & μετρεῖσθαι: quatenus nempe illud
ponitur pro δανίζειν, hoc pro δανίζεσθαι. Hesych. Με-
τρεῖν, δανίζει: Μετρεῖσθαι, δανίζεσθαι. Hesiod. Ἐγὼ
ἢ Ἡμ. ver. 349. Εὐ μὲν μετρεῖσθαι πᾶσι γύπτιον.
Ubi Glossæ Mss. Vossii, (ut ibi notat Grævius) καλῶς
δανίζεσθαι. Nimirum μετρεῖσθαι, propriè significat,
certā

certā mensurā aliquid utendum accipere: & per catachresin videtur etiam dici de rebus, quæ pondere & numero constant: si quidem falsi non sunt veteres Grammatici, qui (ut diximus) verbum hoc interpretantur δανίζομαι. Ego vero non video, quid obset, quo minus τὸ μισθίζομαι in memorato loco Hesiodi propria significatione accipi possit.

S E C T I O III.

De Verbis, Formam quidem, sed non vim Mediam habentibus.

ET hætenus de Verbis vere Mediis. Restat nunc, ut paucis attingamus de Verbis, formam quidem, sed non vim Mediam habentibus: quæ duplicis sunt generis. Alia enim Actiue tantum significant; alia Passiue. Prioris generis Verba comparare possis cum illis, quæ *Deponentia* Latini vocant; qualia sunt, ἔρχομαι, ἔσθωμαι, διχόμαι, αἰσθάνομαι, ὄπλομαι, γένωμαι, ὄρωμαι, προσώωμαι, δύωμαι (pro δύω) θρίξομαι, διαθρίξομαι, κατασημαίνωμαι, ἐντίλλωμαι *modo*: itemque Futura, quorum Præsentia sunt Actiua, ut φρόξομαι, κρύψομαι, καλεῖσθαι, λήψομαι, θρίξομαι, ἀναλίσσομαι, τίξομαι, σιωπήσομαι, ἀκρόσομαι, multaque alia. Posse autem hæc Verba appellari Medio-Actiua, jam supra diximus. Notandum tamen est, videri quidem Verba nonnulla Medio-Actiua; sed quæ reuera sint Media, si primitiua illorum significatio consideretur. Sic ex. gr. χρεῖν δαι, significatione *utendi*, est Medio-Actiuum: at vero quatenus notat, *facere sibi aliquid commodari*, siue *utendum accipere*, (unde significatio *utendi* per metonymiam descendit) est Verbum verè Medium: ut jam supra diximus.

Uti vero dantur Verba quædam, quæ sub Forma Media significationem mere Actiua habent; ita etiam

am dantur Verba, sub eadem Forma significationem contrariam, id est, mere Passivam, habentia; quæ appellare possis *Medio Passiva*. In hoc genere nullum Tempus Formæ Mediæ frequentius Passivè usurpatur, quam *Futurum*. Ex. gr. apud So. hoclem Oedip. Col. p. 291. Ποῖον γὰρ ἡ σὴ περὶ σφοδρὰ διλωσιταί. Ubi Schol. ἀντὶ τῆς δηλωθῆναι. Sic, γαμῆσαι, pro γαμνηθῆσαι, habes apud Aristoph. in Ran. ver. 809. Πίσσομαι, pro πωισθῆσαι, apud Eund. in Nub. ver. 90. 996. Λέξομαι, pro λιχθήσομαι, apud Eurip. in Alc. ver. 322. Μισήσομαι, pro μισθηθῆσαι, apud Eund. in Ion. γ 611. Φερήσομαι, pro φερθηθῆσαι apud Eund. in ead. fab. ver. 603. Ἀλώσομαι, pro ἀλαθῆσαι, apud Eund. in Androm. γ 199. Στεγὴν τίκειν, pro στεγῆσθαι, apud Eund. in Phœn. ver. 1269. Vide etiam Suid. V. Ζητήσεται.

Credere autem quis posset, libertatem hanc Poëtis tantum, propter metri necessitatem, concedendam esse; nisi & solutæ orationis Scriptores ad eundem plane modum *Futuro Mediæ Formæ*, quamvis multo rariùs, uterentur^b. Nam apud Xenoph. Instit. Cyr. lib. i. p. 27. legitur, καλαύσεται σου ἡ ἀρχή, pro καλαυθήσεται. Apud Eund. p. 485. Ἀποσφαγήσῃσι, & ἀλείσῃσι, pro καλοσφαγήσῃσι, & ἀλαθῃσῃσι. Item, πωλορήσῃσι, pro πωλορηθήσῃσι, apud Eundem. p. 595.

Quod autem ad *Aoristum* 1. Formæ Mediæ adinet; ejus usus in significatione *Passiva* rarissimus est. Ego saltem Tempus hoc vix uno alterove in loco Passivè usurpatum reperi; ut ἐκείατο, pro κίκαται in Fragmento Anonymi apud Plutarch. Tom. 2. p. 1098. Ἡμετέρας βουλὰς Σπάρτα μὲν ἐκείατο δέξαν. Quod Cicero, ni fallor, sic vertit: *Consiliis nostris laus est attonsa Lacorum*. Sic ἀπιλυσάμεν, pro ἀπελύθη, vide-

^b Plura concessit Budæus, Comm. p. 896. ἐναντίομαι pro ἐπαινέομαι, εὐλοῖομαι pro φιληθῆσαι Antiph. Καταθήσομαι Iyl. & Xenoph. pro καλασθῆσαι. Τραφῆσομαι pro τεθράφομαι, Lucian. Διακοπτινῆς ἢ διακοπτινῆς. Xenoph. Οὐδῆσομαι pro οὐδῆθῆσαι. Εἰσομαι, sinar, Theoc. Ζημιώσομαι, Idem. Συντρίβομαι & κατατρίβομαι Plut. Διδάξομαι Arist. Στεγῆσομαι Idem, Επιβλήσομαι Xenoph.

tur dixisse Demosthenes in principio Orat. adversus Androt.

Hæc sunt, quæ de Verbis Mediis dicenda habui: quibus si quid nôsti rectius, Lector,

Candidus imperti: si non, his utere mecum.

INDEX AUTORUM

Notatorum & Emendatorum.

- Æ**LIAN. V. H. tentatur, i. 45.
in Indice notatur, i. 28. 60.
Aristoph. Ran. ver. 908. emend. i. 30.
Fischlinus, ejus interpres, notatur, i. 24.
Budæus notatur, i. 24.
Demosth. Orat. i. Phil. emend. i. 30.
Wolfius Interp. in Æsch. contra Ctesiph. notatur, i. 36. ii. 9.
—adversus Timotheum, ii. 13.
—adversus Midiam, i. 36.
—in Timarchum, i. 16.
Harpocration emend. ii. 10.
notatur ii. 9.
Heliodorus notatur, i. 35.
Hippocrates, Foësius in eum notatur, i. 21.
Homerus emendatur, ii. 11.
Lucianus notatur, i. 19.
Methode de Port Royal notatur, ii. 13.
Philonis Judæi interpres notatur, i. 13.
Pollux, l. i. c. 1. tentatur, i. 44.
H. Stephanus notatur, i. 22. 24. 32. 36. 38. ii. 2. 12.
Scholiast. in Thucyd. notatur, ii. 9.
Interpres Thucyd. notatur, *ibid.*
Xenophon emend. i. 66. ii. 9.
Interpres ejus in Cyri Exped. notatur, ii. 9.
—in Apomneum. ii. 9.
—in Hierone, ii. 4.

INDEX VOCABULORUM,

adjunctis Iliados locis, quibus Clarkius
etiam primigeniam vocis Mediæ signi-
ficationem indicavit.

Α Γίρω, συναγειράμενοι,
congregantes seipsos.
Il. Ω. 802.

Αγω, ἐπάγω. i. 28.

Προάγω, i. 26.

Αγγω, ἀπάγω, i. 9.

Αἶρω, i. 19. ἤραμαι κόδος,
reporto mihi gloriam.
Il. X. 393.

Αἰσχύνω, i. 13.

Αἰείψω, ὑπερ alterum, ἀ-
λείψω, auxit se. Il.
E. 14.

Αλλάττω, διαλλάττω, i. 39.

Αμύνω. i. 34.

Αρτύνω, ἱερατύνω. i. 47.

Αρχω, i. 23. ii. 5.

Βελτίω, i. 37.

Συμβελίω, ii. 15.

Γράφω, ἀπογράφω, ii. 2.

Δανίζω, ii. 16.

Δίω, ἰδίσατο, ligavit sibi
ipse. Il. Ω. 340.

Διακινέμενος idem quod δι-

άκοντος, *minister: δια-*
κονών, qui jam tum
ministrat. Il. Γ. 141.

Διδάσκω. ii. 3.

Δικάζω. ἐπιδικάζω, ii. 7.

Εγείνω, i. 10.

Εἶδω, ἐσάμηνος, cum se affi-
milasset. Il. B. 22. Γ.
389. N. 45. 216. Γ.
141. Π. 716. P. 73.
555. Φ. 213.

Ἐλίσσω, ἱλιζάμενος, se sub-
ito impetu convertens.
Il. P. 283.

Ἐπομαι, i. 13.

Επώνω. i. 13.

Εχω, ἀπείχω, i. 12.

Παρίχω, i. 49.

Ἔω. cum compositis, i. 6.
ἰοτάμενοι χροὶ χαλκῶν,
cum nosmet ipsi ar-
mauerimus, Il. T.
233.

Ζώνω, ζωσαμένω, cum se ipsi
accinxissent, Il. 4.
685. 710. Θω-

- Θωράω, θωρήξομαι, *me ipse armabo.* T. 23.
 ὕζω, καθίζω, i. 13. 66.
 ἴστημι, i. 13. 53. ii. 13.
 Καλύπτω, cum comp. i. 22. καλυψαμένη, cum se ipsam cooperuisset. II. Γ. 141. Ε. 184. Od. Ε. 491. Θ. 199.
 Κέω, i. 13.
 Κείρω, i. 6. ii. 1. II. Γ. 141. Ψ. 45.
 Κινέμενα, se ipsa moventia. II. N. 798.
 Κόπλομαι, cœdam me ipse, i. e. plangam. N. 141. X. 33.
 Κορίω, κορεσάμεν^Θ, quum se ipse saturaverit, T. 167. X. 427.
 Κοιμάω. i. 13.
 Κόπτω, p. i. 10.
 Κομίζω, cum comp. i. 51. 54. 57. ii. 11. 14.
 Κρίνω, ii. 6.
 Κτάω, i. 31.
 Λαθεῖν, alterum latere, λαθεῖναι, latere seipsum, h. e. obliuisci. II. 1. 533.
 Λέω, i. 5. II. Φ. 560. Ψ. 41.
 Λύω, solvo, i. 7. reddo captivos accepto pretio. ii. 11. II. A. 20. 29. Ω. 137. 555. 561.
 Λόομαι, redimo captivos dat pretio. A. 13. 372. Ω. 118. 237.
 Διαλύω, i. 38. 47.
 Αναλύω, i. 7.
 Καταλύω, i. 39. 52. 63.
 Μαντεύω, i. 40. 41. ii. 15.
 Μιτρίω, ii. 16.
 Μισίω, odiosum me reddo. II. N. 141.
 Μιμνήσκω, ἀιαμινμήσκω, i. 11.
 Μιθώω, ii. 11. ii. 16.
 Μόργνυμι, ἀπομόργνυμι, i. 4.
 Μύσσω, ἀπομύσσω, i. 3.
 Νέμω, i. 36.
 Νίπτω, νίψει, lauit poculum: νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, lauit manus suas, II. 229, 230. Ω. 305.
 Οἶω, fero alteri: οἶομαι, affero sibi, N. 168.
 Οἰκίζω, οἰσοικίζω, i. 15.
 Ομόργνυμι, ἀπομόργνυμι, i. 4.
 Οπάζω, ὀπάσασατο Νέστορ^Θ υἱας, Nestoris filios sibi ipse comites ascivit. T. 238.
 Οπλομαι, ἀπόπλομαι, i. 3.
 Ορέγομαι, i. 17.
 Præterita passiva pro Media voce usurpata. i. 56.
 Παύω. i. 13. II. Ψ. 823:
 Πειράω, πειρώμεν^Θ δίνε^Θ, suorum sibi virium periculum faciens, Q. 359.
 Πέμπω.

Πέρνω, i. 20.

Περαιών, i. 31.

Πάω, ἑαυτὸς αὐτὸν δύνω
μίνω, sibi ipse im-
plevit animum ita.
Π. X. 312.

Πάω, ἐπιπλήγω το μηρὸν,
sua sibi percussit fe-
mora. O. 113. 397.

Π. 125.

Πλαύω, i. 13.

Πράσσω, καταπράσσω, i. 47.

Ποίω, j. 32. 33. 47. 60.

Προσπαύω, i. 24.

Πορεύω, i. 13.

Πορίζω, i. 30.

Σάω, σείσσω, commovet se.

Π. Θ. 199. συναμι-
νω, rursus, Π. X. 22.

Σμαίνω, i. 59.

Σπαράζω, σπαρασκιναίω, i. 29

Σπῶ, ἐπισπῶ, ὠθα-
σπῶ, i. 27.

Στείνω, i. 39.

Σταρίζω. οὐδὲ ποδίσσω Εἶχε
σταρίζεσθαι, nec potuit
pedibus se ipse stabi-
lire. Φ. 241.

Στέλλω, i. 13. 35.

Σταφθαίω, i. 8.

Τάσσω, i. 28. ii. 8.

Ἀλιτῶσσω, i. 15.

Τέρνω. τιταρνώμεθα, nos
ipso satiascerimus. Ξ.
10. 98. Ω. 636.

Τιμάω ii. 2. Π. N. 141.

ἀποτιμάω, ii. 13.

Τίθω, cum compositis, i.

22. 39. 44. 47. 48.

50. ii. 4. 10. 13.

Τιμωρίω, i. 34. 64.

Τίω, ii. 12.

ἀποτίω, ibid.

Τρίτω, i. 14.

Ἐστρίτω, i. 18. μεταστρί-
πομαι, converto me,

convertertor retro. Π. A.

199. Γ. 141. 422.

δίδω ἑταίρῳ φῶν, Ju-
piter animum suum
mutavit. K. 45.

ἑταίρῳ ἑγχεῖ, aver-
sa est hasta, seu aver-
tit se, i. e. aberravit.

Δ. 233. N. 605.

Verba certandi, i. 40. 41.
rejiciendi, repellendi,
i. 44.

Passiva significatione Me-
dia, i. 35.

Passiva praeterita, i. 1. 56.

Θαίω, i. 13.

Θθίρω, διέθορες, te ipse
perdidisti. O. 128.

Θίρω, προσθίρω, i. 21.

Θημι, φάσθαι ἴσθαι ἑμοί, æ-
qualem se mihi dico-
re. O. 167.

Θεβίω, i. 13. 35.

Θυλάσσω, i. 14.

Χερνιβίω. Π. A. 449.

Χρίω, ii. 1.

Χράω, ii. 11. 15. iii. p. 65.

Ψάω, ἀποψάω, i. 3.

Ψοφίζω, ii. 9.

Ωθίω, ἀπυθίω, i. 45.

VETERES POETÆ CITATI

A D

PETRI LABBEI

De ANCIPITUM GRÆCARUM VOCALIU
in prioribus Syllabis MENSURA

(ubi confirmanda esset)

Confirmandum Sententiam :

Necnon ad indicandum

Quibus Vocibus licet corripere Vocale longam
ante alteram in eadem dictione :

Opera & Cura

EDWARDI LEEDES,

In Schola BURIENSI

Ad acuendos *Adolescentium* Animos, erga *Poeseos*
Studium (cum ipse Poeta non sit)
Cotis Vice fungentis.

EDITIO SECUNDA, Auctior.

Samuel et Edwards Leeds

ALFRED DUFFY

New York

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Alfred Duff

Samueli et Edwardo Leeds

FILIIS DILECTISSIMIS,

Nunc procul à *Patre* otiantibus,

Alteri in Colleg. Regin. Cantab.

Alteri in Sancti Petri,

EOQUE MISSIS,

Scilicet ut curvo possent dignoscere rectum,
Atque inter silvas *Academi* quærere verum;

E. L.

mittit Salutem simul & hunc libellum.

EN vobis, Filii mei, Libellum de Ancipitum
Græcarum Vocalium Quantitate, quantum
ad numerum Vocabulorum spectat, maximam
partem ex *Philippi Labbei* Indice Prosodico * de-
promptum. Verum quæ ille voluit suâ solâ au-
toritate credi, ea omnia hic habetis, quantum à
nobis fieri potuit, à *probatissimorum Poetarum* usu
confirmata. Non magni fortasse vestrâ referre
putabitis sic ad *amussim Metiri Syllabas*: at pluris
aliquantulum facietis, opinor, quam *id omnino*
nescire. *Lusi* horas aliquot vespertinas, quas for-
te aliter somno dedissem, in exquirendis singulis
singulorum Poetarum quos citavi *Locis*, & si ali-
quo *Loco* vobis esse possit eos indicasse, ut ut mihi
tædio aliquando erat sic *ludere*, non existimabo
tamen me penitus *luisse* Operam. Valete. Dat.
Idibus *Maiis*, A. D. 1701.

* Inscríbitor, *Opera P. Philippi Labbei Biturici e Soc. Jesu*,
ubi *P*, ni fallor, ponitur pro *Patris*. Corrige igitur in titulo,
p. 71. nomen *Petri*, quanquam sic etiam *E. Leeds* impreserat.

Typographus Lectori.

Jan. 1, 1749-50.

GRÆCIA primitus quinque tantum habuit vocales, donec Simonidi placuit E & O utramque in duas formas dispescere. Cumque E nominaretur EI, et O, OY, videntur triplici potestate fuisse indutæ; E scil. sonabat ē brevem, ē longam, & diphthongum e^a: O pariter ō brevem, ō longam, & diphthongum u. Nolens instaurator ille ut tam variis commodis inservirent eadem elementa, binos vicarios introduxit; H pro E longa; et ſi pro O longa. Adeo ut quantitatem harum vocalium ipsa forma commonstraret; cæterarum trium, usus quotidianus edoceret. A longum ab A brevi, sono distinxisse veteres vel inde patet, quod voces ab iis deductæ etiamnum superstitēs diversis sonis pro quantitate syllabarum esserantur: *Πᾶς* & *Μᾶς* (nam sic ab Æolis scrip-

a Victorinus De Orthographia, p. 96. E et O ternas habebant apud eos potestates. Contra istius loci auctoritatem disputat vir longe acutissimus Richardus Dawes, Miscel. Crit. p. 328. &c. Concedit quidem O & nomen & sonum habuisse diphthongi OY, atque etiam vocali E nomen aliquando fuisse EI, p. 134. negat vero ejus potestatem. At Litera ab ipsa potestate nomina sua imposita crederem. Quid vero Plutarchus, in libello De EI inscripto foribus templi Delphi? Nonne EI nunc ut syllabam ad examen revocat, cujus vis sit SI, aut ES; nunc ut *ἑξήκοντα*, quinquenarii notam potestatem. Dōbīs sīne hic incedo, & suspensio pede, ubi auctores utrinque docent. Quicquid deum statuatur, verisimile est EI exilius fuisse elatum, & minus ab e vel i sono discrepasse quam apud nos obtinet. AI, OY, & EI mutarant Romani in AE, OE, & E, posteriori vocali diphthongorum vires suas præcipue exerente. Ut *Alvīas*, *Æneas*, *Μοεία*, *Μαΐα*, *Μυΐα*. Si audiamus Salmasium Deursurum p. 88. Certum est ante mille annos Græciam non novisse ullam differentiam pronuntiationis inter v, u, & u. Vide etiam R. Wetstenium de Græcæ linguae pronuntiatione, p. 171, &c. Periz, Anim. Hist. c. x.

ta fuit) nunc pariter fere pronunciamus; at non sic olim a quibus nostrates accepere *FATHER* & *MAUTHER* (vel *MOTHER*, *Deēta*, *BROTHER*; *Πατήρ*, *PLAUTUS*; *Πᾶς*, *Πᾶς*, *FAUNUS*, &c. *Φῆμα*, *Fāma*, *Fāme*; at *Αἶμας*, *Fā-mes*, *Fām-ine*. Quod igitur illi ore & auribus dignoscebant, nos legendis poetis indagare cogimur; idque ut sine temporis aut etiam desiderii iactura assequamur, huius libelli dos est.

Vocalem brevem positione, quam vocant, ante duas consonantes fieri longam, omnes norunt, ejus quippe sonus conflictu quasi consonantium tardatur, ut *in-gens*. Sin vero sequentes consonantes ad proximam syllabam promoveri possunt, fit communis: dici enim potest vel *pāt-rem*, vel *pā-trem*; *smarāg-dos*, vel *smarā-gdus*. Sed unde Græcis liceret esse tam disertis, ut vocales longas & diphthongos ante vocalem corripere, nuper admodum nobis notitia est, quam debemus doctissimo viro supra laudato^b. Duabus vocalibus, ubi *Æoles* suum Digamma F collocabant, Iones aspirationem quandam interferebant; seu forma *Vau*, vel voce solum expressam incertum est: sonabat ut nostras *W*, & duplicis consonantis vicem gessit, quæ vel cum antecedenti vel sequenti syllaba pro arbitrio enunciari solet. In Verbis igitur *in-vo*, ut *πῶν*, *γῆν*, *δακν*, *αἶν*, *ἀν*, *λν*; et *in-vo* ut *τιν* &c. natura esse *breves* statuit vir doctus, sed scribendo vel legendo *λυν*, *τιν*, fieri *longas*: Cum Clarkius et alii autumarent hasce vocales esse natura quidem *longas*, sed positas ante vocalem nescio quibus machinis fieri *breves*.

Quid vero statuendum est de vocalibus longis &

^b *Miscellanea Critica*, p. 139, 140, &c.

diphthongis, quas mox citat autor noster, inusitato more breuitas? Dux, inquam, vocales per Συζήσιν contrahantur, Diphthongi resolvantur, quidvis potius experiri libet quam ut ad Grammaticorum *positionem* (quæ nil plus valet quam Philosophorum *fuga vacui*) delabamur. Διὶ igitur & διῶσι sonabant veteres δι-γω, δι-γοισι vel δι-γων, δι-ωοισι. Γαίηχος, γα-γωχω, vel γα-ωηχοι: ut in *Parietibus*, &c. Επειδ, επι-ωι vel επι-γι: ἱέριος, ἱερί-ων, Ποίης, πο-ωνης, quod & in melioribus codd. legitur εῶης, sic enim Dores & Æoles scripserunt, et ipse Theocr. *id.* x. 38. Unde Latinum *Posta*; prima pariter brevi^b. Pro ὕδς & ὕα dixerunt αὐδς, αὐβς. Unde nostras son^c, vox pariter monosyllaba. In istis vero, ut in quamplurimis aliis, irrepsisse videtur: loco Digamma Æolicæ vel aspirationis Ionicæ. Sic Il. *u.* 616. Ἀχιλλῶν ἰε-ζῶσσι pro Ἀχιλῶων αἰεζῶσσι. & β. 765. Οτρίχα, εἰτίας, scribendum ουντίας, eadem plane analogia compositum, qua præcedens δτρίχας, ut docet vir sæpe laudatus, R. Dawes, ubi supra, p. 176, 8. Apud Theocr. *id.* xxix. dicas forsitan δς κς esse spondæum ante duplicem consonantem, et ζῶης contracte dici ζῆς, ut a λάω, λῶ, λῆς. An vero potius legendum ζῶης vel ζῆης, ut ζῶν pro ζῶν apud Herodot. p. 77. & passim.—Hæc breviter præfari libuit, ut pueri discant his rebus non solum modum præscribere, verum etiam rationem; & sub ipsis rudimentis jamjam adolescant, nec tamen illico nascantur senes.

^b Vide Chishul ad Inscr. Sig. p. 400. 1230

^c "Mer. Casaub. nescio qua Musa suggerente desleat son, & "Gr. ὕδς," inquit Skinner in Etymologico. Pari vero ratione, qua ab ἑλως, ἑλ, sol, sun; ab ὄς, fus, a sow; ab ἄλς, sal, salt; ἑξ, sex, six; ἑπτα, septem, seven; ὕπνος, somnus, sleep; ὄ, οἶ, sui, sibi, selv, & sexcenta alia apud Voss. in Etymologico sub lit. H. & Canini Hellenismum, p. m. 108.

* In hoc loco applicando longe
pallitur Typ. doctus.

DE PRIORUM SYLLABARUM

Quantitate apud Græcos.

FIDEM dedi in libello quodam, cui Titulus *Methodus Græcam linguam docendi*, non multis abhinc annis à me edito, me aliquid dicturum de priorum syllabarum quantitate apud Græcos jam igitur ad id opus me accingo.

1. Vocales longæ η, υ, & diphthongi omnes consonante proximè sequente in prioribus syllabis, non secus ac finali, semper producuntur.

2. Ante vocalem autem proximè sequentem, & vocales longæ & diphthongi nonnunquam breviantur.

η in δηῖα corrip. *Hom. ἰλ. η. 240.*

Οἷδα δ' ἐν τὰδ' ἡν δηῖα μέλπειδαι Ἀεὺ.
in δηίοισι ἰλ. λ. 205.

Μάραδαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
ω in ζῶης *Theocrit. id. xxix. 20.*

Φίλοι δ', ὅς κε ζῶης, τὸν θυμὸν ἔχειν εἴη.

ω in γαίηχοι corrip. *Hesiod. theog. ver. 15.*

Ἦδ' Ἰοσίδα ὠνα γαίηχον ἰπποσίγατον.

in γραιῖς *Tyrtæus Eleg. iii. 20.*

Καὶ καταλαίπορες φεύγεις τὰς γραιῖς.

υ in ἱριῖν corrip. *Hom. ὄδ. ο. 251.*

ἱριῖν δὲ σὺν, σὺν αὖ, τι βολὴν ἀγχιβαίῃ.

licet sint qui, ne id fiat, legunt ἱριῖν.

ο, in ποίης corrip. *Theocrit. id. xxix. ver. 21.*

Αἱ γὰρ ὀδὲ ποίης, ἀγαθὸς μὲ ἀπέσται.

Idem facit & *Aristoph. in Πλῦτ.* — ἵτα ποιήσῃ, & iterum

τὴν ποιήσῃ, necnon & *Pythag. in aur. carm. 36.*

ποφύλαξέ γε ταῦτα ποιήῃ.

υ in υῖος corrip. *Hom. ἰλ. ε. 130.*

Οὐδὲ γὰρ ὕψι Δρύαντι υῖος κρατερὸς Λυκάριος.

In υῖι, ἰλ. λ. 200.

ἡ ἑστὸς ὃς Περσέως, Διὶ μῦτιν ἀτάλας. *in Syracusis corripienda sit 6. Theocriti. id. xv. 90. & id. xvi. 78.*

Παράρρητον ἔστιν αὖτις Συρακούσας ἐπιτάσεις.

Ἦδη βαρὺς ἔστι Συρακούσας μίσα δῦρα.

Quem secutus est Virgilius Eclog. vi. ver. 1.

Prima Syracusa dignata est ludere versu.

Sed quoniam hæc longarum vocalium & diphthongorum correptio [in eadem dictione] apud Poetas antiquas rara fit, raro in eadem permittenda est Græcæ Poetæ sequioris ævi studiosis, neque alibi fortasse, quam in his ipsis, quas notavimus, vocibus, ^d facile admittenda est, scilicet *δῖος, ζῶης, &c.*

In cæterorum vocabulorum prioribus syllabis producenda est omnis vocalis longa & diphthongus, quamvis ante alteram vocalem vel diphthongum sit.

De Quantitate trium ancipitum α, ι, υ, in syllabis prioribus.

Ancipites vocales α, ι, υ, in prioribus dictionum syllabis ante vocales interdum producuntur: ante consonantes non raro corripuntur, in quibus autem vocibus, aut producuntur, aut corripuntur, maximam partem monstrabit sequens Index.

In omni vocabulo, quod hoc Indice non continetur, omnis *anceps* vocalis pro *brevis* habenda est, nisi Regule de incrementis Nominum & Verborum temporibus, quæ hunc Indicem sequuntur, aliud suadent.

Observandum verò quod 1. denotat primam syllabam esse longam. 2. secundam. 3. tertiam, &c. A

^d Plures concessit M. Maittaire Dial. Poet. sub *Systole*; sed nonnullas ortas ex male impressis: addendum tamen forsitan et in *ἄνακτι*, Orph. Hymn. Nym. γ 6.

Καὶ ὅστις ἂν ἄνακτι πόλιν αὐτὸς ἐλάυνῃ.

et in *ἔναι* Hom. Il. a. 156.

Καὶ τὸν ἔναιον ἔναι μάλιν πωλλὰ μεταξὺ.

et in *γῆρας* Lycoph. p. 32.

autem

autem ubicunque est, illam syllabam indicat esse An-
cipitem : cæteras pro brevibus habendas.

Notandum etiam est quod

α. stat pro Homeri Ἰλιά- δα.	αδπ. pro αδπι; Herculis.
οδ. pro ejusdem Ὀδυσσεύς.	π. pro ππα.
Argon. pro Apollonii Ar- γον.	Phoc. Phocylidis.
ππ. pro Dionysii πινυτή.	Opp. Oppiani.
Nic. Al. pro Nicanori A- lexipharmaci.	α. αλυστή.
Nic. Tb. pro ejus Théri- aca.	κ. κομηνή.
Tb. eud. pro Theocriti eud.	Aristoph. pro Aristophanis.
Theog. pro Hesiodi Theogo- nia.	H. Hom. pro Hymn. in Mercurium.
	Hom. in Vest. pro Homeri in Vestam.
	Theogn. pro Theognidis.

INDEX VOCABULORUM,

IN QUIBUS

Anceps Vocalis pro longa habenda est.

A A' allos, 2. long. 3. A.
od. x. 5. d. 271.
innocuus.

*A'ayk. 2. od. x. 574. in-
fractus.

*A'acroph. 1 & 2. A. d.
1. 116, 112, 533. offen-
di.

*A'acra. 1. long. 2. A. od.
x. 68. p. 296, 297. la-
fi. in A'acra; autem 1. &
2. corrip. d. 9. 237. ut
& in A'acra; & A'acra.
od. p. 301. d. 503. d. 7.
113, 136.

*A'aroc. 1. Argon. 1. 459.
maxim.

*A'acra. 1. Emil. Epigr.
lib. i. deu utinam. Vi-
de Scapul.

*A'acra. 2. A. Nonn. Joh.
viii. 160, 165.

*A'acra. 2. vir. 516. N.
urbis.

*A'acra. 2. quia Doricum
est pro A'acra. sive N.

*viri, sive Epitaphium.

*A'acra. 3. od. x. 241.

N. viri.

*A'acra. 4. N. viri.
vid. d. 113.

*A'acra. 2. od. x. 198. ad-
duco.

*A'acra. 1. Virg. En. 10. 751.
N. viri.

*A'acra. 2. Eurip. Helen.
284. anchora.

*A'acra. 1. d. 6. 337.
non natura sed necessi-
tate ut fiat dactylus, nam
1. in A'acra brevis est, od.
9. 16.

*A'acra. 2. d. v. 2. 240.
N. viri.

*A'acra. 2. p. 754. si-
lius Anchise.

*A'acra. 3. od. d. 18. si-
ne lacrymis.

*A'acra. 1. A. N. viri. vid.
Smet.

*A'acra. 1. od. p. 281. fa-
tigatus.

* Scil. ab A'acra, ludo, posterius a Aoristi vel ante simplex o
corripitur (ut sit a verbis in ζω desinentibus) vel ope o geminati
producitur, ut in A'acra, ll. x. 340. Prima vero, natura brevis;
longa sit pro re nata, ob Digamma interpositum duabus vocalibus,
ut in A'acra. Dawes, Misc. Crit. p. 181, 2. Sic mox in A'acra,
A'acra, & similibus, ne saepius idem moneamus per totum In-
dicem, neve toties obtrudatur nobis Poetica necessitas.

*A'acra.

- Ἀδῆπιος. 3. ἰλ. ε. 42. *sine contentione.*
 Ἀδύσσοι. 1. Aristoph. Neph. 1482 *loquax.*
 Ἀιδω. 1. A. ἰλ. ι. 189. *od. ε. 524. cano.*
 Ἀιδω. 1. A. ita nobis tradidit Labbeus. at sexagies corripit Hom. sexies Callim. bis Hesiod. producit autem quod scio nemo.
 Ἀιδω. *semper fluens, & αἰδω, semper fluo.* 1. long. Hes. *epy.* ii. 213. 168. necessitate fortasse, nam 1. in αἰ brevis. ἰλ. μ. 211.
 Ἀεγία. 3. *od. υ. 255. ignavia.* nimis licenter fortasse.
 Ἀερί. 1. Virg. G. iv. 508. *ab αἴρ, aer.*
 Ἀε. 1. *od. ι. 144. η. 143. ἰλ. ι. 864.* corrip. tamen Phocylid. 103.
 Ἀθάνατος. 1. Pythag. *aur. carm.* 1. at necessitate; nam α priv. particula alias brevis est, ut in ἀδελος Hes. *epy.* i. 6. ἀδελος i. 258.
 Ἀθί. 3. Phoc. 95. *invisibilis.*
 Ἀθυμ. 2. *tristis.* à θυμος *animus.* *od. κ. 465.*
 Ἀθύω. 2. ἰλ. ε. 364. *ludo.*
 Ἀθως. 1. Homer. in Apollin. 3. at corr. Theocr. *id. vii. 77. N. montis.*
 Ἀγίνα. 2. ἰλ. ε. 563. *N. insula.*
 Ἀγυλα. 2. *περιγ. 599. N. insula.*
 Ἀιδ. 1. Hom. in Vest. 3. *sempiternus.*
 Ἀιδ. G. Ἀιδος. 1. A. ἰλ. γ. 322. *od. κ. 502. Pluto.*
 Ἀιδρία. 3. *od. μ. 41. impetitia.* forte (scribendum αἰδρία, ut ἰλ. η. 198.
 Ἀιδάδης. 1. *semper florens.* necessitate sc. ut fiat dactyl. [Αιδάδης. 1. brev. Nicand. ap. Steph.]
 Αἰχ. 1. & 2. ἰλ. 709. *impetus.*
 Αἰχία. 2. A. Sophoc. Electr. 488, 513, 516. dicit Lab. à Sophoc. breviori in locis citatis, ab aliis produci, at qui producit laudat neminem. *plaga, injuria.*
 Αἰξ, ικος. 1. *vis vel impetus.* vide Αἰσων.
 Αἰς. 2. *od. σ. 72. infelix.*
 Αἰσας. 2. Theocr. *id. iv. 17. N. fluvii.*
 Αἰσων. 1. ἰλ. θ. 88. *rus.*
 Αἰσωνης. 2. ἰλ. ι. 427. *N. viri.*
 Αἰσωνης. 2. ἰλ. υ. 347. *N. viri.*
 Αἰσώνη. 2. ἰλ. θ. 304. *N. urbis.*
 Αἰσχύν. 2. Apollinar. Pfal. lxxxii. 32. *pudor.*
 Αἰσχύνω. 2. *od. ε. 86. pudor.*
 Αἰσ. *facio.* Αἰσ.

2L. A.
 Prom--
 177. 599.

Ἀντῆς. 2. Th. ed. xii. 14.
qui amatur.

Ἀν. 1. A. α. ο. 378. So-
phoc. Ajac. 1281. audio.

Ἀκαρατῶ. 1. quia dōz
sequentes brev. α. α. 4.
indefessus.

Ἀκλιδῶ. 3. vid. κίλυφῶ,
cortex.

Ἀκλινῶ. 3. πινυ. 1138.
N. flavii.

Ἀκράτῶ. 3. A. α. ο. 303.
α. 498. apud Stephan.
autem in Epigr. produ-
citur. ὁτὼ ακράτῶς ἀμ-
φίβωσι γιγάντες.

Ἀκιδάλῶ. 2. N. flavii: à
quo Venus dicitur Aci-
calia. Æn. i. 724.

Ἀκικῶ. 2. ed. φ. 131. im-
potens.

Ἀκιδέκῶ. 2. vid. Smet. en-
sis Perficus.

Ἀκιδινῶ. 3. Aufon. Epigr.
39. corrip. sed male. vid.
κιδινῶ.

Ἀκιδιτῶ. 2. immobilis, vid.
κιδιτῶ.

Ἀκῆς five ἀκῆς. Ovid. Me-
tam. l. xiii. 862, 885,
887, 751. Claudian.
tamen corripit, vid.
Smet.

Ἀκιδιρία, 3. ed. φ. 284.
neglectus.

Ἀκιδιτῶ, sine pulvere, & Ἀ-
κιδιτῶ herba venenata.
Laert. lib. v. Ἄλλα πῶ-
ς ἀκιδιτῶς ὑπὸ πύργῳ γὰρ
ἀκιδιτῶ. Nic. Alex. 13.

Ἀκῆσι. pro ἀκῆσι. 1.
inuitus, vid. ἀκῆσι.

Ἀκράτῶ. 2. ed. φ. 36.
β. 202. irritus.

Ἀκράτῶ. 2. ed. φ. 421. per
summa flans.

Ἀκράτῶ. 2. Theoc. id.
xiv. 18. μετὰ σὺν μίχ-
tura, at 2^a brevius est in
ἀκράτῶς, impotens. α. α.
509.

Ἀκράτῶ. 2. Th. ed. xii.
194. exaθῶς, diligens.

Ἀκράτῶ. 3. quod auditur.
vid. ὁτὼ ακράτῶς. β. 81.

Ἀκράτῶ. 3. auditia, vide
πράτῶ.

Ἀκράτῶ. 3. auditor, vide
διδάτῶ.

Ἀκράτῶ. 3. Eurip. Iphig.
in Taur. 75. primitiæ
frugum vel manubiarum.

Ἀκῆσι. 2. tranquillus, ut
cæter. à κύμα, quod vi-
de.

Ἀκῆσι. 3. non impedi-
tus, vide ἀδῆσι.

Ἀκῆσι. 1. contract ex α &
ικῶν, inuitus. 1. autem in

Ἀκῆσι, jaculum, corrip. ed.
φ. 225.

Ἀκῆσι. 2. πινυ. 395. Ἀ-
λῆσι populi.

Ἀκῆσι. 1. A. ed. φ. 195.
α. 493. μ. 267. cæcus.

Ἀκῆσι. 2. πινυ. 731.
pop. Albani.

Ἀκῆσι. 1. ex ἀλλῆσι, ut
Lab. vult. densi, sed ci-
tat nullum autorem qui
primam

primam producit, &
Stephan. scribit ἄλις, non
ἄλις.

Ἀληκτῶ. 1. ἰλ. β. 452. non
desinent.

Ἀληκτῶ. 1. Virg. Æn. vii.
341. *Aleto Furia.*

Ἀλιανῆ. 3. ὁδ. δ. 361. in
mari flans.

Ἀλικαπῖο. 2. Nic. Al.
608. in mari tinctus.

Ἀλιμυρηνίς. 3. ὁδ. ι. 458.
cum sonitu in mare fluens.

Ἀλιπτρῶ. 3. in mari vex-
atus, vide Ἀδάκρυν.

Ἀλκμάν. 2. ὁδ. ο. 248. N.
viri.

Ἀλοσύνη. 1. Nic. Al. 423.
dementia.

Ἀλοφῶ. 1. ἰλ. κ. 258. fi-
ne crisiā.

Ἀλοχός. 2. Nic. Al. 388.
salsus.

Ἀλόω. 2. A. Nic. Al. 319.
ὁδ. ι. 398. ἰλ. ω. 12. lan-
guō.

Ἀμαλυνῶ. 3. ἰλ. μ. 32.
delea.

Ἀμαθῶν. 2. ἰλ. ι. 589.
solo æquo.

Ἀμαός. 2. Lucan. lib. iii.
244. N. montis.

Ἀμαρίτης. 2. & 3. incola
ejus montis, ut cætera in
ἵτης. vide Θερσίτης.

Ἀμδα. 2. ita Labb. sed
corrip. Theob. ὁδ. xxvii.
52. *fissu, cloaca.*

Ἀμαρακῶ. 2. Nic. Ther.
582. N. herbæ. & hinc

Ἀμαρακόεις. 2.
Ἀμαρυγή. 3. Hymn. in
Mercur. 43. *flamma.*

Ἀμβλυνῶ. 2. Nic. Al. 546.
obtundo.

Ἀμάω. 1. ἰλ. ω. 451. Hes.
ἰγ. ii. 10. 98. corrip.

autem Homer. in Merc.
357. *meto.*

Ἀμν. 1. Hes. ἰγ. ii. 10. 98.
&c. *fals.*

Ἀμνητῆ. 1. ἰλ. λ. 67. Th.
eid. vii. 29. *messor.*

Ἀμνητο. 1. ἰλ. τ. 223.
messis.

Ἀμν. 1. A. Nonn. Joh. iii.
52.

Ἀμνητῶ. 3. non irā inci-
tatus. vide Ἀδνητῶ.

Ἀμνηυῖο. 3. non indicatus,
ut cæt. in υτος, vide Ἀ-

δάκρυν & βυλυνος.

Ἀμνηυτῶ. 3. Argon. ii.
221. colo non deductus.

Ἀμνισῶ. 2. *πικρῆ.* 498.
N. *Navalis in Creta.*

Ἀμνπῶν. 3. ἰλ. θ. 276.
N. *viri.*

Ἀμνθῶν. 3. ὁδ. λ. 258.
N. *viri.*

Ἀμνμων. 2. ἰλ. 92. in-
culpatus.

Ἀμνμων. 2. Ovid. Met.
ii. 240. N. *Nymphæ.*

Ἀμνυν. 2. ἰλ. μ. 402. *auxi-
lior.*

Ἀμφισῶ. 2. Ovid. Met.
ix. 356. N. *pueri.*

Ἀμφιτρεῖτη. 2. & 3. ὁδ. γ.
91. N. *maris.*

Ἀμ-

- *Αμφίον. 2. ιλ. γ. 697. N. *viri*.
 *Αμφύον. 2. Ovid. Met. i. 580. N. *fluvii*.
 [Αναλκον. 2. vid. Clarke. ιλ. α. 265.]
 *Αναπ. 2. Th. εκδ. i. 68. N. *fluvii*. qui ab Ovid. vocatur *Anapis*, Met. v. 417.
 *Αναπρον. vide Αριον.
 *Ανις. 1. Α. ιλ. α. 287. 2. 172. *vir*.
 *Ανια. 2. Α. εκδ. ο. 393. Theogn. 344. *calamitas*.
 *Αναζο. 2. Α. εκδ. δ. 461. γ. 323. *contristo*.
 *Ανιόν. 2. Α. εκδ. ο. 334. Pythagor. 29. *molesto*.
 *Ανιάτ. 3. ut cæt. in ατ, *insanabilis*. vide αβιάτ.
 *Ανίπρον. 2. ιλ. χ. 80. *remissus*.
 *Ανίπρι. 2. Α. ιλ. ο. 24. εκδ. θ. 359.
 *Ανιθίς. 2. *tadio affectus*, ab ανία. εκδ. α. 133. γ. 117. ιλ. ζ. 291.
 *Ανιθ. 2. Α. εκδ. ρ. 220. Th. εκδ. ii. 55. *tristis*.
 *Ανισον. 1. & 1. Nic. Th. 662. al. ανισον. vid. Schol. in Th. εκδ. vii. N. *herbæ*.
 *Ανισ. 2. Α. *inequalis* vid. ισ. *equalis*.
 *Ανιόλια. 3. Hef. εγ. i. 317. *paupertas*.
 *Ανιπαι. 1. ιλ. α. 251. σ. 474. *propere*.
 *Αιόν. 1. A. Th. εκδ. v. 144. Bion. εκδ. v. 5. *expeditio*.
 *Αζιον. 2. ιλ. γ. 617. *securis*.
 *Αζυλ. 2. ιλ. ζ. 12. N. *viri*.
 Αζια cum suis 1. Call. ις Διλ. 75. N. *Regionis*.
 *Αεζ vel αορ. 1. Α. ιλ. ζ. 385. Hef. α. 221. *cussis*.
 Αόρατ. 3. ut cæt. in ατος. *invisibilis*. vid. αθιατος.
 *Απαλαμ. 1. & 3. Α. ιλ. i. 597. Hef. εγ. α. 20. *inters*.
 *Απαρμα. 2. πρ. 918. N. *Urbis*.
 *Απαζάπασι. 4. *omnino*. vid. πασι.
 *Απαρην & inde Απαρηνς, εος. 3. Nic. Th. 960. N. *herbæ*.
 *Απιδανης. 1. πρ. 415. N. *populi*.
 *Απιδανος. Ovid. Met. vii. 228. Arg. lib. i. 38. N. *fluvii*.
 *Απικ. 1. Ovid. Amor. l. ii. El. xiii. 4. N. *cujusdam Dei*.
 *Απισάωνι. 3. ιλ. λ. 581. N. *Viri*.
 *Απλάτος. 2. Dor. pro Απλητος. Hef. Theog. 709. *ingens*.
 *Αποδύμιος. 3. ιλ. ζ. 261. *injucundus*.
 *Απόλλαν. 1. Α. Cal. in

- Dian. 139. α. γ. 20.
 οδ. α. 198. *N. Dei.*
 *Απολυμάντης. 3. οδ. ε.
 220. *destructor.*
 *Απύριος. 2. Mart. l. xiii.
 ep. xlii.
 *Απύω. 1. vid. *versum cita-*
tum ex lib. i. Epigr. in
Scapula, vociferor.
 *Αρα. 1. Eurip. Hec. 505.
nam, atrum.
 *Αρά. 1. A. οδ. β. 767.
 Eurip. Phoen. 1373.
preces.
 *Αράμαι. 1. οδ. τ. 533.
precor.
 *Αρατος. 2. Theoc. οδ. vi.
 2. *N. Poetae.*
 *Αρεάων. 3. α. ζ. 31. *N.*
viri.
 *Αρήνη. 1. α. λ. 722. *N.*
Urbis.
 *Αρης. 1. A. α. β. 439. 1.
 365. *Mars.*
 *Αρήτη. 1. οδ. η. 54. *N.*
Fæminæ.
 *Αρητής. 1. α. α. 11. *sa-*
cerdos.
 *Αρτος. 1. οδ. γ. 414. *N.*
Viri.
 *Αρητός. 1. α. ε. 37. *ex-*
crandus.
 *Αριεία. 2. *Æneid. vii. 762.*
N. Urbis.
 *Αρισον. *prandium, habet 1.*
long. α. ω. 124. οδ.
ω. 2. in codd. emendatis.
 *Ασάρισος, *impransus, produ-*
cit secundam. Th. οδ.
xv. 147.
 *Αρεσιλαος. 4. *N. Viri.*
 vid. *Λαός.*
 *Αρρίανος. 3. *N. Viri. ut*
cæt. propria in α. ο. vid.
Ιωλίου.
 *Αρτυμα. 2. *Βατραχον,*
 41. *condimentum.*
 *Αρτύω. 2. A. οδ. β. 771.
 λ. 365. *appara.*
 *Αρχαϊκός. 2. Aristophan.
 Nub. 819. *antiquus.*
 *Ασιος. 1. α. γ. 384. ε.
 461. *N. Viri & prati.*
 *Ασίς. 1. *ωσρινήγ. 138. Asia.*
 *Ασίν autem habet pri-
 mam brev. Agath.
 Epigr. l. iiii. αφ. ιε. p.
 332. & *πικρήγ. ix. 809.*
 & alibi.
 *Ασυλον. 2. *Æn. viii. 342. a-*
sylum.
 *Ασωπός, & *Ασωπός. 1. οδ.
 λ. 259. Argon. i. 735.
Asopus & Asopi filia.
 *Ατερς. 1. vid. *Σατις.*
 *Ατη. 1. α. ι. 501. *ποτα.*
 *Ατιμαγίδας. 2. *Th. οδ. xxv.*
 32. *qui gregem spernit,*
 & *ab eo se separat.*
 *Ατιμία. 2. at 3. A. οδ. ι.
 142. *probrum.*
 *Ατιος. 2 brev. α. γ. 414.
 ζ. 484. in codd. *emen-*
datis: inultus.
 *Ατρυς. 2. *Th. οδ. xv.*
 7. *immensus.*
 *Ατρυάρι. 2. α. ε. 157.
indefessa. Epithet. Mi-
nervæ.
 *Αὔτιω. 2. α. λ. 258.
clamo.
 I
 *Αὔτή

Βελύχης. 2. *vidi λύχης, Jo-*
hannis boium.

Βελυτάς. 12. *an. 779.*

tempus quo boves solvun-
tur.

Βετύρον. 2. *vid. simpl. το-*
γύρον.

Βεαδύων. 2. *Lucian. Epigr.*
ad Charites. 5. Βεαδύ-

ων. 119. 310. 3. 310.

Βεαχίων, Βεαχίων. 2. *il.*
μ. 389. 5. 532. in Βεα-

χίων corripitur Apol-
lio. Pf. lxxxviii. 25.

Βεαχυάνης. 2. *utpote cir-*
cumflexa.

Βριτανός. 2. *per. 284. Bri-*
tanni.

Βρίδω cum suis. 1. *il. 8.*
562. 1. 746. 839. Ther.

105. gravis sum.

Βρίδω. 1. *Ther. 104. pon-*
dus.

Βρίμν. 1. *Argon. iv. 1677.*
robur, potentia.

Βριμώ. 1. *Argon. iii. 860.*
861. Proserpina.

Βριμώμαι. 1. *Aristoph. 112.*
p. 340. irā fremo.

Βριμώμαι. 1. *an. 441.*
carnum gravans.

Βριστός. 1. *il. α. 397. N.*
Kiri.

Βριστής. 1. *il. α. 184. filia*
ejus.

Βρυός. 1. *Alex. 226. stri-*
dens.

Lab. vertit praeco;
non observans quod Βρυ-

κος, praeco, est gravito-
num.

Βρυκα. 1. *Hom. Epigr. tit.*
13. Alex.

487. a vide mand.

Βρύσσαι. 1. *il. β. 583. N.*
loci.

Βρυχαίομαι. 1. *Alex. 220.*
rugio.

Βρυχαίμαι. 1. *Antipat. l.*
vi. Epigr. Βρυχάτε σφί-

δαίων δεσμός ix γυγών.
rugio.

Βρυχιδόν. 1. *Tiber. l. i. E.*
pigr. — πύων Βρυχιδόν ο-

δύσι. cum fremitu.

Βρυχίμα. 1. *Arch. l. iv.*
Epigr. — Βαγύ Βρυχί-

μα λίσων. rugitus.

Βρύχω. 1. *fremo. vid. Βί-*
βρυχα prius.

Βρύω. 1. *A. ita Labb. sed*
tutius in praes. corrip.

Th. α. xxii. 43. & carm.
proverbial. Ἄλλων ἰα-

τρος αὐτὸς ἴλεσι βρύω.
producitur βρυ in βιβρυ-

μίν. Statyl. Flac. lib.
iii. Epigr. Βιβρυμίνων ὕπ-

νω. ita citatur à Caele-
manno. Sed liber noster

habet Βιβρυμίνων.
P

Γαθαδά. 1. *Nonn. Joh. c.*
xix. 64. in N. T. scri-

bitur Γαβθαδά.

Γαγάρης. 2. *N. lapidis pre-*
tiōs. Φεύγει κ' κλισήσει γα-

γάρην ὀριμύνησι. —
Orpheus de Lapid.

Γαδὴ. 1. A. ita Lab. at
cave primam productas,
nam eandem semper
corripit Dionys. in *arg.*
vid. 11, 65, 451, 456,
176. Latini vocant Ga-
des & semper producant
primam.

Γαδῶν. 1. Alex. 434.
caput caput.

Γαδούρι. Dor. pro γαδού-
ρι. 1 & 2. Theoc. *id.*
viii. 77. ix. 7. i. 136.
magis.

Γαλαῖος. 3. Mart. Epigr.
l. vii. ep. xxiv.

Γερμανί. 2. *arg.* 304. Ger-
mani.

Γέρου. 2. *id.* 1. 88. *pons.*

Γέρου. 1. *id.* 6. 320.
fo.

Γέρου. 1. *id.* 1. 815. *cog-
nosco.*

Γέρου. Dor. pro γέρου.
1. Theoc. *id.* v. 56. *pu-
legium.*

Γλαυκίδα. 3. vide θυμὸς,
qui suavi est animo.

Γλαυκίδα. 3. Ther. 937.
N. herba.

Γοργόν. 2. Callim. *Dian.*
Mulier ex urbe Gortyne.

Γράν. 1 & 2. Ion.

Γράν. *id.* p. 21. *N. flu-
vii.*

Γράν. 1. Mosch. *id.* v.
9. *piscator, à γράν, rete.*

Γράν. 1. Aristoph. *Vesp.*
A&. i. Sc. ii. 20. *Enig-
ma.*

Γράν. 1. *En.* iv. 345.
Epithet. *Apollinis.*

Γράν. 1. Virg. *Ecl.* viii.
27. *Gryphus.*

Γράν. 1. *aduncus.*

Γράν. 1. *id.* 6. 872. v.
391. *Gygæus,* Epithet.
cujusdam lacus.

Γράν. 1. Ther. 640. *N.*
viri.

Γράν. 1. *arg.* li. 54. *den-
tale.*

Γράν. 1. *id.* d. 237. *vul-
tures.*

Γράν. 1. *id.* d. 500. *pe-
trae quadam.*

Γράν. 2. Arator. 497.
Ranula.

Γράν. 1. *id.* 7. 246. *incur-
vus.*

Γράν. 1. Hor. l. ii. Sat.
vi. 20. *circulus.*

Γράν. 1. Alex. 517. *in
gyrum colligo.*

Γράν. 2. *id.* p. 54. *pha-
ra.*

Γράν. 1. *id.* p. 54. *pha-
ra.*

Δ. 1. Nonn. Joh.
xii. 79. pro quo A-

pollin. dicit Δαυίδ.

& 2. Pf. cxliiii. 24. lxxviii.
40. 77. 155.

Δαυίδ. 1. Th. *id.* ii. 110.
glacies. gen. *δαυίδ.*

Δαυίδ. 1. *id.* 7. 180. *le-
vir.*

Δαυίδ. Ion. Δαυίδ. 1. *id.*
v. 119. *hostis.*

Δαυίδ.

Δάκρυ. 1. *asp.* 305. *N. cu-*
jusdam populi.
 Δάκρυα. 2. *Bate.* 68. *fled.*
 atque hinc δάκρυα. *od. λ.*
 55. *luchrymans.*
 Δάκρυ. 1. *λ.* o. 421. *titio.*
 Δαμόκρας. 1. *Theoc.* *eid.*
 vi. 1. *N. pastoris.*
 Δάμων. 1. *Virg. Ed.* viii.
 16. *N. pastoris.*
 Δαναός. 1. *asp.* 229. *fil.*
Danaos, i. e. Perseus.
 Δαός. 1. *od.* o. 321. *ficcus.*
 Δάουβις five Δαυέβις. 1.
Horat. Carm. 1. iv. *od.*
 15. *Danubius N. fluvii.*
 Δαυίδ. 1. *Epig.* lib. iii.
 Ἰσὸν Δαυίδ τῷ μεγάλῳ
 Νεατῷ.
 Δαυεικοί. 1. *Aristoph. Ec-*
cles. pag. 741. *fol. num-*
mi imag. Darii habentes.
 Δαυίς. 1. *Aristoph. sign.*
 p. 461. *fol. Nom. viri,*
quo Δαυισμός. 1. eti-
am ideo longa. imitatio
Datidis.
 Διδραμα. 2. *Aristoph. Plut.*
 428. *feci.*
 Διδραμαί. 2. *Aristoph. Ec-*
cles. p. 700. *factus sum.*
 Διδυμή. 2. *Alex.* 446. *time,*

18 que tamen apud Hom:
 26 semper corripitur
 Διδυμή. 3. *asp.* 86. *decies*
mille.
 Διδυμή. 2. *G.* à δαυίς.
λ. o. 2. *N. piscis.*
 Διδυμή. 2. *Argon.* 2.
 708. *N. serpentis.*
 Διδυμή. 2. *od.* p. 278. *mo-*
ror.
 Διδυμή. 4. *λ.* o. 420.
N. viri.
 Διδυμή. 3. *N. Ducis*
Lacedæm. vide δαυίς.
 Διδυμή. 3. *N. viri.* vid.
διδυμή.
 Διδυμή. 1. *λ.* γ. 357. & δ.
 135. alibi corripitur. *per.*
 Διδυμή. 2. *Theogn.* 314.
calumnia.
 Διδυμή. 1. *Nonn. Joh. vi.*
 263. *Diabolus: ubi au-*
tem carmen admittit tri-
brachum, utramque licet
corripere.
 Διδυμή. 2. *Eurip. Cy-*
clop. 31. *minister.*
 Διδυμή. 2. *Anacreon. de*
columb. 14. *ministro.*
 Διδυμή. 3. *od.* v. 347.
contero, sed non ita δια-
τελέω, quia venit ab aor. 2.

* Causa hujus productionis est, quia non componitur ex δαί et
 δαυίς vel δαυίς, ut vulgo putant; sed, ut Etymologus habet, ex δαί
 et δαυίς, *fero, offero*. Inde δαυίς & δαυίς, facta δαυίς & δαυίς
 δαυίς: & Crasī τὰν αἰνῶν longum, & τὸν τῶν αἰνῶν in δαυίς mi-
 nister. Inde et in δαυίς augmentum sit δαυίς, tametsi etiam
 in initio auctum inveniatur. Scam. in Matt. iv. 1. In hac
 productione Clarkius non tam invenit analogiam quam fecit, ad
 II. a. 265.

- Διδυμάρειος**. 3. Theoc. *id.* i. 25. *gemelliparus*.
Διδυμάρης. 3. *id.* 5. 26. *gemellus*.
Διδύς. 1. Virg. *Æneid.* i. 303. *N. Regina*.
Διδυρεα. 2. *id.* 5. 263. *à Jove lapsus*.
Διδυρεα. 2. ita Labb. sed scribitur & *Διδυρεα*. *N. herba*.
Διδύων. 2. Callim. in *Dian.* an. 198. *Diana*.
Διδύς. 1. Alex. 189. *volute*.
Διδύς cum suis. 1. *Θεογ.* 791. *vortex*.
Διδυρεα. 1. *id.* a. 489. *à Jove natus*.
Διδυρεα. 1. *Diogen. Laert.* *Διδυρεα* Ζανδ; γένος, ἀγανός τε αὐτός. *N. Viri*.
Διδυρεα sive **Διδυρεα**. 3. *id.* a. 324. v. 74. *Bacchus*.
Διδύς. 1. *id.* a. 284. *divinus*.
Διδύς. 1. Callim. *Epigr.* 2. 2. *quero*.
Διδύς. 1. Hom. in *Apoll.* 93. *N. Veneris*. alibi brev. *id.* i. 381. 370.
Διδύς. 1. *id.* 2. 517. 5. 429. 474. 8. 622. at corrip. sæpius Virg. *Æn.* v. 297. 324. 339. 345. & xii. 309. *N. viri*.
Διδύς. 2. gen. *à διδύς*, *pisillum*. Alex. 626. *Arist.* *Plut.* *Act.* iii. *Sc.* ii. 710.
Διδυρεα. 3. *id.* a. 77. *N. viri*.
Διδυρεα. 4. *simulans draconem*, vide *Mip*.
Διδυρεα. 1. *Soph.* *Ajac.* *Maftig.* 1303. *transfuga*.
Διδυρεα. 1. *Mosch.* 1. 3. *fugitivus*.
Διδύς. 1. *Soph.* *Ajac.* 824. *Fut. à διδύς facit*.
Διδύς. 1. *idem*, 587. *ago*.
Διδύς. 1. *idem*, 107.
Διδύς. 1. *Aristoph.* *Equit.* *Act.* iv. *Sc.* i. & ab eodem fonte *δεύμα*.
Διδύς. 1. *Mosch.* *id.* 1. 8. *acer*.
Διδύς. 1. *id.* 323. *asper*.
Διδύς. *Theoc.* *id.* iii. 16. *filva*. at i. in *δεύμα* pl. *à δεύμα* corrip. *id.* a. 118. *id.* a. 150. 197.
Διδύς. 1. *id.* v. 64.
Διδύς. 1. Hom. in *Apollin.* 425. *N. urbis*.
Διδύς. 1. *id.* 5. 202. *subeo*.
Διδύς. 1. *A.* *id.* i. 600. *Hef.* 127. ii. 346. *occido*.
Διδύς. 1. *id.* 5. 43. *una + cum*.
Διδύς. 1. *id.* a. 276. *quia 3 breves simul; nam i. in διδυρεα corrip.* *id.* 7. 236.
Διδύς. 2. *id.* i. 295. *vehementer flans*, cum tamen i. in *αἶψα* brevis est *id.* 7. 183.
Διδυρεα. 3. *Ion:* *διδυρεα*.

[91]

ἐπίθετος, *difficilis transitu*: &
tamen *περατή, transitu*,
corrip. penult. *od. ψ.*

243. *od. ψ.*

Δυσπρεπής. 2. *miser. vide*
πρεπής.

Δύω. 1. *α. 6. 261. fut. α*
Δύω.

Δυσίτη. 2. *α. 6. 155. de-*
num.

82. *mob.*

Ε. *α. 6. 152.*

Ε. *pr. m. ab αγω frango.*

Εάγω. 2. *α. 7. 558.*

1. 162. *aor. 2. p. ab αγω,*
frango.

Εάδα. 2. *Th. od. xxvii.*

22. *p. m. ab αδω, placeo.*

Εατός. *adj. 2 α. 7. 178.*

ψ. 254. [*subtilis, apud*
Hom. semper producitur,
apud Hymn. vero in Ven.

7. 63. corripitur.]

Εάσω. 2. *α. σ. 298. Fut.*

ab ιάω sio, atque hinc

Εάσα. 2. *α. 7. 416. aor.*

1. *ab ιάω.*

Εάσι. 2. *α. γ. 168. pro*
ισι, sunt.

Εβρισα. 2. *α. ε. 512. aor. 1.*

α. β. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1.

Εγνώμων. 2. *vide βαδύκω-*
μων.

Εἴατα. 2. *α. 7. 299. 7.*

Εἴματα. 2. *od. 7. 179. is-*
volucrum.

Εἴλω. 2. *α. σ. 522.*

volutus.

Εἰλύνω. 2. *α. φ. 319. vol-*
vam.

Εἰλωφάζω. 2. *α. ν. 492.*

torqueo. corr. autem u in
ιδωφάν. α. 2. 156.

Εἰσάται. 2. *α. 7. 75.*

χ. 303. subducti sunt.

Εἰρύμων. 2. *α. 7. 688.*

subductus.

Εἰρύσασθαι. 2. *α. α. 216.*

custodire. corrip. autem
in εἰρύσασθαι. od. α. 165.

Εἰρσα. 2. *Argon. iv. 890.*

Εἰρύσαστο. 2. *α. od. 79.*

α. δ. 186. traxit.

Εἰρύσονται. 2. *α. σ. 277.*

intaduntur.

Εἰρύτο. 2. *od. ψ. 228. af-*
feruabat.

Εἶος. 2. *α. α. 468. α-*
qualis.

Εἰώλων. *vide Κυλίων.*

Ελαίνος. 2. *od. 1. 320. ele-*
aginus.

Ελαῖος. 2. *od. 1. 378. ele-*
aginus.

Ελαῖς. 2. *πρινυ. 910. N.*

Urbis.

Ελευσίνος. 3. *Call. Cer.*

ex urbe Eleusine.

Ελευσίνος. 3. *α. γ. 123. N.*

viri.

Ελευσύνω. 2. *α. 7. 558.*

Ελυμα. 2. *α. γ. 11. 54. semo.*

* At Εαδς, subst. *populum*, ab *ἔγωγε*, semper corripitur. Clarke

II. 7 385. Εἴατα 2 semper producit, ut omnes Fut. 1. &

Aor. 1. ab *αω* puro, Clarke in loc. & δ. 42.

- Ἐδνα. 2. αλ. ψ. 806. in-
 testina.
 Ἐδνα. 2. A. od. d. 450.
 α. λ. 725. Callim. in
 Cer. 39.
 Ἐδνα. 2. vide δῆμο.
 Ἐδνα. 3. Alex. 237.
 Ἐδνα. 2. 3. Argon. i.
 589. commiser.
 Ἐδνα. 2. Metamorph.
 vi. 116. N. fluvii.
 Ἐδνα. 2. α. ξ. 104. Iro,
 mine.
 Ἐδνα. 2. α. p. 217.
 bellicosus.
 Ἐδνα. 2. Callim. in Del.
 276. α. v. 333. Bellona.
 Ἐδνα. 3. Aristoph. N. φ.
 ΑΑ. i. Sc. i. 32. evol-
 vens.
 Ἐδνα. 3. ΑΑ. i. Sc. i.
 33. revolvisti.
 Ἐδνα. 2. α. i. 456. im-
 precatio. ut simpl. Ἀγ.
 at
 Ἐδνα. 2. corr. 3
 prod. Phocyl. 16. ex-
 ecrabilis.
 Ἐδνα. 2. α. ξ. 599. le-
 viter.
 Ἐδνα. 2. Hom. in A-
 poll. 297. N. viri.
 Ἐδνα. 3. od. γ. 155.
 retenti sunt. in ἰππο-
 tem corrup. α. β. 97. σ.
 505. &c.
 Ἐδνα. 3. α. C. 189.
 detinebat.
 Ἐδνα. 3. α. α. 192.
 comfescere.
 Ἐδνα. 3. Hef. Θιογ.
 832. valde mugiens.
 Ἐδνα. 3. Th. od. iii.
 35. N. puella.
 Ἐδνα. 2. Arat. 1041. E-
 ritbacus.
 Ἐδνα. 2. α. σ. 550.
 messor.
 Ἐδνα. 3. od. δ. 235.
 valde mugiens.
 Ἐδνα. 2. Athen. ex So-
 phocl. fol. 76. caprifico,
 as.
 Ἐδνα. 2. od. μ. 103. ca-
 prificus.
 Ἐδνα. 2. Nic. Alex. 321.
 grossus.
 Ἐδνα. 3. od. λ. 325.
 N. mulieris.
 Ἐδνα. 4. vide Ἀ-
 φροδίτη.
 Ἐδνα. 2. vide Ποσειδά-
 νω, Mercurius.
 Ἐδνα. 2. α. ξ. 175. di-
 rigat.
 Ἐδνα. 3. α. σ. 411. N.
 viri.
 Ἐδνα & Ἐδνα. 3.
 Opp. αλ. i. 97. rubellio
 piscis.
 Ἐδνα. 3. α. C. 866. &
 ἰππο- N. loci.
 Ἐδνα & ἰππο- 2. α.
 λ. 352. od. x. 429. de-
 tinto.
 Ἐδνα. 2. Θιογ. 616. ex-
 ercio.
 Ἐδνα. 3. ærugo in plan-
 tis.
 Ἐδνα. 2. α. x. 507. de-
 fundebas. Ἐδ-

Ἐρίσας. 3. Alexis in Pythag. apud Athen. l. iv. c. 17. ἢ ἰσίων ἰσάδης καὶ συμφορὰ, canvi-vum.

Ἐυδίας. 2. A. Arat. 1009, 1010. *serenus*.

Εὐρήνη. 3. ἰδ. i. 552. *filia Eueni*.

Εὐκράτη. 3. Hes. Ioy. 243. *N. Mulieris*.

Εὐθυμία. 2. Apollin. Pf. lxxxix. 36. aor. i. *Æol. ab εὐθύω. dirigo*.

Εὐθύς. 2. Aristoph. Vesp. p. 469. *pama*.

Εὐμαρέας. 2. Th. ad. v. 119. *N. viri. at secunda in εὐμαρέας, facilis, brevis est. Th. ad. xii. 61. Eurip. Helen. 1324.*

Εὐπειδίας. 2. Aristoph. *ἀγένη*. p. 660. *N. Viri*.

Εὐριππος. 2. Callim. in Dian. 188. *N. Fluvii*.

Εὐρύς. 2. ad. 0. 260. aor. i. *ab εὐρύω, latum facio*.

Εὐφράτης. 2. Dion. πικ. 977. *N. Fluvii*.

Ἐφίω. 2. A. immittebam. *vid. ἱμῦ simpl.*

Ἐφύσα. 2. Hom. in Vener. 276. *sed tutius est scribere εἴφουσα, quando vis secundam produci, ut ad. x. 393. aor. i. ἀφύω nascar. [At prod. Il. a. 235.]*

Ἐχιάδης, sive Ἐχίαν. 2. Dion. περιγ. 435. ἰδ. β.

625. *Insulae quaedam*.

Ἐχίος. 2. Aristoph. *ἀγένη*. p. 704. *Eriacrus*.

Ἐχίω. 2. Arg. i. 52. *N. Viri*.

Ἐχέια. 2. od. x. 451. aor. i. ἀχέω *ungo. vide penult. Verborum ad finem.*

Ἐωκερία. 3. *Vel. exemplum in Dausfeld. Mase. Crit. 202.*

ZAns. 1. od. x. 368. *vihementer spirans. contract. scilicet ex Zanans. nam alias Zan in compos. plerumque brevis.*

Ζεφύειν. 1. od. x. 121. *quia duæ breves simul sequuntur. Zephyrus.*

Ζεφύεϊς. 3. Callim. Epigr. vi. 1. *N. Nymphae.*

Ζεφύειος. 3.

Ζυθος. 1. Colum. de Cult. Horti: *Ut Pelusiati pro-rislet pocula Zythi. Potus ex bordeo.*

Ζύμω, Ζυμός & Ζύμα. 1. N. Alex. 523. *Fermentum, Fermento.*

H. x. H. 103. *Esca seu viaticum.*

Ἡμίνος. 3. Sopater apud Athen. lib. iii. c. 133. *Salsamenti genus. Ἰστος Σκύνθαιον ἡμίνος ἡδονή.*

Ἡμύν.

1. *Нрзгв. 2. л. 0. 308. зор.*
 2. *л. об нрзгв. inclino.*
 3. *сужден. корп. л. 2.*
 4. *148.*

ἡδύπαι. 2. α. β. 245.
pr. m. ἀβίπαι, objurgo.
interposito παι.

Baron. 2. A. ita Labb.
fed corrip. 12. §. 399. o).
n. 83. §. 271. 399. nec
ullibi, quod scimus, pro-
ducitur.

2. semper long.
apud Epicos Poet. at
corrip. non raro Comi-
ci. Aristoph. *πλῆστ.* Act.
ii. Sc. v. 3.

ἤρτυα, ἤρτυα, ἤρτυα.
 2. α. δ. 782. λ. β. 55.
 α. 303. ab ἤρτυα. αρτα-
 ρα. 2. Α. α. δ. 771. λ.
 365.

Ἡρώκην. 2. αλ. α. 321.
Imperf. ab ἡρώκην, in-
bibeo.

Hesiod. 3. Callim. in Del.
161. *semidea*.

Ἡρώδης. 2. Aor. i. ab ἡρώδῃ, *pudescis*. ἰλ. J.
 571. quæ in præf. et
 iam ab Homer. produ-
 citur.

*Hūsā. 2. l. s. 784. sor.
1. ab hūs, clamo.

Πηλυσσ. 2. αδ. μ. 407
 nos. 1. ab ἀχλύω,
 obscurer, cujus secunda
 etiam longa Argon. iv.
 1480..

De angust. Shiv. 101249

[illegible]

O A'ημα. γ. ita Labb.
at corrip. Theoc.

mod. i. 56. *speculum.*

Θαυτός. ἰ. Θεός. ⁰¹⁷⁰²⁵ ~~vid.~~ xv.

84. *sp. stabilis.*

Θαίξ. 1. Mart. vi. Epigr.

xciii. ult. N. Moretti

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Θαλυσια. 2. 1 D. ad. vii. 3.

*Sacrificia pro primitiis
frugum*

frugum.

Filius Thakfi.

Θαλυσιακ. 2. Th. vii. 6.

31. *quæ ducit ad Tbal-*

See also: *Gu. V. 1. 1000*

Θαμίνος. 2. Hymn. Mer-

Cur. 44. *craber.*

Յաջորդ. 2. ձև. Կ. 449.

border. 11/11/1941. 11/11/1941.

Θάτις. 1. Aristoph. A-

can. p. 409. alterum.

Diarys. 2. ita Labb. at
Ricciolus dicit f. 117

Ricciolus dicit secunda m
esse brevem: ut dicitur

elle brevement : uterque
Iesuita. &c. tamquam de

Jeſuita, & tamem de
capitallu de inter eos non

convenit: est autem N

Prix : 60 000 F TTC - 70 000 F HT

Θάλασσα. 2. Ion. Θίναξ.

Lucil. Epigr. l. ii. xio.

πρ. 223. *μὴτα πᾶσι.*

Напра..

Θιαυδ. 3. ιλ. λ. 224. N.

mulieris.

Διατῆς. 2. Ion. Διατῆς,

Spec.

- ſpectator*, vide ſupra 91.
 αμα.
 Θιατός. 2. Sophoc. Ajac.
 933. *ſpectabilis*.
 Θιμωα. 2. N. *muliexis*, ita
 Labb. ſed apud alios non
 reperio.
 Θιροίτης. 2. ιλ. β. 244. N.
viri.
 Θηλύα. *effemina*, *emollis*.
 ut cætera in υνω. vide
 Βαθύα.
 Θινώης. 1. ιλ. α. 34. *lit-*
torous.
 Θιλιώ. 1. Muſ. 114. *pre-*
mo.
 Θικυδίδης. 2. Ariſtoph.
 Acharn. p. 404. N. *viri*.
 Θράκις. 1. Virg. *Æneid.* iii.
 14. *Incole Thraciæ*.
 Θρακη. 1. ιλ. λ. 222.
Thracia.
 Θριαί. 1. Callim. in Apoll.
 45. *ſortes*.
 Θριδαξ. 1. ita Labb. ſed
 Ammian. 12. Epig. cor.
 119. *Θριδακίη* *πρωτεύουσα*
βόλ. *Laticæ*.
 Θριδακίη. 1 & 3. A. A.
 then. ii. c. 28. *Amphis-*
in ταῖς Θριδακίαις ταῖς
καίς *ἀπλημέναις*. *Eu-*
bulus, *μη παρὰ τῆς* *μη*
Θριδακίης, *ἀπὸ τῆς*
dem apud Atticos, ſcil.
Laticæ.
 Θρινακίη. 1. οδ. λ. 106.
 N. *Inſula*.
 Θρινακίη. *ῥίζαν*. N. Ther.
 529.
 Θριδαξ. 1. Nic. Th. 114.
ἡſtrumentum *cuſticum*.
 Θριοβόλος. 1. lib. 1. Epig.
 πολλοὶ Θριοβόλοι *παύροι*
δι' ἡμᾶς *ἀνδρες*.
 Θρίον. 1. N. Alex. 55. at
 Θρίον. 1. corr. Theocr. οδ.
 xiii. 40. *ſolium ficus*.
 Θρυγανών. 1. Ariſtoph.
 concion. pag. 725. *ſtri-*
co, *ſcalpo*.
 Θυά. 1. Argon. i. 636.
Bactra.
 Θυγάτης. 1. A. οδ. x. 106.
 ιλ. i. 148. *filia*.
 Θυλάκις. 1. Nic. Ther.
 844. *paraver*.
 Θυλακίος. 1. Nic. Alex.
 406. *facci formam præſe-*
ferens.
 Θύλακος. 1. Ariſtoph. veſp.
 p. 508. *faccus*.
 Θύμα. 1. Sophoc. Electr.
 574. *ſacrificium*.
 Θυμαρής. 1 & 2. οδ. γ.
 199. *gratus*. *hinc*.
 Θυμαρίω. 1 & 2. Th. οδ.
 xvi. *gratum habeo*.
 Θυμίαμα. 1 & 3. vide Θύω
 & *δίαμα ſuffimentum*.
 Θυμασις. 1 & 3. *ſuffitum*.
 vide *Ἑρίσις*.
 Θύμος. cum ſuis. 1. ιλ. α.
 173. *animus*.
 Θυμών. 1. lege potius Θύ-
 μων, *aceruus*. οδ. x. 368.
 Θύνω. 1. ιλ. κ. 524. & vi.
 87. *ſacrifico*.
 Θύσαι. aor. i. à Θύν. 1.
 ιλ. 219. & *θύσι*. οδ. γ.

445. corrip. autem in
 Supla. *Baray*. 175.
Baray. 1. at cum scri-
 bendum *Baray*. *id.*
 c. 593. c. 204. *fimbri-*
atus.
id. 1. A. *id.* p. 234. *od.*
 c. 260. *sacrific*.
Baray. 2. *Baray*. 988. N.
paludis.
Baray. 2. *id.* *Baray*, *Baray*.
id. *Baray*, *Baray*. *id.* c.
 189. d. 136. *lorica*.
 1.
I *id.* 1. A. *od.* c. 378.
 n. 359. *exhilaro*.
id. 2. Argon. iv.
 1304. *Baray*.
id. 2. Dion. *Baray*.
 505. N. *populi*.
id. 1. *id.* p. 139.
 N. *viri*.
id. 1. Pythag. Aur.
 Carm. xix. 2. autem quia
 Ion. a. vertitur in c. *id.*
 d. 514. *fano*.
id. 2. Argon. i. 959.
Baray.
id. 1. Hes. Theog.
 746. N. *viri*.
id. 1 & 4. Theo-
 gon. 543. *filii Iapeti*.
id. 2. Virg. *Æn.* xii.
 391. N. *viri*.
id. 2. Dion. *Baray*.
 379. N. *viri*.
id. 2. *id.* p. 60. *eunt*. item
id. 2. ita indicat accen-
 tum mittant.
id. 1. *id.* p. 282. *fil-*
lius Iapeti. 1. c. *Palinurus*.
 Virg. *Æn.* v. 143.
id. 1. Propert. 1. *id.* el.
 i. 10. *filia ejusdem*.
id. 1 & 2. Nic. Th.
 886. N. *berba*.
id. 1 & 2. Call. in
 Dian. 216. N. *viri*.
id. 1. *od.* c. 125. N.
viri.
id. 1. *id.* c. 337. N.
viri.
id. 2. Aristoph. Plut.
 Act. iii. Sc. ii. 700. *Nom.*
mulieris.
id. 2. Ion. *id.* Ar-
 gon. i. 357. N. *viri*.
id. 1. A. 2. long. Th.
od. xi. 5. *Chamel.* apud
 Athen. L. i. c. 17. *medi-*
cus.
id. 1. qui mittit sa-
 gittas. vid. *id.* *sagitta*.
id. 1. in aor. & præt.
od. 428. alias corrip. *od.*
 c. 81. *fano*, ut & *id.*,
od. d. 43.
id. 2. Dion. *Baray*. 416.
 N. *fluvi*. Theoc. *od.*
 xvi. 57. *Ionius*.
id. 1. Ovid. in *Ibin.* 55. 59.
id. 2. *id.* p. 212. *po-*
ples.
id. 1. *id.* p. 13. *Nom.*
montis.
id. 1. *id.* p. 11. N.
viri.
id. 1. Virg. *Æn.* i.
 685. *mons Cypri*.

Ἰδαῖος 1. Propert. eleg.
xiii. 26. Adject.

Ἰδαῖος 1. Hef. 127. C. 33.
sudorificus.

Ἰδαῖος 1. ἰλ. γ. 276. *ab Ida.*

Ἰδαῖος 1. *suda.* vid.

Ἰδαῖος, τὸ, 1. Hef. clyp. Her.
397. *sudor.*

Ἰδομενεὺς 1. ὁδ. γ. 195. *N.*
viri.

Ἰδοίη 1. A. Theoc. εἰδ. xxii.
85. *solertia.*

Ἰδοίης 1. A. Theocr. εἰδ. xxv.
247. *gnarus.*

Ἰδρυμαί 2. Theocr. εἰδ. xvii.
21. *sto.*

Ἰδρυστὰ 2. ὁδ. γ. 37. *collo-*
cavi.

Ἰθυμαί 1. A. ἰλ. θ. 313. Hef.
scut. Herc. 251. *appeto.*

Ἰσσαν 1. Argon. iv. 903. 3
pl. imp. *ab ἰθυμι mitto* [1
corr. Hef. Theog. 684.]

Ἰσρὸς 1. A. ἰλ. θ. 66. x. 55.
facer. in ἰσρ. autem sem-
per producitur, quia 2
vocales contrah. in 1.
ἰλ. δ. 46. & alibi.

Ἰν 1. A. Callim. in Apol-
lin. 2. *Io*, vox trium-
phantis.

Ἰθυμ 1. A. saltem in Par-
ticip. ὁδ. μ. 192. ἰλ. γ.
152. *mitto.*

Ἰσθὺς 1. A. Nonn. Joh. viii.
67. iv. 199.

Ἰθαγενὴς 2. ὁδ. ξ. 204.

Ἰθύων 1 & 2. ὁδ. ι. 245. *di-*
rigo cum suis, ἰθύωντες, &c.

Ἰθυήτων 1 & 3. ἰλ. φ. 169.
recta volans.

Ἰδός 1. ὁδ. α. 119. *videns.*
cum suis.

Ἰδοῖα 1 & 2. ἰλ. δ. 307.
aor. 1. *diraxi.*

Ἰκάω 1 & 2. A. ὁδ. ζ. 191.
βαλῶν. 46. *venio*, pri-
ma autem nusquam pro-
ducitur, nisi ratio aug-
menti id postulat.

Ἰκάριος 1. ὁδ. C. 53. *N.*
viri. & Adject. Ovid de
Trist. l. i. el. i. 90.

Ἰκαρις 1. Ovid. in Ibin.
393. *Penelope F. Icaris.*

Ἰκαριώτης 1. Propert. l. iii.
el. xii. 10.

Ἰκαρος 1. Dion. πηγ. 610.
Nom. infula & viri. Virg.
Æn. vi. 31.

Ἰκαλός 1. A. ὁδ. μ. 418. λ.
206. *similis.*

Ἰκισία, Ἰον. Ἰκισίη, 1. A.
ita Labb. sed Apollinar.
semper prod. vid. Ps.
xxi. 2. ci. 33. liv. 2.
cxliv. 38. &c.

Ἰκίταος 3. ἰλ. φ. 75. gen.
Æol. *ab Ἰκίτης, supplex.*

Ἰκιδάων 3. ὁδ. ι. 270. gen.
plur. Æol. *ab Ἰκίτης, sup-*
plex.

Ἰκιδάων 3. ἰλ. γ. 147. *N.*
viri.

Ἰκτιός vel Ἰκτιός 2. Ep.
l. ii. c. 4. — Ἰχθυόω

Ἀρπάζω Ἰκτιόν χύμα
κατασπένγω.

Ἰκω 1. ὁδ. ε. 449. & Ἰκα-
μαι, ὁδ. θ. 573. δ. 34.
venio. sed non extra In-
K dicat.

dicat. corrip. enim 1. in
ἰκόνω, ἰκόντω, ἰκόνται, ἰ-
κόνται. corrip. etiam in
Indicat. ἰκόνω, od. p.
84. & in ἰκόνται, od. γ.
61. & alibi.

Ἰαδὼ 1. α. β. 93. *confer-
tim.*

Ἰαδ 1 & 2 A. α. α. 583. Hes. γ. 338. α.
635. *propitius*; prima
autem in ἰαδμαι corri-
piunt, α. β. 556.

Ἰαδὶ 1 & 2. Ion. Ἰαδὶ. od.
γ. 380. *esto propitia*. A-
pollinar. autem corripit
Pf. iv. 2. Th. od. xv.
143.

Ἰαδᾶδαι 1. Apol. Argon. i.
1093. *propitiare*.

Ἰαδᾶμαι 1 cum suis, α.
α. 386. *placo*.

Ἰαδᾶμαι 1. od. γ. 419.
propitium reddo; corrip.
autem in ἰαδᾶμαι, α.
α. 100.

Ἰαδᾶς 1. Labb. sed 1, in
ἰαδᾶμα corrip. Sibyl. a-
pud Soly. — Μυλῆχισσι
ἰαδᾶματα 2 μακαρίσσι.
placamen.

Ἰαδᾶς 1. l. vi. Epigr. Me-
lant. ἰαδᾶς βρότοις γόν
ἐκμῆς δῖος: *propitiator*.

Ἰαδᾶς 1. Theocr. od. xv. 9.
lustrum.

Ἰαδᾶς 1. α. 1. Callim. in
Hellas. 93. *turba, grex*.

Ἰαδᾶς 1. Virg. *Æn.* i.
487. *Ilacus*, l. e. Tro-
janus.

Ἰαδᾶς 1. Virg. *Æn.* ii.
580.

Ἰαδᾶς & Ἰαδᾶς 1. α. 46.
α. 71. *N. Troja*.

Ἰαδᾶς 1. α. 492. *N.
viri*.

Ἰαδᾶς 1. Dion. πρ. 424.
N. fluvii.

Ἰαδᾶς 1. Ther. od. xvi. 75.
N. viri.

Ἰαδᾶς 1 & 2 A. α. 318.
Leon. lib. iv. Epigr. ge-
nit. ab ἰαδᾶς, *fimus*.

Ἰαδᾶς 1. Nic. Th. 210.
limosus.

Ἰαδᾶς 1 A. α. 544. γ.
375. *corrigia, lorum*.

Ἰαδᾶς 1. od. α. 431. *desi-
dera*: ἰαδᾶς 1. Sil. lib.
xiv. — *qua mergitur Hi-
mera ponto*. *N. fluvii &
urbis*. ἰαδᾶς 1. od. δ.
113. cum suis: *deside-
rium*.

Ἰαδᾶς 1. α. 751. *sua-
vis, desiderabilis*.

Ἰαδᾶς, primum variare a-
pud Homerum vult Lab-
bens, sed nusquam video
nisi correptam: od. v.
32.

Ἰαδᾶς 1. Callim. in Pal-
lad. 50. *N. fluvii &
viri*.

Ἰαδᾶς 1. α. 73. *occipit*.

Ἰαδᾶς 1. Eurip. Iphig. 148.
infans.

Ἰαδᾶς f. gen. ab ἰαδᾶς cum suis:
od. α. 218. *fibra*.
Ἰαδᾶς 1. od. α. 459. *N. mullo-
ris*.

Ionides 1. Callim. in Del.
263. *N. fluvii.*

Ionides 1. ut & cetera ab
id., *Idam.* od. φ. 12. at

[*Ionides* & *Ionides*, 1. corr.
subfuscus, ab *ion* *viola*, *α.*
φ. 850. at *ion* *sagitta*, 1
prod. II. α. 48. &c.
Dawes, Misc. Crit. p.
185.]

Ionides 3. Ovid. Metam.
ix. 398. *N. viri.*

Ionides 1. A. α. 6. 440. φ.
526. aor. 2. ab *ion* *ed.*

Ionides 1. Dion. *πρ.* 94.
Ionius.

Ionides 3. Apollin. Pf.
cxiii. 6. corrup. autem 3.
in *Ionides* Pf. xli. 15.

Ionides 4. Epigr. I. v. p.
554. *N. viri.*

Ionides 1. od. φ. 423. *sagitta.*
& Nic. Al. 25. *vene-*
num.

Ionides 1. od. φ. 395. *vermes.*

Ionides 1. A. quoniam scri-
bitur & *ion*, *myscipula.*

Ionides 3. Sophoc.
Trach. 1102. *equitans,*
superbus.

Ionides 1. od. α. 198. *sacer-*
dos.

Ionides 1. od. α. 198. *maHo.*

Ionides 1. od. α. 86. *accipiter.*

Ionides 1. α. γ. 121. *Iris*, at-
que hinc

Ionides 1. Nic. Al. 453.

Ionides 1. od. σ. 6. *N. viri.*

Ionides 1. od. γ. 278. *sacer.*

Ionides 1 & 4. Nonn.
Joh. ii. 70.

Ionides 1. Juven. Sat. iii.
74. *N. viri.*

Ionides 1. α. φ. 197. *N.*
viri.

Ionides 1. Metam. I. ix. 772.
N. Dea.

Ionides vel *Ionides* 1. A. od.
9. 115. Th. od. viii. 22.
par, aequalis.

Ionides 2. Divers. *γρ.* p.
561. *robustus.* *Ionides*
οχλ. *ιρι* & *ιχι* *οχλ.*

Ionides 2. Barrea. 271. F.
ab *Ionides*.

Ionides 1. Aen. I. 6. *N.*
Regionis.

Ionides 1. Metam. xv. 9.

Ionides, *Ides*, 1. Aen. xi.
657. *Fem. ex Italia.*

Ionides 1. A. *πρ.* 77. Hor.
Carm. 2. od. 13. 18. *I-*
talus.

Ionides 1. od. α. 510. *salix*, &
hinc *ionides* 1. *salignus*,
& *ionides* 1. *salicetum.*

Ionides 1. α. λ. 671. *N.*
viri.

Ionides 1. A. α. 6. 696. Cal-
lim. in Cer. *N. urbis.*

Ionides 1. Apoll. Argonaut.
j. 722. Epith. *Miner-*
va.

Ionides 1 & 2. Nic. Ther.
400. *fibilus.*

Ionides 1. α. σ. 573. *fi-*
bilus.

Ionides 1. od. σ. 162. *fibilo.*

Ionides pro *Ionides* 1. Th.
eid. viii. 30. *canorus.*

Καίδουλον 2. *Evang.* apud
Athen. l. xiv. p. 644.

placenta.

Καράδω 1. *Posidip.* apud
Athen. l. iii. p. 87. *Opp.*
a. 134. *N. piscis.*

Καράς 1. αλ. κ. 428. *incolae*
Carie.

Καρίς 1. gen. καρίδω, 1 &
2. *Anaxand.* apud A-
then. p. 106. *N. piscis.*

Καρίων 1 & 2. *Callim.* in
Jov. 24. *N. fluvii.*

Καρκίνω 2 A. ita *Labb.*
sed cor. βατραχ. 290.

πικρυ. 595. *Arat.* 153.
cancer.

Καρκινίδω gen. à καρκινί;
2. πικρυ. 606. *N. insu-*
la, atque inde

Καρκινοί 2. *pop. ejus insu-*
la. 1803.

Καρύνας 2. *Oppian.* αλ.
ii. 464. part. aor. 1. à
καρύνω, *robore.*

Καρυατίς 3. ut cæt. in ατίς.
Femina ex Carys.

Καρύκη 2. *Achæus* apud
Athen. l. iv. p. 173. *es-*
culentum.

Καρυον 2 A. βατραχ. 130.
corr. 31, Th. εδ. ix. 21.

nux fruct. corr. & secun-
da in καρυή, *N. arboris.*

Nic. Alex. 109.

Καρφίτης 2. *Epigram.* 1.
— *Καρφίτης δαίδαρος, ni-*
cus hirundinis ex festi-
nis.

Κάραον 2. *Nic. Alex.* 269.

N. piscis.

Καταγύνω 2. *Apoll. Ar-*
gon. iv. 64.

Καταίξ 2. *Apollinar. Ps.*
lxviii. 3. *procella.*

Καταλοφάδια 2 & 5. οδ. κ.
169. *super humeros.*

Κατανύων 2. οδ. ι. 490.

annuus: fortasse scri-
bend. κατανύων, nam se-
cunda in cæt. à κατανύω

corrip. αλ. α. 558. 524.
514. 527.

Κατάντας 2. οδ. ε. 58. *ab-*
sumit.

Κατάρα 2. *imprecatio.* vid.
αρά.

Καταχῆς 2. *Dor. καταχῆς*
sonorus.

Κατίπλοσα 3. *despui.* ita
Lab. sed vide πλύω.

Κατλύω, Καοτύω, 2. *Ari-*
stoph. Plut. 662. *reficio.*

Κάτλυμα 2. *Aristoph. Vesp.*
p. 513. *solea.*

Καφαριός 2. *Ovid. Met.* l.
xiv. 481. *N. montis.*

Καφαριάριω 3 A. ita *Lab.*
Non. prod. bis Joh. N.

oppidi, in *N. T.* Scribi-
tur *Καφιριάριω,* *Mat.* iv.

13.

Κακόντο 3. αλ. χ. 495. *pul-*
vere fœdatus est.

Κακοιμίω 3. *Hes. scy.* ii.
99. *pulvere tectus.*

Κάκυφα 2. *Nonn. Joh. xxi.*
incutnavi.

Κάλυφω 2. *Antiphr. Jb.* i.
Epigr. cortex: τὰ δὲ xi-

K 3.

καφω

Κεφ. Ἐκδοῖς ἐν ἀν-
τιγράφοις γράμματα.

Κεδοῖς 2. Epigr. lib. ii.
p. 103. instrumentum
nauticum.

Κεράλῳ 2. pro κέραλῳ
gen. à κέρα, cornu; vi-
de κέραλῳ.

Κέρκυρα 2. περιγ. 494. in-
sula Corcyra.

Κέρυκι 2 A. ita Labb. sed
nusquam corripit Hom.
si unum excipias locum,
viz. Ἄ. p. 324. ubi ta-
men pro κέρυκι correcti-
ora exemplaria habent
κέρυκ.

Κέρυξ 2. gen. à κέρυξ. O.
vid. Met. xi. 544. N.
cūri.

Κέρυξ 1. ὁδ. α. 22. vado.

Κέρυξ 2. Th. ἐδ. xiii. 30.
incola Cii.

Κέρυξ 1. Nic. Th. 838.

Κέρυξ 1. ὁδ. λ. 392. poten-
tia.

Κέρυξ 1. Ἄ. α. 47. moveto.

Κέρυξ 2. παρταχ. 9. pe-
riculum.

Κέρυξ 1. Ἄ. δ. 282. mo-
veto.

Κέρυξ 2. Callim. in A-
pol. 20. deploro. 2 autem
ἐν κέρυξ, querulus, cor-
ripitur Ἄ. ε. 5.

Κέρυξ, de 1 & 2 lis est.
Labb. dicit Nazianz.
producere 1. corripere
2. sed utramque produ-
cere licet, si recte diri-

vatur à κέρυξ τὰ κέρυξ,
nam est N. musici instru-
menti.

Κέρυξ 1. Virg. Geor. iii.
382. à κέρυξ, β. Africa.

Κέρυξ, vid. σκίρξ. N. piscis.

Κέρυξ 2. ὁδ. θ. 329. affe-
quor.

Κέρυξ 1. Nic. Alex. 4272
Cicberca.

Κέρυξ 1. Hes. Dioy. 522. co-
lumna.

Κέρυξ 1. Hipparch. in
Athen. l. iii. p. 101.

— ἐν κέρυξ ἰδὲν ὅρων,
furnus.

Κέρυξ 1. ita Labb. & ci-
tat Sidonium produxisse,
quem Vossius ait in me-
tra sæpius peccare: alii
scribunt κέρυξ, & secun-
da in κέρυξ, unde or-
tum est, corripitur ὁδ. ζ.
307. [Vide κέρυξ.]

Κέρυξ 1. ὁδ. κ. 558. sca-
la.

Κέρυξ 1. Isidorus: vide κέρυξ.

Κέρυξ 1. Lucil. Epigr. l.
ii. κέρυξ. p. 214. Me-
dicus qui lecto affixos vi-
sit.

Κέρυξ 1. Ἄ. ψ. 171. inclino.
κέρυξ, autem & κέρυξ
ἔν, habent penult. cor-
reptam, quia ort. à fut.
κέρυξ.

Κέρυξ 2. Ovid. Met.
xv. 322. N. fontis.

Κέρυξ, 105, 1. Apol. Ar-
gon.

gen. i. 399. *declivitas*.
Κλίτης 1. od. §. 470. *clivus*.

Κλῦθι 1. Hef. agy. ii. 9. *secunda autem in χέλετι corrip.* Dioy. 644. *nec non & prima in χλῦθι*, 32.

Κρατὸς Dor. pro κρατός 1. Th. end. vii. 27. *albus*.

Κράκας 1. end. iii. 15. *Aries ejus coloris*.

Κράνη 1. Th. end. vii. 110. *urtica*.

Κρατὸς 1. Lucil. Epigr. i. ii. p. 268. *parcus*.

Κράλινμος 2. Aristoph. *ππ.* Act. i. Sc. ii. p. 298.

fructus.
Κόβαλος 2. Aristoph. *βαλ* *πρ*χ. Act. i. Sc. ii. §. μὴ κόβαλά γ' ἴσιν ὥς καί σοι δοκῇ. ita citat Labb. sed in loco illo est κόβαλλα, *vaser*.

Κόβυλις 2. *radula*. 'Θεῶ, μαγείρας κ) κόβυλις καὶ σκάφην: vide Scapul.

Κορχύλη & κορχύλιον 2. Hor. Sat. lib. ii. viii. 27. *concha*.

Κόκκυφος gen. ἀ κόκκυξ, 2. — κ) μήλων ἡ κόκκυγος καλῶνται Nicand. apud Athen. lib. ii. c. x. p. 49. Opp. *αλ.* n. 97. *N. avis ὅ piscis*.

Κολλικοφάτος 2. Aristoph. Acharn. Act. iv. Sc. i. p. 413. *pastillos comedens*.

Κολλύρα 2. Aristoph. *αγ* p. 632. *Κολλύρα μωγῆ- λης — rapis fortus*.

Κολλύριον 2. Hor. l. i. Sat. v. 30. *unguentum*.

Κολοκάσιον 3. Virg. Eclog. iv. 20. *faba Egyptia*.

Κομάτας 2. Th. end. v. 4. *N. pastoris*.

Κορία 2. A. *αλ.* §. 506. 732. *pulvis*.

Κορίστis 2. *αλ.* n. 820. *pulverem excitantes*.

Κορίλη 2. Nic. Ther. 626. *N. herba*.

Κοριστάδος vel Κομοσταδός 2. *αλ.* n. 503. *pulvis*.

Κορακίς 3. Athen. lib. vii. c. 17. *ἐνθὺς ἔλκετο κ) αἰολίνη κορακίον. N. piscis*.

Κοράσιον 2. Muscius l. i. Epigr. p. 20. — Κοράσια τὰ Ἀφροδίταν: *puella*.

Κορδάλη 2. ita Labb. sed in voce ἰσχυροδουλμῆος. *N. av.* 10. incertum reliquit Aristoph. utrum produci an corripri debet: *capitis involuerum*.

Κορδύνα 2. Hef. Dioy. 853. *excito*.

Κορδαλός 3. *live κορδαλός*. Th. end. x. 50. *alau-da*.

Κορδαίξ 3. *αλ.* x. 132. 3 & 4 in κορδαίξος, *ibid. galaam quatiens*.

Κορύνη 2. A. *αλ.* n. 141. Theoc. end. xv. 63. *clava*.

Κορ

Κοτορὸν vel **Κοτορῶν** 2. Juv.
Sat. ii. 92. *Dea impu-*
dentiae.

Κόρυς 2. Nonn. in Joh.
c. vi. at corrip. Sibyll.
Lactant. l. iv. c. 15. A-
ristoph. *Opib.* p. 602. ἡ
τοῦ κορυφῆς ἀπὸ τῆς ἐμ-
πίστης πηγῆς.

Κρύας 1. ἰλ. γ. 93. gen.
πρὸς Ἄπολλ. Arg. i.
1010. *caput.*

Κρύδις 1. Th. *ind.* i. 16.
N. fluvii.

Κρανίον 1. Hom. in Merc.
457. *cornucopia*; at vero,
unde ortum est, *κρανίον*
corripit primam ἰλ. ω.
767.

Κρανίον 1. ἰλ. θ. 84. *calva-*
ria.

Κρανῖον & **κράνιον** 1. Cal-
lim. in Cer. 77. in Del.
138.

Κράσις 1. ut cetera in *ασίς*;
vide *πράσις*.

Κρατὶς 1. *missus*: vido su-
pra *Ἀκρατὶς*.

Κρατὶς 1. Ion. pro *κρατὶς*,
ἰλ. ψ. 778. *ind.* ω. 274.

Κρατὶς 1. gen. à *κράς*, *ca-*
put. ἰλ. α. 530. prima
autem in *κρατὶς*, *robur*,
brevis est, 509.

Κίκερυς 2. *praet. med.* à
κίς, *strides*, Aristoph.
opib. p. 611. In *κίς*
autem pro *κίκερις*, *pr.*
act. i corrip. ἰλ. π. 470.

Imo vero ἰλ. ω. 470. legitur *κίκερις*, *aor.* 2. pro *κίκερις*, unde recte
gert, non *praet. med.* unde esset producenda, Clarke II. β. 314.

Κυκλός

Κεῖθις 1. cum suis, *ad.* 1.
110. *borderum.*

Κεῖν 1. ἰλ. ζ. 362. *judico.*
In *κικεῖν* autem &
corr. *ad.* π. 248. [scilicet
in *praes. imperf.* & *aor.*
1. *Act.* & *Med.* produ-
citur: In *fut.* & *aor.* 2.
& inde formati corripit-
tur; unde *κίμας*, *κίσις*,
κίσις, *κίσις*, prima bre-
vi. Clarke *ad* II. α. 318.]

Κεῖς 1. ἰλ. ζ. 362. *arise.*

Κεκομύω 2 A. ita Labb.
at quis prod. adhuc ne-
scimus.

Κερίον, *κροῖον* 2. ἰλ. ζ.
247. ο. 254. at secunda
in *κροῖον* brev. ἰλ. φ.
230.

Κερυδὶς 1. Bion. *ind.* vi. 14.
frigus.

Κυάνειος 1. ἰλ. λ. 39. *co-*
rulens: at *κυανὸς* primam
corr. ἰλ. λ. 24.

Κυανόπτερος 1. ἰλ. λ. 627.
sed necessitate forsan, sic

Κυανόπτερος 1. Hes. *Opib.*
406. & *Κυανόχαιτης* 1.
278. non eadem ratio in
Κυανόπτερος. Hes. *ασπ.*
393. & similibus.

Κυδα 1. cum suis, *κυδα-*
λινος, *sec.* ἰλ. α. 278.
δ. 100. *κυδαλινος*, γ. 350.
κυδαλινος, φ. 519.

Κυδαλινος 1 A. 3 long.
Th. *ind.* v. 123. *Nom.*
berba.

Κύκλος 1 A. ita Labb. sed
nescio quis corripit. O-
vid. corr. 1 in Κύκλωψ.

Met. i. xiv. 249.

Κύκλος 1 A. Hor. Carm.
i. iv. od. iii. 20. γυπα-
ω πολέωντι κύκλω δολι-
χάστα πιδάργω; Opp.
κν. iv. 390.

Κύκλω 2. Th. id. xxiv. 18.
κύκλω.

Κύκλωπος 4 A. iλ. σ.
371. Epithet. Vulcani.

Κύμα 1. iλ. α. 483. fluctus.

Κυμαίνω 1. iλ. ξ. 229. flu-
ctuo.

Κυμαῖος 1. Virg. Æn. iii.
441. δ' ἐκ τῆς κύμας.

Κύμη 1. Hom. ad Cumæ-
os, 2. N. urbis.

Κύμινος 2. Th. id. x. 55.
N. herba.

Κυμοδίκη 1. iλ. σ. 39. N.
mulieris.

Κυμοδίκη 1. iλ. σ. 41. N.
mulieris.

Κυμώ 1. Hes. Iog. 255.
N. mulieris.

Κύρως 1 A. Hor. Carm.
i. i. od. iii. 1.

Κυρῶν 1. Dion. Isocr. 213.
corr. autem Catull. vii.
1. N. Urbis.

Κυρῶν 1. Virg. Georg. iv.
321. Nom. Nympha.

Κύριος 1. Aristoph. Acharn.
Act. i. Sc. i. Jul. Ægypt.
Epigr. i. vii. p. 628. Do-
minus.

Κύριος 1. iλ. α. 530. con-
sequor.

Κύρος 1. Claudian. l. ii.
carm. iii. 198. Jul. Ægypt.
Epigr. ii.
vii. p. 628. N. Regis.

Κύρος 1. Maced. Epigr. i. iv.
p. 512. autoritas.

Κυρώ 1. Aristoph. Iog. p.
786. ratum facto.

Κύρω 1. Callim. in Cer. 381.
incido, nanciscor. [Inde
nata prod. in i. sed à
fut. κύρω 1 brevi fit κύ-
ρω, per omnia tempora
brevis. Clarke in il. α.
338.]

Κύρω pro κύρω, aor. 1. à
κύω, 1 A. od. ξ. 279. τ.
417. primam autem in
in κύω semper corripit
Hom.

Κυράλιος 1. iλ. α. 530. At-
dai φ' ἔχ' ο κύρανία, Stuid.
cyrus.

Κύρος τὸ, 1. gibbus.

Κύρος 1. od. ε. 16. incur-
vus; at Κύρος N. loci.
primam corr. iλ. ε. 748.

Κύρος 1. Aristoph. Plut.
475. numella.

Κύρος 2. Soph. in Ajax.
Ἀλκίνοος ὄψιν κυ-
μαίνω ὡς ἱμαίω. ver.
Trochaic.

Κύρος pro κύρος, 2. od.
ε. 361. at in

Κύρος secundam corripit
Hom. od. δ. 527. at
prod.

prod. Oppian. *κύνε*. l. i. a.
500. [vide Praef.] (1800)
Κυνὸς 2. *αἰ*. z. 514. *N.*
κύνε.
Κυλίσιον 2. *Juv.* Sat. ii.
53. *canis corroboram.*
Κάλυσσ pro *ἐκάλυσσ*, *αογ*.
1. *ἀ* *κάλυσ* : vide *Κάκυσ*.
Καλὺς 2. vid. *ἀκαλυπτος*.
Κυμὸς gen. *ἀ* *κυμῶν*, z.
Th. Id. ii. 4. *fascis*.
Κέκυκ 2. *Dion.* *περίου*.
855. *N. urbis* : at quan-
do *περὶ* significat, aut
est nomen *montis* corr.
secundam *δ*. i. 261. i.
213. *Hom.* in *Apol.*
39.

3.

Λ *Λαῖς* 1. *Id. C. 319. la-*
pis, at Λαῖς N. urbis,
primam corrip. Id. C.
585.
Λαῖος 2. *Virg. Æn. vii.*
916. incola Labici, urbs
Italiæ.
Λαῖρας 1. *A. Athen. l. vii.*
C. 17. οὗ τὸν Θίωμαδα
λαῖρακα. Est autem πο-
ταμός ποταμὸς ὁ ποταμὸς ὁ ποταμὸς
τοῦ Ἰχθυῖος ποταμοῦ. I-
dem, ibidem.
Λαῖρας 1. *A. Psal. Epig.*
l. ii. p. 223. Athen. l.
xi. p. 499. idem ac λα-
γυρις, lagena.
Λαῖος 2. *Mart. l. ii. Epig.*

lxxvi. 8. *N. Viri*.
Λαῖος 1. *Hel. Supl* 344.
N. juvii. 738. 9
Λαῖος 1. *od. A.* 410. *N.*
Viri.
Λαῖος 1. *gen.* à *λαῖς*, *lapis*.
id. p. 462. *atque hinc*
Λαῖος 1. *od. E.* 95. *lapillus*,
 &
Λαῖος 1. *id. H.* 154. *la-*
pideus, &
Λαῖος 1. *id. I.* 404. *lapi-*
deus.
Λαῖος 1. *Epigr.* 1. *iii* p.
 328. *N. meretricis*.
Λαῖος 2. *id. K.* 106.
Λαῖος 2. *Dion. Supl.*
 371. *Epithet. Junonis*.
Λαῖος 2. *Th. id.* 33.
N. Promont.
Λαῖος 1 & 2. *id. o. o. o.*
Λαῖος 1. *Diog. Laert.* in
 ejus vita.
Λαῖος 1. *Th. id.* v. 2. *N.*
Viri.
Λαῖος 1. *Arist. Bala.*
id. iv. *Sc.* ii p. 261.
N. viri.
Λαῖος 1. *cum suis.* *id. G.* 991.
populus.
Λαῖος 1 & 2. *Xenophon*
apud Athen. l. ix. p.
 368.
Λαῖος 1. *id.* 3010. *N.*
urbis.
Λαῖος 1. *id.* 572. *gra-*
tus; *at λαῖος*, *avis*, *pri-*
mam corrip. *od. A.* 51.
Λαῖος 1.
Λαῖος 2. *Dion. Supl.*
 350. *Λαῖος*.

Λατομία &c. 1. 8. α. λα-
ος Lucil. lib. ii. Epigr.
p. 235.

Λατρεία 1. A. — αφοτρε-
σα λατρείαν. Philostr. l.
viii.

Λατρεύω 1. A. φεύγει δὲ λα-
τρείας ἀνθρώπων, διὰ ζῶντι
λατρεῖν. Sibyll.

Λατῶ 1. Hor. carm. 1.
i. od. xxxi. 18. N. Apol-
linis.

Λάφυρα 2. ita Labb. & ci-
tat hunc versum ex So-
phocl. Καὶ σὶ πανχρύ-
σοις ἐγὼ εἶψω λαφύροις.
Versus autem constat
ex Troch. & Spond.
Troch. & Spond. Troch.
& Spond.

Λάω, video, 1. A. Ita Labb.
at cave producas; cor-
ripitur ubique, quantum
scimus. Homerum citat
Labb. 1. α. ψ. 329. ubi
vult produci; at ibi λάω
est nomen, non imper.
ἀ λάω.

Λάφυρον 2. Hom. Batr.
130. cortex.

Λάφυρον 2. Theoc. id. v.
95. corticula; secundam
autem in λαφύρος ad-
jecto corr. Nic. Ther.
137.

Λαΐτες 2. Levitā, ut ex-
iter. in 1. 1. 1. vide infra
πολίτης.

Λαυκανοί 2. Dion. περ. 362.
N. pop.

Ληίστατο 2. 1. α. 1. α. ληίζο-
μαι, od. α. 398.

Ληίσταται 2. fat. α. ληίζομαι,
od. ψ. 357.

Ληίτις 2. 1. α. 1. α. 459. pra-
datrix.

Λίαν seu λίω 1. A. 1. α. α.
553. ζ. 486.

Λίθω 1. 1. α. 6. 843. N. vi-
ri; at prima in λίθω la-
pis, ubique corripitur;
vid. 1. α. δ. 510.

Λίμνη primam variat; ita
Lab. at quis corripit?

Λίμνη 1. 1. α. 1. 166. famer-
& hinc λιμνός 1. Theoc.
eid. x. 57. famelicus.

Λίνον seu λίνον 1. A. Nic.
Alex. 451. Theoc. id.
viii. 58. linum.

Λιπαρίω 1. Aristoph. A-
charn. Act. ii. Sc. iv. p.
393. persto inorando.

Λιπαρός 1. Soph. Oedip.
Col. 1219. sedulus. Pri-
ma autem in λιπαρός,
pinguis, semper corripit-
ur, od. 1. 368.

Λιπαρότης & λιπαρότης, men-
dicus & mendica, 3. ut
cæt. in 1. 1. 1. & 1. 1. vide
πολίτης & ληίτης.

Λιτός, gen. α. λός, 1. α. σ.
351. tenuis linum.

Λιτός, adject. 1. Phocyl.
77. vilis. At corrip. A-
lex. Act. apud Athen. 1.
vii. p. 296.

Λοφάδιον 3. od. x. 169. cer-
vix.

Ἀνδρῶν 1. *Andres/ai*, ἀνδρῶν, *Andres*. Apoll. Argon. iii. 321.
 Ἀνδρῶν 1. Virg. Geor. iv. 211. *N. regionis*.
 Ἀνδρῶν 1. Dion. per. 846. *insula illius regionis*.
 Ἀνδρῶν 2. Virg. Aen. ix. 304. ἰλ. x. 46. *N. viri*.
 Ἀνδρῶν 1. ἰλ. ε. 314. *ferdes*.
 Ἀνδρῶν 1. Call. in Dian. 156. *vase*.
 Ἀνδρῶν 1. ἰλ. ε. 377. *qui affert perniciem*.
 Ἀνδρῶν 1. Apoll. Argon. i. ii. 218. *para exitium*.
 Ἀνδρῶν 1. Pallad. Epigr. i. p. 29. Hes. εγ. ii. 19. *contrifer*.
 Ἀνδρῶν 1. Theoc. ἠδ. η. 90. *dolor*, & hinc
 Ἀνδρῶν 1. est enim à λύνειν, *malesui*.
 Ἀνδρῶν & λύνειν 1. pro λύνειν. fut. & aor. 1. à λύνω *soluto*. ἰλ. ε. 118. δ. 215. penult. autem à
 λύνω 1. A. ἠδ. ε. 69. Nic. Alex. 544.
 Ἀνδρῶν 1. ἰλ. λ. 491. *N. viri*.
 Ἀνδρῶν 1. Aristoph. Nub. Aet. iv. Sc. ii. 1162. vide Schol. Callim. Epig. i. ex Huet. MS. ubi pro λύνειν, forte legend. λύνειν.
 Ἀνδρῶν 1. Hes. εγ. 258.
 Ἀνδρῶν 1. Antipat. 1.

Epigr. Ἀνδρῶν ἠδρῶν τοι τοῖς ἰγνῶσι δόκ.
 Ἀνδρῶν 1. Damag. Epigr. iv. p. 149.
 Ἀνδρῶν 1. Hes. εγ. 911. *solvent membra*.
 Ἀνδρῶν 1. Gem. Epigr. i. iv. p. 450. *N. viri*.
 Ἀνδρῶν, ἰδ. 1. Antipat. Epigr. i. i. p. 57. *que soluit*.
 Ἀνδρῶν 1. Antipat. Epig. iii. pag. 371. *N. viri*. at prima in
 Ἀνδρῶν *solutio*, brev. ἠδ. 1. 421. & inde ortis λύνειν, λύνειν, &c. Aristoph. Σφην. pag. 487. prima autem produc. in λύνειν. Nonn. Joh. ix. & λύνειν, ibid. [Scilicet, quæ à futuro λύνω, producantur; ut λύνειν, λύνειν, λύνειν, quæ à præterito, λύνειν, σαι, ται, corripuntur, ut λύνειν, λύνειν. Clarke in ll. η. 314.]
 Ἀνδρῶν 1. Nonn. Joh. xvii. 71. at in
 Ἀνδρῶν 1. corrip. Nonn. Joh. xi. 70
 Ἀνδρῶν 1. A. Aristoph. Νῆφ. Aet. i. Sc. i. 56.

M

Ἀνδρῶν 1. A. Theocr. Syring. 2. Philémon. xiii. 3 & 7.

Μάκων 1. Theoc. od. vii.
157. *paraver.*

Μαλὺς 1. Th. od. xiii. 45.
N. nymphæ.

Μαρία 2. Labb. ait Oppi-
an. alicubi in *αλ.* produ-
xisse secundam, & Orph.
in *μαριας* seu *μαριακός*
primam, sed utrumque
licenter; corrip. enim
idem Orph. in alio loco:
Παῦσον λυσσῶσαι *μαρίαν*
πυρὸς ἀκαμάτοιο. Cor-
rip. etiam Thuill. E-
pigr. l. iii. κ. xi. p.
329. *Κῶμῳ ἢ μαρίαί,*
μῆγα χαίρειτι, κεύθεταί α-
δῶ.

Μαρός 1. Hephæstioni si
credend. *rarus, laxus.*

Μαργαρίτης 3. ut cætera in
ίτης. vid. *πολίτης.*

Μαργίτης 2. *N. viri.*

Μαρία 3 A. ita Labb. sed
corripit semper Nonn.
Joh.

Μαριαδινὸς 4. *περιηγ.* 788.
N. populi cujusdam.

Μαρία 2. Aristoph. A-
charn. p. 388. *πυρὸς car-*
bonum.

Μαριλάδης 2. Aristoph. A-
charn. Act. ii. Sc. vi.
carbonarius.

Μαριλοπότης 2. l. i. Epigr.
κ. xlvii. p. 101.

Μαρυπίον 2. vide Smeti-
um.

Μαρυρόμαι 2. Aristoph.
Plut. 932. *secunda au-*

tem in *μαρυρῶ* corrip.
933. od. π. 223. & alibi.
[*μαρυρόμαι*, scil. in præf.
imperfectis omnibus, &
in aor. primis activis, &
mediis semper producti-
tur: in futuris & aor.
secundis, atque inde for-
matis, semper corripit-
tur. Clarke in *fl. a.*
338.]

Μάσκι, gen. *ητος*, 1. *αλ. ε.*
562. *N. urbis.*

Μαουλαί 2. Virg. *Æn.* iv.
132. *N. Gentis.*

Μάστιγῶ 2. gen. à *μάστιξ.*
od. ζ. 81. hinc

Μαστιγών 2. Diphil. apud
Athen. l. v. p. 189.

Μαχάων 2. *αλ. ζ.* 3. *N.*
Viri.

Μελίλων 2. Nic. Ther.
904. *N. herbæ.*

Μελίφυλλον 2. Virg. Geor.
iv. 63. *N. herbæ*, at ibi
nonnulli libri habent
Meliffhylla.

Μελλονικίαν 3. Aristoph.
ορνθ. p. 571. *Nicias mo-*
re cunctari.

Μεμάασι 3. od. δ. 700. *cu-*
piunt.

Μιμαῖτω 2. gen. à *μιμα-*
ως, *αλ. ε.* 818. Corripit-
tur autem in Nominat.
αλ. δ. 40. & in gen. *μι-*
μαῖτω, *αλ. θ.* 118.

Μίμνχα 2. *αλ. ω.* 420. perf.
à *μύω claudio.*

Μιμενός 2. α. ε. 580. φ.

337. part. à μιμεῖν, μι-
gis. Prima autem in μι-
μι corr. α. υ. 260.

Μιμίχα 3. α. γ. 27. N.
Viri.

Μιμίχα 2. Α.Ε. xi. 518.
N. viri.

Μιμίχων & μιμίχας 2.
ed. f. 236. irritans. vid.
αἰσρα.

Μιμίχων 3. ed. α. 22. μι-
τάσι locum.

Μιμίχων 2. α. ι. 178. por.
1. à μιμίω, irascor, cujus
penult. brev. α. α. 488.

Μιμίχα 2. α. χ. 358. ul-
tis.

Μιμίχων & μιμίχων 2. Hom.
in Merc. 373. 364. in
μίμῳ autem 2^a brev.
254.

Μιμίχων 2. ed. μ. 170. a-
or. 1. med. à μιμίω 2.
εἰσπύω. Argon. iv.
889.

Μιμίχων 2. ed. σ. 27. a-
or. 1. med. à μιμίωμαι.

Μιμίχων 1. α. ε. 647. Di-
onyf. κτ. 445. N. ur-
bis. atque hinc μιμίχων
1. civis Mileti.

Μιμίχων 3. Nicarch. l. ii.
Epig. κφ. xxxv. p. 233.
N. vasis.

Μιμίχων 1. Theoc. ed. x.
12. N. viri.

Μιμίχων 1. Theog. 370.
imitor. hinc

Μιμίχων 1. simia.

Μιμίχων 1. ed. τ. 178. Rex
Creta.

Μιμίχων 1. Callim. E-
pigr. 3.

Μιμίχων 1. Arch. Epig. l. i.
κφ. lxxi. p. 152.

Μιμίχων 1. — à δια μιμίχων.
Epig. l. iii. odium.

Μιμίχων 1. A. Aristoph. Si-
μοφ. p. 818. mitra.

Μιμίχων 1. ed. α. 39. π.
431. ambio.

Μιμίχων sive μιμίχων Nic. Alex.
399. Ther. 794. muscus.

Μιμίχων 1. Nic. Alex. 497.
muscus; in μιμίχων au-
tem prima corrip. Op-
pian. l. ii. Αλυσ. 167.

Μιμίχων 3. ut cetera in
ιτις, vide πολιτής, plum-
baceus.

Μιμίχων 2. α. λ. 322. N.
Viri.

Μιμίχων 2. Th. ed. x. 10.
inguino.

Μιμίχων 2. N. Viri.

Μιμίχων 3. vide simp. σι-
τό. qui semel tantum in
die comedit.

Μορία 2. Pallad. l. ii. E-
pigr. κφ. xlii. p. 242.

Μορμυρ 2. α. ι. 599. mur-
muro.

Μορμυρ 2. gen. à μορμυρ.
Apol. Argon. l. ii. 1019.
fala.

Μορμυρκοί 2. 1018. Populi
qui in falis habitant.

Μορμυρ 1. Nic. Ther.
813. mus araneus.

Mu-

- Μυδαίω** 1. Apol. Argon. l. iii. 1041. *putrefactio*.
Μυδαλί 1. *ιλ. λ.* 54. Ap. Arg. ii. 191. Hes. *εγ.* 554. *ασπ.* 270. *madius*. tot loca citavi quoniam Labb. dicit primam esse A.
Μυδός 1. *οδ. ε.* 290. *medulla*.
Μυδός 1. *οδ. ι.* 293. *medullatus*.
Μυθ 1. cum suis, 1. *οδ. α.* 358. *fabula*.
Μυθίσμαι 1. *ιλ. η.* 76. *aio, loquor*.
Μυζ 1. *οδ. κ.* 413. *muigio*.
Μυκηθμός 1. *οδ. μ.* 265. *mutus*.
Μυκη 1. Apol. Arg. 1285. *mutus*.
Μυλια 1. Hes. *εγ.* l. ii. 148. *dentibus strideo*. *μύλη* autem, unde ortum habet, primam corr. *οδ. υ.* 106.
Μύνη 1. *οδ. φ.* 111. *prætextus, mora*.
Μυοδακ 1. Nic. Ther. 802. *muscipula*.
Μυός gen. *α μύς*, 1. A. *βατραχ.* vi. 254. Prima autem corr. in composit. *μύαγρος* Nic. Ther. *μυολόος, βατραχ.* 158. *μύατα*, Callim. in Fragm. quam tamen forte licuerat produxisse, ut producta est in *μύωπας*. Nic. Ther. 71.
Μυεζ 1. Dion. *περ.* 404. *candam maris habes*. & tamen *μυεζ* habet primam brev. Nic. Ther. 225.
Μυρανα 1. Nic. Ther. 830. *N. piscis*.
Μυριας 1. lib. ii. Epigr. *κφ.* *ιγ.* p. 206.
Μυριάς 1. l. iii. Epigr. *κφ.* *ι.* p. 291.
Μυρίαν 2 A. *ιλ. φ.* 18. Th. *ειδ.* 101.
Μύρι 1. *ιλ. α. 2. οδ. ο.* 451. *infinitus*.
Μυρίαν 2. Ap. Arg. i. 634. *N. urbis*.
Μύρομαι 1. *οδ. τ.* 119. *flexo*.
Μύς 1. *N. piscis*. vide *μύρανα*.
Μυρίαν 2. Athen. ex Pherecyde, lib. iii. ut citat Labb. vide infra terminat. in *ιη*.
Μυρίαν 2. Nic. Al. 86.
Μυσίς 1. Dion. *περ.* 805. *Mysia*.
Μυσσί 1. *ιλ. σ.* 178. *incola ejus Regionis*.
Μυσός 1. Callim. in Dian. 117. *qui in Mysia est*.
Μύτ 1 A. ut ex accentu patet. *scelus*.
Μυχός 1 A. ita Cœlemanus; & ut probet primam esse aliquando longam, citat hunc vers. ex Suida, *Φήμι τόν γ' ἰδλόν καὶ μυχοῖς δεικνύσαι γαίης*: at versus Suidæ L. 2 sub

sub voce φῆμι sic se ha-
bet, φῆμι τὸ ἰδὼν καὶ
μαχοῖς δίκην γινώσκω. ubi
prima in μαχοῖς est bre-
vis, ut alibi semper; quod
ideo notavi, ne quemvis
incautum fallat Ccele-
manni autoritas.

Μόαδ 1. A. Nic. Ther.
743. Callim. Fragm.

Μόα 1. Callim. in Dian.
36. est autem A. in a-
or. 1. Βατράχ. 190. ἰλ.
ω. 637. *comprimo ei vel*
oculos.

Μούα 1. ἰλ. π. 315. *muscu-*
lus.

N.

NAt: 1. Ovid. Met. 1.
ii. 45.

Ναθωνάδ 1. Nonn. in Joh.
i. 47.

Νάνα 1. Th. ad. vii. 116.
fluitum.

Ναο 1. Juv. Sat. viii. 4.

Νακ 1. l. i. Epigr. αἰφ. li.
p. 104.

Νάτω 1. Aristoph. πτω. p.
326.

Νακιστῆς 3. Dion. περι-
ηγ. 1031.

Ναυάγιον 2. Ion. ναυάγιον,
nausfragium. Charil. a-
pud Athen. lib. xi.

Ναυαγός 2. Ion. ναυηγός.
Βαλσαχ. 93.

Νάω 1. A. ὁδ. α. 222. ἰλ. φ.
197. *natus.*

Ναυίας 2. Ion. ναυίας. sic
& ναύη 2. Ion. ναύη. ὁδ.
ζ. 524. ὁδ. τ. 20.

Ναυαλῆς 3. ὁδ. μ. 86. *recens*
natus. gen. ἀ ναυαλῆς.

Ναυατῆς 2. ut cætera in ἰτι,
morbis renum.

Ναλιτῆς 2. ὁδ. π. 317. *im-*
probus.

Ναρίη 2. Virg. Eclog. vii.
37.

Νικαίος 1 & 2. Anti-at. l.
iii. Epigr. αἰφ. xxii. p.
369.

Νικαίος 1. Nicomed. l. i.
Epig. αἰφ. xxxviii. p. 85.

Νικάνωρ 1 & 2. *N. viri.*
comp. ex αἰφ. & νάω,
1. ὁδ. τ. 261. *vinco.*

Νίκη 1. ἰλ. γ. 457. *victo-*
ria, cum suis: prima au-
tem in Νικόδιμος cor-
ripitur Nonn. in Joh. c.
vii.

Νικαί 1. Leonid. l. iii. E-
pigr. αἰφ. x. p. 323. *N.*
anus.

Νίκων 1. *N. viri.*

Νίος, five Νῆος, ita Labb.
sed corripit primam
Phœnix apud Athen.
lib. xii. c. 12. p. 530.
corripit & Agath. Epigr.
iii. in Sardanap. p. 315.
neque uspiam quod scio
producitur, five sit *N.*
viri, five *Urbis.* Smet.
citatur vers. ex Mart. *De-*
licias Nini vas redolet
nurus. Sed hic vers. non
repe-

reperitur in Mart.
Nauvō 1. A. 2. A. 6. 676.

N. insula.

Nitvō 1. A. Theoc. ad xv.
16.

Niqvō 2. Virg. Geor. iii.
30. N. montis.

Nōvō 1. A. 1. A. vi. 805. N.
urbis, quæ aliquando
Nōvō.

Nuōvō 1. Ovid. Metam.
13. N. Bacchi.

Nūvō 1. claudus: ita Lab.
ut ait, Syracusanorum
dialecto ex Nonni l. ix.

Dionysiacō.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.
Lycophr. 1126.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Nāvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

Odōvō 2. A. 1. A. 182.

[114]

Ὀρέω 3 A. α. 2. 315.

vid. α. 265. *similis*.

Ὀρέω Nic. Alex. 54.

N. *berba*. *πρὸς ποσὸν*

Ὀρέω 2. *accus.* vide *βρα-
δύα*.

Ὀρέω 2. Ion. *εὐρύς*; Th.

ad G. 166. *concor.*

Ὀρέω 2. α. 9. 165. *ἵστα-
ται*.

Ὀρέω 3 A. α. 9. 246.

Hef. 177. ii. 295. [ab Ho-

mero ubique producitur;

ab Hesiodo producitur

& corripitur. Clarke in

II. 1. 5.]

Ὀρέω 2. *βραδύς*. 81. *ἴσ-*

raculum.

Ὀρέω 2. Sibyl. lib. viii.

— *καὶ δ' ἵσταται*. *visio*.

Ὀρέω 2. vide *ἀόρατος*; *vi-*

sibilis.

Ὀρέω 2. Nicand. Alex.

312. N. *berba*.

Ὀρέω 2. Arat. in Prog-

nost. 294. *matutinus*.

Labb. dicit alibi corrip.

sed locum non indicat.

Ὀρέω 3. Th. ad. v.

94. *ἵσταται*.

Ὀρέω 2. α. 2. 298. *con-*

cor.

Ὀρέω 2. A. ita Labb.

at passim producit. Oppi-

an. α. 1. 183. & iii.

132. 192. 336. N. *pif-*

eris.

Ὀρέω 2. A. ita Labb. at

correptum nusquam vi-

deo. Oppian. α. 1. iii.

130. & 146. prod. The-

ocri ubi securus faciat;

scribit Ὀρέω, *eid.* xxi.

11.

Ὀρέω 2. Nic. Alex. 605.

Ὀρέω 2. gen. ab ὄρεω, α.

1857. *accus.* corrip. se-

condam in *ἵσταται* Pho-

cyl. 119. sed male; nam

producitur α. 159.

Ὀρέω 3. gen. ab ὄρεω, α-

vis. Theocri ad. v. 48.

Ὀρέω 3. α. 1. 356. *in-*

cito.

Ὀρέω 2. α. 9. 219. 294.

Labb. vult corrip. in a-

or. 2. sed id nullibi pa-

teret apud Homerum. [At

postulat analogia, ut

ceteræ quintæ conjuga-

tionis, atque etiam a

fut. *ὄρεω*, 2. brevi, sit

ὄρεω, 2. pariter brevi,

III. 2. 45. Clarke; ibid.]

Ὀρέω 2. Ovid. Metam.

l. xii. 245. *Fil. Opbiynis*.

Ὀρέω 2. Claud. de raptu

Proserp. l. iii. 348. N.

viri.

[Ὀρέω 1. semel produci-

tur, Hom. II. 208.

consulto; ut versus etiam

diriguisse videatur inquit

Clarke in locum.]

Ὀρέω 2. Lucan. l. ix.

714. N. *lapidis*.

Ὀρέω 2. Apollodor. Co-

mic. *ἵσταται ὄρεω* ὅτε

ἵσταται ὄρεω.

Ὀρέω 3. Plat. Com.

apud

Πιδύριαι 2. α. α. 377.
fapit.

Πιδύριαι 2. α. ψ. 210. *pru-*
dens fuisti.

Πιδύριαι 2. Aristoph. Plot.
 ὁ ἀπὸ τοῦ ἀντιπαραγὰν ὑ-

Πιδύριαι 2. Dor. pro *πιδύ-*
ριαι. Fut. ἀπιδύριαι, *transfca.*
 — *Κρίσις ἀπιδύριαι*. vide

Coleman. Corrip. au-
 tem in dor. 1. α. α. 427.
 [ἀ ἀπιδύριαι, *videtur.*]

Πιδύριαι 2. gen. ἀ ἀπιδύριαι.
 Opp. α. α. ii. 317. Di-
 phil. apud Athen. 1. vi.

Πιδύριαι 3. Epithet. *Bac-*
chi: vide *αἰας*.

Πιδύριαι 2. Opp. α. α. lib.
 X. α. α. α. ἀπιδύριαι ἀπιδύ-

Πιδύριαι 2. ita Labb. & Ste-
 phan. alias *πιδύριαι*. Hes.
 α. α. 273. *N. αἰας*.

Πιδύριαι 2. α. α. 775. *bor-*
rai.

Πιδύριαι 3. α. α. 128. *cro-*
verant.

Πιδύριαι 2. α. α. 238. *natus*
est.

Πιδύριαι 1. Dion. α. α. α.
 227. refragatur autem

Πιδύριαι 1. Getallic. Epigr.
 1. vi. α. α. vii. p. 555.
pinguis.

Πιδύριαι 1. α. α. 135. *pinguedo*.

Πιδύριαι 1. cum suis. α. α. α.
 325. *sum*.

Πιδύριαι 1. α. α. α. 183. *ab-*
undans fontibus.

Πιδύριαι 1 & 2. α. α. 30.
N. αἰας.

Πιδύριαι 1 & 2. Satir. 1. α. α.
 pigr. α. α. lxx. p. 130.
staturis.

Πιδύριαι 1. α. α. 173. *abesa*.
 Πιδύριαι 1. Theocr. α. α. xi.
 3.

Πιδύριαι 1. α. α. 50. *N. Regi-*
onis.

Πιδύριαι 1. Metam. lib. α.
 302. *N. Viri & fluvii*.

Πιδύριαι 1. A. α. α. 377. α.
 123. pro *πιδύριαι*. cuius pen-

Πιδύριαι 1 & 2. A. corr.
 1. prod. 2. Lactantius;
 prod. utramque Proden-

Πιδύριαι 1. Antiph. lib. v.
 Epigr. α. α. xxxiii. p.
 519. *constitio*.

Πιδύριαι 1. Callim. Frag.
 p. 149. 1. iii. *lana co-*
acta.

Πιδύριαι 1. cum suis. Hes. α. α.
 ii. 160. 164. *pileus*.

Πιδύριαι 1. *vinum quoddam*. &
πιδύριαι, *pinus*, primam ha-

Πιδύριαι 1. *vinum quoddam*. &
πιδύριαι, *pinus*, primam ha-

Πιδύριαι 1. *vinum quoddam*. &
πιδύριαι, *pinus*, primam ha-

Non a præf. pass. ut vulgo censetur, quod respicit quantitas;
 sed a præf. pass. a *πιδύριαι*: quibusvis vero temp. poetas satis no-
 tum est præponere reduplicationem præteriti, Il. γ. 36, &c.

- Πίσω 1. ἰλ. α. 476. *bibo*.
 Πίσομαι 1. Alcæus Epigr.
 l. ii. κει. xlvii. p. 251.
 Πίσομαι, ὃ Ἀναΐς, πολὺ
 πλὺν ἢ πῦ Κέκλεψ.
 Πίσυμνος 1. ὁδ. κ. 160. ἰλ. γ.
 493. *bibiturus*.
 Πίστατος 1. ἰλ. χ. 573. *pin-*
guissimus.
 Πίστιος 1. Hom. in Apol-
 lin. xlviii. *pinguior*.
 Πίσσα, seu potius πῖσσα, 1.
 Theoc. *vid.* iv. 29. Mosch.
vid. viii. 1. N. urbis.
 Πισσᾶτις 1 & 2. Ορφ. Ar-
 gon. 211. *Fem. ejus urbis*.
 Πίσσια seu πῖσσια 1. ἰλ. υ.
 11. *locâ madida*.
 Πισσῖται 1 A. Dion. *πῖρ*.
 858. Claud. Carm. xx.
 241. *Incol. Pisidia*.
 Πίσυρος 1. ita dicitur, sed
 non occurrit versus ubi
 producitur: *fursur*.
 Πισφίσκω 1. ἰλ. κ. 478.
dicō. [At 1 corr. Orph.
 de lapid. ostrite, 46.—
 διὰ δὲ ἄλλα σιδηρεῖται πι-
 σφίσκω.]
 Πίσω 1. cum suis: ἰλ. α.
 40. *pinguis*.
 Πλατόδιος 1. Hom. εἰς Εἰμ.
 75. sed necessitate, nam
 natura brevis.
 Πλατυαῖω 2. Theoc. *vid.*
 xv. 88. *diducto ore lo-*
quor.
 Πλημυρίς 2 A. ὁδ. ι. 81. *πῖ-*
ρινη. 202. *inundatio*.
 Πλημύρην 2. Callim. in
 Del. 263. *inundo*.
 Πλύω 1. ἰλ. χ. 155. ὁδ. ο.
 419. *lauro*.
 Πλυῖν autem vox ejus-
 dem significationis pri-
 mam corrip. ὁδ. ζ. 59.
 & πλυῖς, ὁδ. ζ. 40. *la-*
vacrum. [Sic enim om-
 nia verba à fut. 2. for-
 mata: vide ὅτεν. ν.]
 Πλοκαμίδης 3. Th. *vid.* xiii.
 7. *Cinni*.
 Πλύω 1. Nic. Alex. 289.
suffoco: atque hinc
 Πλύος, τὸ, 1. quod ex ac-
 centu patet: in πλυῖν
 autem 1 corripitur apud
 Aristoph. *νῦ*. 94. quia
 descendit ab aor. 2. ut
 & πλυῖς. Alcæus lib.
 iii. Epigr. p. 392.
 Πλυῖν 1. aor. 1. à πλύμαι,
intelligo. Nic. Alex. v. 13.
 Πλυκίτης 2. Aristoph. *πῦ*.
 Act. v. Sc. ii. 3. *frequen-*
tator.
 Πουπύω 2. ἰλ. ν. 475. *mi-*
nistro: corrip. autem in
 aor. 2. ὁδ. γ. 430. ἰλ. σ.
 422.
 Πολίτης 2. ἰλ. χ. 429. *ci-*
vis: atque hinc πολῖτις
 & πολιτῖα.
 Πλυδάκρυτος 4 A. ὁδ. φ.
 57. ἰλ. p. 192. *multis la-*
crymis lugendus.
 Πολυίδος 3. ἰλ. γ. 666. N.
viri. Πορ-

* πλυδάκρυτος, passiva, *lacrymabilis*, corr. pen. a præter. pass. at
lacrymosus pen. prod. ab. aor. 1. act.

ΠριV. 2. ad. p. 403. c. 1.
ΠριV. 2. A. L. 18. licet
in πριV. sit brevis. A.
p. 83. & in πριV. E-
pigr. lib. v. p. 536. ni-
grēca. [vid. πριV. &
στριV.]
ΠριV. 3. A. u. 26.
Nepituni.
ΠριV. 1. Soph. Ajax. p.
348. pl. a πριV. nego-
tium. vide πριV. su-
pra.
ΠριV. 1. contr. ex πρι-
V. a πριV. vendo. So-
lon inter min. Poet. p.
469. & hinc
ΠριV. 1. Sibyll. lib. ii.
venditio: & πριV. ven-
ditor.
ΠριV. 1. Pyth. aur. carm.
18. mīis.
ΠριV. 1. Pyth. aur. carm.
6. Idem.
ΠριV. 1 & 2 Solon. el. ii.
37. manifestatio.
ΠριV. 2. Aristoph.
Vesp. Supar. x. 18.
p. 524. In πριV.
autem 2 corrip. A. L.
786. & in πριV.,
A. L. 24.
ΠριV. 2. sevilis. &
πριV. aus: vid.
πριV.
ΠριV. 1. A. L. 490.
sed necessitate, nam pri-
ma in ΠριV. corr. A.
2. 31.
ΠριV. 2. Dor. ΠριV.

Theoc. Epigr. iii. 3.
ΠριV. 1. Theocr. ad. v.
95. πριV. Hel. 177. ii.
54. Illex: atque hinc
πριV. 1. Hel. 177. ii.
47. Illex.
ΠριV. 1. Theoc. ad. x. 55.
ferrā feca.
ΠριV. 1. A. Philip. I. vi.
Epigr. p. 580. Nic. Th.
54. ferra.
ΠριV. 2. Hel. aor. 154.
persecutio.
ΠριV. 2. Caput templi:
vide mōs.
ΠριV. 3. A. L. 455. N.
viri.
ΠριV. 4. A. L. 704.
N. viri.
ΠριV. 3. Anson. Idyll.
x. 310. Callim. Epigr.
xv. 3. N. urbis.
ΠριV. 1. Callim. in Cer.
A. L. 697. Hel. 177. β.
344. A. L. 426. A. 781.
At in aor. 1. v. corrip.
Theoc. ad. xx. 11. nec-
non & in aliis a πριV.
derivatis, ut πριV. The-
oc. ad. vii. 155.
ΠριV. 1. Crates apud La-
ert. I. vi. chunis: cum su-
is.
ΠριV. 1. Theocr. ad. v.
41.
ΠριV. 1. Theocr. ad.
v. 43.
ΠριV. 1. Hel. 177. a.
371. mulier succinea.
nates.

Πυγαις 1. *pygæus*. vide
 πυγή.

Πυγιστος autem est ἀπὸ
 πυγῆ, & corrip. primam.
 od. α. 517. *cubitatis*.

Πυρία 1. Nic. Alex. 66.
Coagulum : necessitate
 ut vuls Labb. qui citat
 vers. Emped. apud Ari-
 stot. 1. iv. de Gen. Ani-
 mal. c. viii. ubi prima in
 πυρί corripitur. Μῆδς ἰν
 ὀδοῦσσι δικάτῃ ὠδὸν ἰπ-
 λειτὸ λειπὸν.

Πυθαγόρας 1. Hor. 1. 2. Sat.
 vi. 63. Diog. Laert. E-
 pig. 1. iii. κατ. xxiii. p.
 423.

Πυθαγορίζω 1. Timon, a-
 pud Athen. lib. iv. c.
 17. p. 163. at corripit in
 Iambicis suis Alexis a-
 pud eundem lib. iv. c.
 17. p. 161. πρῶτον μὲν
 ὥσπερ πυθαγορίζων ἐδίει.
 & οἱ πυθαγορίζοντες γὰρ ὡς
 ἀπύομεν, nisi forte ad-
 mittendus est Anapæstus
 in loco pari.

Πυθαγορίσας 1. Theocr. ad.
 xiv. 5. producit & 2. A-
 ristoph. apud Athen.
 lib. iv. c. 17. p. 161.
 Πυθαγορίσας γυρομένους δι-
 τος ῥυπαῖα. ubi, si rectè
 metror, 1 pes est Spond.
 2 Iamb. 3 Spond. 4 A-
 napæst. ut supra.

Πυθιδῶν 1. Nic. Th. 473.
putredo.

Πυθί 1. Theocr. Epigr.
 13. Epith. Apollin. pro-
 ducit. & secunda in
 Hym. Apoll. apud Ho-
 mer. 373. nisi legend.
 πυθὼν Ἰσχυλῆσσι προ κα-
 λῶσι.

Πυθῶ 1. Hes. 177. B. 244.
 & πυθομαι. Scut. Hero.
 153. & 200.

Πυθῶ 1. Il. β. 174. & aor.
 1. πυθεῖ. Hymn. Apol.
 374. *putrefacio*.

Πυθῶ 2. od. λ. 580. *N. ur-
 bis*.

Πυθῶν, ἄνως, 1. Il. τ. 287.
N. urbis.

Πυθῶν, ἄνως, 1. Metam. 1.
 i. 438. *N. draconis*.

Πυθαχῆς 1. Il. π. 287.
N. viri.

Πυθαῖς 1. Antipat. Epig.
 1. i. p. 103. Martial. 1.
 viii. ep. 36.

Πυθαῖος 1. A. N. viri.
 long. Metam. lib. iv.
 54. *N. fluvii*. brev. wi-
 ring. 867.

Πυθαῖος 1. Il. λ. 491. *N.
 viri*.

Πυθῆναιος 1. πρ. 288. 338.
 698. ubi scribitur πυθ-
 ῆναιος. Juv. 1. iv. l. x.
 131. Prima in πυθῆν,
 unde oritur, est aliquan-
 do brevis, Tibul. el. vii.
 9. Epith. montis.

Πυθός, *triticeum*, 1. od. τ.
 536. atque hinc πυθί-
 νος, πυροφόρος, πυρετής,
 panis &

Primus: nam *πρῶτος*, *latus*, primam corripit, quia à *πρῶτῳ*, *πρῶτος*, *ignis*, cujus tamen primam producit Callim. in Delum, § 200.
Primus: 2. Nic. Alex. 533. *N. berberis*.
Primus: 1. Joven. Sat. xi. 175. *spatum*.

P

Primus: gen. à *πρῶτῳ*, primam habere long. discendum est à *πρῶτῳ*, cujus primam producit Theocr. *od. v.* 113. *cicini* vel *πρῶτῳ* *ad*.
Primus: gen. à *πρῶτῳ*, *radix*, 1 & 2. Nic. Th. 385.
Primus: 1. Th. *od. xi.* 4. cum suis: *πρῶτῳ* & *πρῶτῳ*, v. 7. prima in *πρῶτῳ* ubique corripit Th. *od. x.* 24. *diver.* 195. &c.
Primus: 1 & 2 A. Smyrn. Bucolicus ap. Stob. Ser. xxix. & Nonn. in Joh.]
Primus: 1 & 2. à *πρῶτῳ*, *mirum* & *diver.*, *animus*.
Primus: 2. Nic. Alex. 556. *refusa*.
Primus: 1. *od. i.* 472. *frigus*: atque inde
Primus: 1. *od. i.* 116. *frigens*, §. 481.
Primus: 1. *od. i.* 325. *horribilis*.

Primus: 1. Hes. *avv.* 131. *horrendus*.
Primus: 1. *od. i.* 873. *frigidus*.
Primus: 1. *od. i.* 873. *maxime horrendus*.
Primus: 1. Opp. Halicut. 1. 381. *N. piscis*, significat & *lima*. atque hinc
Primus: 1. *lima solis*.
Primus: 1. gen. à *πρῶτῳ* sive *πρῶτῳ*, *nasus*. Th. *od. i.* 10. cum ortis inde *πρῶτῳ*, &c.
Primus: 1. *od. i.* 426. *cutis*, cum suis.
Primus: &c. 1. *od. φ.* 392. *scutum perforans*.
Primus: 1. *avv.* 315. *montes*.
Primus: 1. *od. φ.* 12. *impetus*.
Primus: 1. *od. c.* 606. *N. urbis*.
Primus: 1. Aristoph. Ach. Act. iv. Sc. i. 29. *foliis*: atque hinc *πρῶτῳ* 1. *ventilo*.
Primus: gen. à *πρῶτῳ*, *vimen*, 1. *od. i.* 256. legitur & in Nom. *Primus*.
Primus: 1 A. Theocr. *od. xxvi.* 23. *rythmus*.
Primus: 1. Eurip. *Ἡρακλ.* 261. *tutamen*.
Primus: 1. Nic. Alex. 502. *impetus*.
Primus: 1. *od. ψ.* 393. *temo currus*.
Primus: 1. Nic. Ther. 215. *N. montis*, *Primus*.

*Ρυσαλῆ 1. Nic. Alex.
182. *rugosus*.

*Ρυσα 1. ἰλ. 1. 499. *ruga-
sa*, fem. à ρυσός.

*Ρυσις 1. αἰνῳ. 527. *sa-
cra gratulatoria*. ἰλ. λ.
673. ubi exponitur *pi-
gura*.

*Ρυτὰ pl. 1. Hef. αἰν.
306. *babina*.

*Ρυτὴ 1. Nic. Alex. 308.
rata.

*Ρυτὴρ 1. ὁδ. ε. 187. *cus-
tos*.

*Ρυτὶς 1. A. Asclep. 1. iii.
Epigr. Lucil. 1. iii. E-
pigr. *ruga*, atque hinc

*Ρυτιδὼν 1. *corrugo*.

*Ρυτὸς 1. ὁδ. ζ. 266. ε.
10. *fune tractus*, non
manu facile portandus.

*Ρυτὸς 1. Arat. 308.
tractor.

*Ρύω 1. A. ἰλ. ε. 224. ὁδ.
γ. 255. *libero*, *servo*. &
in aor. 1. etiam A. ὁδ.
ζ. 126. ἰλ. ο. 29.

Σαδὸς 1. A. Lycophr.
398. *putridus*.

Σακίτης 1 & 2. Theocr.

ἰδ. α. 10. *stabularius*.
à σακός Dor. σακός *sta-
bulum*.

Σάκος, *scutum*, 1. Hef. αἰν.
461. at saepius *σακός*.
prima brevi. Hef. αἰν.
& passim apud Homer.

Σαμβύκη 2. Pers. Sat. v.
95. *instrumentum musi-
cum*.

Σαλαμῖς 3. gen. à Σα-
λαμῖς, ἰλ. G. 557. *Nom.
insula*.

Σάμψυχον 2. Colum. lib.
x. *Sampsuca canopo*. *N.
herba*.

Σάουον 2. A. gen. à σά-
ουξ, Pro. ert. 1. ii. Ep.
xxv. 45. Grat. 87. *co-
russa uffa*.

Σαπρίδης 1. Pers. Sat. v.
134. *N. Piscis*.

Σάραπης 2. Matt. 1. ix. Ep.
xxx. 6. *N. Deus & insu-
la*. Lat. *Serapis*.

Σαρδανανάδης 4. Juv. Sat.
x. 362. *N. viri*.

Σαρδιαὸς 3. qui è *Sardibus*
est, *Nom. Gentile*: vide
infra *Gentilia in aor.*

Σαλατοι 2. αἰνῳ. 926. *N.
populi*.

Σαλμίνης 3. *N. lapidis*: vi-

a Corripiunt Martiannus Capella, 1. ii. & Prudentius in Sym-
mach. ii. 467. decepti nimirum accentu, ut in *έρemus*, *ιδόλα*, *μά-
τθεις*, *παράκλητος*. Sidonius, in Euripidis, & Arato, &c. In voce *Se-
rapis* Prudentium male secutus est Miltonus, Parad. Amist. 1. 720.
& ex eadem causa nos etiamnum male *ιδέαν* effertimus. Plura o-
lim in ecclesia Latina, & male producta & male correpta ex hoc
fonte notavit Laus. Valla in Matt. i. 16.

de Suetium.
 Σίδων 2. ed. 2. 72. apium.
 Σιδών 2. Virg. *Æn.* iii.
 704. *N. urbis.*
 Σιδωνίς 3. Archastr. a-
 pud Athen. l. iii. c. 29.
 p. 114.
 Σιδωνίς 2. *virg.* 1006.
N. malieris.
 Σιδών 2. Juv. Sat. x.
 170. *N. Infula.*
 Σιδωνίς, part. pr. m. à σι-
 γῇ, σι διδου. 2 A.
 Theocr. ed. v. 116. Hef.
 nov. 268.
 Σιδωνίς 2. *N. piscis.* ἰχθὺς ἰ-
 σιδωνίς, ἰσιδωνίς. Ari-
 stoph. Thesm. vide Scap.
 Σιδωνίς 3. ἰλ. π. 586.
N. viri.
 Σιδωνίς 2. vide Suid. *maxil-*
la.
 Σιδωνίς 1. Oppian. *av.* l.
 iii. 285. *τύπωνα σιδω-*
ζον—tacere facio.
 Σιδωνίς 1. Apoll. Psal.
 lxxvi. 9. *tacitus.*
 Σιδωνίς 1. *Deus silentii.*
 Σιδωνίς 1. ed. 1. 86. *mi-*
rando silentio.
 Σιδωνίς 1. ἰλ. ζ. 90. *taceo.*
 Σιδωνίς 1. Virg. *Æn.* ii.
 312. *Sigum, Prom;*
Troja.

Σιδωνίς 1. ed. 3. 776. *filen-*
tium.
 Σιδωνίς 2 A. Oppian. Cy-
 neg. l. i. 152. Suid. ex
 Epigr. *Τόδε παρ' Ἡ-*
ρακλείδῃ Σιδῶνι με τὸν σι-
γῶντι.
 Σιδωνίς 2. Agath. Epigr.
 lib. iii. *ασφ.* xix. p. 352.
basia.
 Σιδωνίς 1 A. Nic. Ther. 867.
 884. *malum Panicum.*
 Σιδωνίς 3. ut cætera in
 ἰλ. π. vide Ἀολίτης. *N.*
lapidis.
 Σιδωνίς 3. ut cæt. in ἰλ. π.
 vide infra de Fem. in
 ἰλ. π. *N. herba.*
 Σιδωνίς 1. ed. 1. 424. gen.
 ἰλ. π. 912. gen. 6-
 10. *N. urbis.* ex quo
 Σιδωνίς Gentil. corrip.
 primam ἰλ. ψ. 743.
 Σιδωνίς 1. *virg.* 117. *Sido-*
nia.
 Σιδωνίς 1. ἰλ. ζ. 292.
ex Sidonia.
 Σιδωνίς 1. ἰλ. ζ. 291. *qui ex*
urbe Sidone est. Licet
 scribere & Σιδωνίς, *Æn.*
 i. 617.
 Σιδωνίς 1. Ovid. *Metam.*
 xiv. 80.
 Σιδωνίς 1. Virg. *Ecl.* x. 66.

ἢ Ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ φαίνεται σιδωνίς, in throno pulchre ornato.
 Legere vero, σιδωνίς: apud Hesych, σιδωνίς est mulier. Et
 σιδωνίς, σιδωνίς τῇ γυναικί, λαμπρῇ. Corrupte pro σ. ut et ἱλ.
 π. 286. π. 154. 468. TAYLOR, Lect. Lys. p. 704. cujus permu-
 tationis exempla plura vid. ap. Dawes Misci Crit. p. 181.

N. Regionis.

Σιδωνίς 1. Ovid. Epist. ii.

6. *quæ ex Sibanonia est.*

Σικανία 1. od. ω. 311. Æn.

i. 561. *N. insula*, at in*Sicanus* corripitur prima,

producitur secunda Æn.

viii. 328. nec usquam

aliter; dicitur autem Si-

lius primam producere :

producit utramque Au-

son. Id. xi. 57.

Σικιλία 1. *Sicilia*. Inf. pro

qua Poet. usurpant Τει-

ταχρία.

Σικελίδης 1. Th. eid. vii. 4.

N. pastoris.

Σικελικός 1. πρ. 80. ne-

cessitate autem, ut cæte-

ra omnia à Σικελίδι, cu-

jus primam corrip. Di-

on. πρ. 85. Hom. od. ω.

210.

Σικελίς 1. Ovid. Ep. Sapph.

53. pl. Σικελίδις 1. ibid.

52. *Fem. ex Sicilia.*

Σόλων 1. Hom. in Aphrod.

274. *Popul. inter Indos.*

Σίληος 1. Virg. Ecl. vi.

14. *Bacchi Alumnus.*

Σιμαίθα 1. Th. eid. ii. 114.

N. mulieris.

Σιμιχίδης 1. Theoc. eid. vii.

50. *N. viri.*

Σιμός 1. Th. eid. vii. 80.

Simus.

Σίμων 1. A. Nonn. Joh. xxi.

4. *Hor. Art. Poet. 238.**N. viri.*

Σινομαί 1. Hes. epy. i. 316.

noceo.

Σινος 1. Nic. Alex. 235.

σινος Nic. Ther. i. dan-

num.

Σινός 1. — *subdita Sipus.*Lucan. v. 378. *N. ur-**bis. atque hinc*Σινώριος 1. *Incola ejus ur-**bis.*Σίρις 1. πρ. 223. *N. fluvii.*

Σισυμβρον 1. Nic. Ther.

893. *N. herbæ. scribitur**& σισυμβρον.*

Σισυροδύται 4. Σισυροδύ-

ται καρκίνοι πεπληκότες,

Lycóphr. *spisso tegmine**induti.*

Σισυρίδας 1. Nic. Alex.

609.

Σισυρίς 1. Th. eid. xxii.

158. *Epist. lat. Sisyphæa.*

Σισυρς 1. od. λ. 592.

N. viri.

Σιστοκομαί 1. od. ω. 208.

comedo.

Σισυρόνος 1. Nic. Alex.

427. *ad cibum natus.*Σίτος 1. od. ε. 244. *ci-**bis.*Σιτοφάγος 1. od. ι. 191. *pa-**ni-vorus.*

Σιχαίος 1. A. Æn. i. 137.

iv. 20. *Maritus Didus.*

Σιχαρ 1. Nonn. in Joh. iv.

15. *N. urbis.*

Σίφων 1. Juven. Sat. vi.

304. *tubus.*

Σίων 1. Nonn. Joh. xii. 671

corr. Possel. — *δυγατέι*

Σιών.

Σκάνδικος 2. gen. à Σκάρ-

M 2

- δ. *N. herbae*. Aristoph. *iwu*. Act. i. Sc. i. 19.
 Σάκκον 1. Antiph. lib. i.
 Epigr. μρ. δ. p. 9. *Scipio*.
 Σάκκον al. *κίς*. Oppian. *άλ*.
 i. 129. *Nem. piscis*.
 Σακκόν 1. Macedon. l. vii.
 Epigr. p. 578. *prædor*.
 + Σακκόν 1. Antipat. l. iii.
 Epig. p. 316. *spolium*.
 Corrip. autem in τὰ
 Σακκόν 1. Leonid. l. vi. E-
 pigr. κρ. xiv. p. 574.
 + Σακκόν 1. *περίη*. 521. *N.*
insula. τὰ Σακκόν. *Nem.*
herbae habet 1 brev. Nic.
 Ther. 74.
 Σακκόν 1. *αλ. η.* - 221.
 at necessitate, nam 1 in
 σκόν. corrip. Th. *αδ*.
 κκν. 142.
 Σακκόν & Σακκόν 1. Nic.
 Alex. 614. *taxus*.
 Σακκόν 1, *scalprum*. lib. i.
 Epigr. κρ. xlvii. p.
 101.
 Σακκόν 1. Nic. Ther. 386.
ligo.
 Σακκόν 1. Th. *αδ*. iii. 17.
αυ.
 Σακκόν 2 A. Simmie Sy-
 ring. 1. Phocyl. 83. *sa-*
pientia.
 Σακκόν, gen. à Σακκόν,
terme, 1 & 2. Nic. A-
 lex. 531.
 Σακκόν & Σακκόν
 3. *Lacedæmonius*, & α, ut
 cætera in ατς & ατς.
- Σακκόν 1. accentus vide-
 tur notare primam es-
 se longam; sed huic
 non nimis credendum,
 corripit enim nihilomi-
 nus Lycophr. 188. &
 Antiph. etiam penult.
 in *αωιλ*. Epigr. l. i.
 κρ. xx. p. 42. Per
 hanc vocem. Lycophr.
 vult insulam, quæ est
 quasi maris macula.
 Σακκόν 2. ut cætera in
 ιτς.
 Σακκόν 2. Nic. Ther.
 850. *passinata*.
 Σακκόν 1. Ap. Argonaut. ii.
 1178. *lapillus*.
 Σακκόν 1. *αδ*. i. 467. *frigus*.
 Σακκόν vel Σακκόν, *turma*:
 quantitas primæ patet
 ex duplici accentu: ita
 Labb. Aristoph. produ-
 cit in Equit. Act. ii. Sc.
 iv. p. 340.
 Σακκόν 2. Lycophr. 506.
 vox variz significationis.
 Σακκόν 1. Hel. *διογ*. 339.
N. fluvii.
 Σακκόν 1. *αλ. π.* 458. *Co-*
lumna.
 Σακκόν 1. Eurip. Iphig. +
 Taur. 50. Idem at scri-
 bit *κύλος* 57. ubi cor-
 ripitur prima, ut *stylus*
 apud Lat. Flor. Sat. l.
 x. 72.
 Σακκόν 1 & 2. *Columnæ*
insidens, ut cætera in
 ιτς.

Σύμμα 1. *σύμμα*, *spissamentum*, ita Labb. & citat hunc versum ex Platone apud Athen.

Παρθένη Ἀρτίμιδος δ' ἔφυ γ' ἡ σύμματα μοι. Verum *σύμμα* & *σύμμα* sunt voces diversæ, & diversæ significationis: hoc à *σύνφω* & *spissamentum* significat: illud à *σύνομαι*, cujus antepenult. prod. Aristoph. Acharn. Act. v. Sc.ii. 29. p.427. Significatautem non *spissamentum*, sed illud quod dicere nolo.

Συμφαλός 2. Ion. συμφο-
λός, ιλ. 6. 608. N. *flu-
vii*.

Στύπη 1. atque hinc *τυ-
πιών*, *stupa*. Pers. Sat.
v. 135. scrib. etiam *τύπ-
πη*.

Στύφω 1. Nic. Alex. 378.
astringo.

Συάξ 1. *porcus*. nusquam
reperio; nec ausim ejus
loco ponere *συάς*.

Συβαρίτης 3. Th. eid. v. 1.
Epith. pastoris.

Συβαρίτης 3. ibid. 126. N.
fontis.

Συβόσια 3. ιλ. λ. 678. οδ.
ξ. 101. licentia fortasse,
nam 3 in αἰπόλια in c-
od. ver. corripitur.

Συχή 1. οδ. λ. 585. ω. 250.
ficus arb.

Σύκοι 1. οδ. η. 122. *ficus
fructus*.

Σύκων 1. Th. eid. i. 45.
ficulneus.

Συκοφάντης 1. Aristoph.
πλ. 31. & 873. *fic*

Συκαλός 1. *ficedula*.

Συκόμορος vel Συκόμορος, 1.

Συλαω 1. ιλ. δ. 116. *spolio*.

Συλαύω 1. ιλ. ω. 436. *pra-
dor*. *fic*

Σύλη 1. *spolium*.

Σύμη, atque hinc

Συμηθαί 1. ιλ. 6. 671. N.
urbis.

Συνήχης 1. ιλ. μ. 26. οδ. ι.
74.

Συνήχως, 1. *Deoy*. 636.
continus: utrumque ne-
cessitate, nam prima in
συνήχω corripitur ιλ. δ.
133.

Συρακῆσαι, secunda male
corripitur ab Anson.
quando producat in
Συρακόσιος Th. eid. xxiv.
78.

Συράω 1. *βαλαχ*. 74. *tra-
bo*.

Σύρη 1. οδ. ο. 402. ita le-
gend. putat Labb. non
Συρήν, ut vulgo. N. *In-
sul*. quæ & *Σῦρος* vo-
catur; vide Steph. de
Urb.

Σύργη 1. Th. eid. viii. 21.
fibula.

Συρίσσω 1. Th. eid. *fflu-
lam inflo*.

Συρίαις 1. Th. od. viii. 9.
syriacus.

Συρὸς 1. A. Aristoph. A-
charn. p. 388. ὑπὸ τῷ
δὲ τῷ τῷ μαρίαις μοι
συρῶν. *densus*.

Σφραγίς 1. & Σφραγίδιον
1. Aristoph. *Dem.* p. 789.
sc. *id.* &c.

Σφῆρα 1. od. γ. 434. *mal-
leus*. At prima in σφῆρῃ
brevis est, ἰλ. δ. 518.
& in pl. σφῆραι, ἰλ. ζ.
117.

Σφῆρα 1. Oppian. Hal.
i. 172. *N. piscis*.

Σχῆμα 1. Theoc. od. v. 129.
lentiscus: atque hinc

Σχῆμα & σχιστέρις 1.

T

TΑΛΑΙΟΪΔΗΣ 3. ἰλ. ε.
566. *N. viri*.

Ταλαυρὸς 3. ἰλ. η. 239.
fortis.

Ταδὸς 1. Callim. Frag. 46.
puella nabilis.

Ταταμῆρας 3. *vidementer
magis*. vide *μουκία*.

Τατῆρας 2. od. ι. 459. *pe-
dibus in rectum tendens*.

Τατρίβαν 3. A. *ωπῆν*.
593. Lych. apud Steph.
de Urbib. *insula Indica*.

Τάριχος, *conditura*; 2. cum
suis, Ταρῆχια & Ταρι-
χίον. Σαπφὸς τὰριχος
τῷ ἰσχυρῷ φίλῳ. Iamb.
apud Athenæum l. iii.

Ταρχύουσι 3. ἰλ. π. 674.
ut. 1. à τὰρχον sepelio.

Ταρχύω 2. Arg. ii. 840.

Ταύγαιος 1. Theogn. 875.
N. montis.

Ταχύνω 2. ut cætera in ὕμνῳ:
vide βαδύνω, βαρύνω, &c.

Τάων pro τῶν sem. 1. ἰλ. δ.
46.

[Τιθάναι 1 corr. licet ma-
le à nonnullis circum-
flectatur, a τίθημι, *mo-
rior*. Apud Theog. §
181. pro τὸ τίθῃναι,
φίλι Κόρη, — legendum
Τιθάμηναι. Vid. Davies,
in Cic. Tusc. i. c. 8.]

Τιτράερος 2. od. ι. 81. *qua-
drangulus*.

Τιτράχιλοι 3. *quater mille*.
vide χίλιοι, ἰλ. ι. 860.

Τίτρυα 2. *præc. med. à
τρίζω, strido*. od. υ. 10.

Τίτρηγος 2. gen. à Τίτρηξ.
cicada. Theoc. od. ix.

Τιτρίτης 2. Gem. lib. iv.
Epigr. αἰφ. vii. p. 443.
artifex.

Τίτρηας 3. Non. Joh. vi.
1. *necessitate, ut i in Τι-
βίαις. Καλοῦσι Τιτρίων*.
cujus 3. *priores natura
breves*.

Τίτρε 1. Hor. Epist. l. i.
ep. viii. 13. *N. urbis*.

Τιθράσιος 2. Aristoph. βα-
τραχ. Act. ii. Sc. i. 18.
N. populi.

Τιθύμαλος sive Τιθύμαλλος
3. Aristoph. Eccles. sol.

735. *N. herba*.
 Τιθαυός 1. αλ. λ. 1. *N. viri*.
 Τιμαγής 1. Hor. Ep. 1.
 i. 15. *N. viri*.
 Τιμαγής 1 & 2. *N. viri*.
 Τιμαγόρας 1. *N. viri*. vide
 Πυθαγόρας.
 Τιμαίθω 1. Leon. Epigr. 1.
 iv. κ.φ. xii. p. 332. *N.*
 mulieris.
 Τιμαίω 1. *N. viri*.
 Τιμάτωρ 1 & 2. Ἀσπίς ἀπὸ
 βροτίων ὤμων Τιμάτωρ
 ἡμῶν. Suid. *N. viri*.
 Τιμάωχ 1 & 2. Hom. in
 Vener. 31. *primum ho-*
 nozem habens.
 Τιμάς, ἀδ. 1. Sapph. iii.
 Epig. κ.φ. xii. p. 333.
 Τιμάδω ἀδὲ κόνης, &c. *N.*
 femina.
 Τιμαῖω 1. αλ. ε. 99. *honoro*.
 Τιμῶ 1. οδ. α. 117. *honor*.
 Τιμήεις 1. οδ. ι. 128. *hono-*
 ratus.
 Τιμῶ 1. Hom. in Apoll.
 483. *honoratus*.
 Τιμόδιω 1. Callim. Epig.
 i. iv. κ.φ. xii. p. 333.
 N. viri.
 Τιμόκλεια 1. Leon. Epig.
 i. iv. κ.φ. xii. p. 332.
 N. viri.
 Τιμοκρίων 1. Sim. lib. iii.
 Epigr. p. 306. *N. Viri*.
 fic
 Τιμοφάνης 1. *N. viri*.
 Τιμονόη 1. Callim. Epig.
 lib. iv. κ.φ. xii. p. 332.
 N. mulieris.

Τιμων 1. Callim. Epigr. E.
 iii. κ.φ. vii. p. 315. *N.*
 Viri.
 Τίω 1. A. αλ. γ. 289. Eu-
 rip. Iphig. Taur. 339.
 lwo, folwo.
 Τιευνθίω 1. Callim. in Di-
 an. 146. *Epith. Hercu-*
 lis.
 Τίενος 1. αλ. ε. 559. *N. ur-*
 bis.
 Τισιφόνη 1. Virg. Geor. iii.
 552. *necessitate forte,*
 nam 1 in τίσις corr. οδ.
 α. 40.
 Τिताίνω 1. Hes. Θιογ. 209.
 festino: sed titainw tendo,
 1 habet br. αλ. ε. 390.
 Τίταν 1. Metam. i. 10. *N.*
 solis. sed
 Τίταιω, *gypsus*, 1. *corr.*
 Hes. ασπ. 141.
 Τिताῖς 1 & 2. Nic. Ther.
 13. *Epithet. Dian. Ion.*
 Τιτῆις.
 Τίτορ 1. Th. εἰδ. iii. 2.
 N. Viri.
 Τίφω 1. Argon. i. 125. *lo-*
 cus uliginosus.
 Τίφως 1. Argon. i. 401. *N.*
 nautae.
 Τίω 1. A. Hes. Θιογ. 428.
 οδ. ι. 144. *honoro, punio*.
 Τλάμων, Ion. Τλήμων, 1.
 αλ. ι. 670. *patiens, ad-*
 dax, atque hinc
 Τλάθυμω 1 & 2. *patiens a-*
 nimo. vide simpl. τλά-
 μων & θυμός.
 Τορύνη 2. A. Arist. 1. vi.
 Epigr.

- Epigr. ap. xvii. p. 571.
 Aristoph. op. d. Acl. i.
 Sc. ii. 20. *pissillum*.
 Τρωίς 1. Soph. Ajac. 24.
apertus.
 Τρωίς five Τρωίς, Ion.
 Τρωίς, 1. A. C. 682.
N. urbis, atque hinc
 Τρωίς five Τρωίς, 1
 & 2.
 Τρωίς, Ion. Τρωίς, 1.
 A. 1. 308. *asper. C. 640*.
 Τρωίς, prief. 1. Hes. 177.
 249. *tero*: nam in aor.
 2. 1 corrip. Nic. Alex.
 595. ut in iis quæ inde
 descendunt. Τρωίς, Τρι-
 γωνος, Τριγώνος, &c.
 Τριγώνος & Τριγώνος, I-
 on. Τριγώνος, 2. *triginta*
 & *trecenti*.
 Τριγών 1. corr. A. D. 202.
 nec prod. nisi cum du-
 plici 2. A. C. 729. *N.*
Urbis.
 Τριγώνος 1. Callim. in Di-
 an. 57. *N. Insul*.
 Τριγώνος autem *instrumentum*
rusticum, 1 corr. in E-
 pigr. apud Suidam.
 Τριγώνος 1. Hes. aor.
 197. *N. Palladis nate*
capite, quod Cretum di-
 alest. vocatur Τριγών. Ar-
 gon. iv. 1621.
 Τριγών 1. Argon. iv. 1621.
 Aen. i. 148. *N. Dei*
Martis & etiam fluvii.
 Τριγώνος 1. Hes. 267. *N.*
salinis.
 Τριγώνος 2, seu Τριγώνος,
 aor. 409. *N. Regionis*.
 Τριγώνος 2. od. 177. *co-*
mas quatiens.
 Τριγώνος 2. *comatus*, at aet.
 in iis. vide *ωλίτης*.
 Τριγώνος & Τριγώνος 1
 A. ita Labb. at nemo
 producit nisi necessitate,
 quia tres syllabæ breves
 simul concurrunt.
 Τριγώνος 1. Hes. aor. 293.
Vindemiator, licet in Τριγ-
 γων, & quæ inde sunt, 1
 corrip.
 Τριγών 1. & *piscis & avis*.
 Nic. Th. 835. Theocr.
 eid. iii. 141. sic
 Τριγώνος 1. Epigr. 1. iii.
turturilla.
 Τριγών 1. *foramen*: vide
 Τριγών & *κῆμα*.
 Τριγώνος five Τριγώνος, od. 1.
 385. *terebrium*.
 Τριγών 1. Th. eid. v. 42.
perforo.
 Τριγώνος 1. *wexans se qua-*
rendo victum: vide Τριγών.
 Τριγώνος 1. *Theca truti-*
nae. Καὶ τὴν Τριγώνος
 in Epig. apud Suidam
 forte metri necessitate,
 nam Τριγώνος non minus
 corrip. 1. ac *trutina*.
 Τριγώνος 1. Aristoph. Acharn.
 τὰ ποῖα Τριγώνος μὴν ἐν οἷς
 οἰνὸς ὀδὴ;
 Τριγών 1. od. a. 248. *de-*
struo.
 Τριγών 1. Nic. Al. 82. *tero*.
 Τριγών

Τυδεΐδης 1. ιλ. v. 18. patro-
nym. à Τυδεύς 1. ιλ. δ.
396. *N. viri.*

Τύλη 1. Lucil. Epig. l. ii.
κςφ. xxv. p. 223. *culci-
tra*; prima autem in
τύλος, *callus*, corripitur
à Nic. Ther. 180.

Τύρη 1. Dor. pro σν, ιλ. ι.
485.

Τυρός 1. οδ. v. 69. *casus*,
cum suis: at 1 cor. βα-
τραχ. 36. ὅδ' τυρός &c.
nisi legas quemadmo-
dum Lab. in Anal. Pro-
fod. sentit legendum,
sublata particula δι. Οὐ
τυρός ποτηκτος ἀπὸ γλυ-
κεροῦ γάλακτος.

Τυρογλύφος,

Τυρόκητις, Τυρόεις, 1. The.
ιδ. i. 58. ubi τυρόεις est
trissyllabon.

Τυρῶ 1. οδ. ε. 120. *N. mu-
lieris.* Τυρῶ autem *N.*
urhis, primam corr. περ.
911.

Τυφάων 2. Hom. in Apoll.
352. Διού, 306. producit
etiam primam Oppian.
Halicut. — αἰδήματι τυ-
φάων, v. 217.

Τυφάωνος 2. ασω. 32. *N. lo-
ci.*

Τύφομαι 1. Callim. in Del.
141. atque hinc

Τύφος 1. *fumus.* Euseb. l.
v. de præp. Evang. — ἡ-
σταί πολλὰ δ' ἄμα τύ-
φου.

Τυφιδανός 1. Aristoph. Vesp.
p. 529. *senex capularis.*

Τυφνης 1. Antipat. Ep. l.
vi. κςφ. x. p. 561. *fumi-
gans.*

Τυφῶν & Τύφων 1. Manil.
i. l. iv. 579. Lycophr.
825. *turba & N. Gigan-
tis.*

Υ

ΥΑΛΟΙΣ 1. Julian. Epig.
libr. iv. pag. 631.
necessitate scilicet, nam
prima in υαλῶ brevis
est, Aristoph. Nub. Act.
ii. Sc. i. 766. *vitreus.*

ΥΓῶ 1. Theoc. ιδ. v. 43.
gibbosus.

ΥΓῶς cum suis, 1 A. οδ. ο.
328. Laert. in Solon. ἡ
Μήδων ἀδικον παύσας υ-
Γῶν ἥδη Σόλων. *injuria.*

Υγρός 1. οδ. δ. 458. & ali-
bi nusquam, quod sci-
mus, brevis, ut ut aliter
putat Labb. *humidus.*

Υδωρ 1 A. ιλ. γ. 270. ε.
435. *aqua.*

Υδω 1. cum suis. Hes. εγ.
ii. 170. *plus.*

Υγρός 1. Hes. εγ. 163.
corrip. autem Theoph.
l. iii. Epigr. λίσεται ἐξ
ὕδατος — *pluvia.*

Υγρὶς 1. Theoc. ιδ. vii. 115.
N. fluvii.

Υἱός 1 A. ιλ. α. 843. ε.
130. *filius.* Ἰλαῖος

- **Δαδ* 1. Callim. in Dian.
221. *N. Centauri*.
 **Δαδης* 1. *od. ε.* 204. *E-*
pith. Casteris.
 **Δαδμυς* 1. *od. ε.* 4. *E-*
pith. canis.
 **Δαδίων* 1. *Opp. lib. iii.*
Cyneg. 280. *Ἄστιον ὄχ-*
υλάουσι πάρεστι μὲν ὕλα-
κούντας : omnia necessi-
 tate, nam prima in ὕλα-
 ω, unde hæc orta sunt,
 brevis est.
 **Δα* cum suis, 1. *α.* 52.
hyla.
 **Δαας* 1. *Hef. Divy. 1010.*
hylaesus.
 **Δααίτης* 1. *αγγ. ii.* 147.
hylaicuba.
 **Δατορίον* 1. *αγγ. ii.* 40. *fig-*
num feco.
 **Δαορίον* 1. *α.* *ψ.* 123. *fig-*
nator.
 **Δαφίον* 1. *αγγ. ii.* 209.
arboricorus.
 **Δαφ* 1. *α.* *ε.* 75. *vor*.
 **Δαφίον* 1. *od. β.* 138.
vor.
 **Δαφ* 1. *α.* *ε.* 489. *vor*.
 **Δαφ* 1. *Th. od. xviii.* 58.
Hymen : corripitur au-
 tem aliquando apud La-
 tin. ut & in *αἰναις*.
 semper apud utrosque.
 **Δαφίον* 3. *α.* *λ.* 297. *stans*
supra.
 [**Δαφίον* 4. *α.* *α.* *ε.* 573.
od. α. 254. *Nom. regionis,*
vel arbis.
 **Δαφίον* 3. *od. α.* 24. *N. So-*
lis.
 **Δαφίον* 4. *α.* *α.* 205.
superbia, forsan necessi-
tate.
 **Δαφίον* 3. vide *ιουδ.*.
 **Δαφίον* 3. vide *ιουδ.*.
 **Δαφίον* 4. *apparatus quo*
quis accipitur, α. *ι.* 73.
 **Δαφίον* 3. *od. δ.* 435. *α.*
σ. 146. *ingressa*.
 **Δαφίον* 2. *Æn. iv.* 367.
ex Hyrcaniā.
 **Δαφίον* 2. *α.* *ε.* 616. *N.*
oppidi.
 **Δαφίον* 2. *Nom. plantæ, ita*
Labb. & hic & in Indic.
Cathol. at alii volunt
corripi.
 **Δαφίον* 2. *α.* *ε.* 543. *pug-*
na.
 **Δα* 1. vide *ιουδ.* supra.
 **Δαφ* 1. *Th. od. ix.* 20.
N. arboris atque hinc
Δαφίον 1. *ex fago*.
 **Δαφ* 1. *Mosch. od. ii.* 4.
od. ε. 39. sed necessitate,
 nam prima in *φα* corr.
Hef. αγγ. i. 154. & in
φαίσσον *Mosch. od. iv.*
9. oculi.
 **Δαφίον* 2. *Æn. iii.* 291.
patria Phœacum, lon.
Φαικία.
 **Δαφίον* 1. *Nic. Th. 767.*
balana.

1 *Vid. desch. Prou.*

Φάλαξ 2. Dor. pro Φά-
ληρος. Th. ad. viii. 27.
albus.

Φάλη 1 A. ap. Greg. Naz.
N. viri.

Φανός 1. lampas. ποῖός γάρ
ἐστι Φανός, ἢ ποδὲς τῶν δι-
αί. Theophrast. apud A-
then. Sic diminut. Φανί-
ος. Julia. ἀπὸ ὑπαρχ. E-
pig. I. vii. p. 630. sacu-
la.

Φαριδός 1. N. Alex. 401.
N. fruticis.

Φάρος 1. sive φάρος. od. i. 258.
Hef. 197. 196. vestis seu
palla. Φάρος autem Insu-
la, semper corrip. pri-
mam.

Φῶσις 1. Hef. Divy. 340.
N. fluvi.

Φασιαδός 1 & 3. Aristoph.
Nub. 109. N. avis.

Φερικύδης 3. Diog. Laert. αὐτὸς
κλεινὸς Φερικύδης. carm.
Pherocrat. N. viri.

Φθάνω 1. ἰλ. i. 502. φ. 263.
in Φθάμνος autem prima
brevis est, ἰλ. ψ. 515.^c

Φθίας 1. Argon. i. 55. fe-
mina, τῆς Φθίης vel Φθίας
oppidi Thessaliae, cujus
prima etiam longa Eu-
rip. Andr. 404.

Φθίος 1. ἰλ. i. 693. Incola
hujus opp.

Φθίνω^c 1. od. ξ. 162. cor-
rumpo. Φθίσαι, Φθίσαι
1. od. v. 67. δ. 721. &
in

Φθίσω 1. ἰλ. π. 461. & ali-
bi saepe: Sophocles ve-
ro in Ajace 1051. corri-
pit in Φθινύθω. etiam 1
od. π. 145. & 530.

Φθιστῆρας 1. ἰλ. ε. 840. ho-
minibus exitiosus.

Φθισιμβροτος 1. ἰλ. i. 339.
homines necans.

[Φίλομαι, unde aor. 1. ἰφί-
λαστο. 1. producit II. ε.
61. 117. κ. 280. v. 304.
vid. Clark in locis. à fut.
φιλῶ 1. brevi fit φιδίω
1. pariter brevis.] Nonn.
Joh. iii. 8. Hef. 197. i.
15.

Φιλυτός 1. Hef. 197. i. 373.
fur.

Φίλος 1 A. ἰλ. φ. 308. κ.
84. 216.

Φιλυρίδης primam corrip. si
produci velis, scribe φιλ-
λυρίδης. Virg. Geor. iii.
350.

Φιμός 1. & hinc

Φιμώδης 1. Nic. Ther.
899.

^c φθάνω, φθίνω, & similia quaedam apud Hom. semper produ-
cuntur; quae tragici Scriptores Attici corripuerunt. — Nihilo ta-
men minus apud Hom. lingua utique Ionica, semper corripuntur
φθινός, ἀφθιτῶ, φθινύθεν, ἢ φθίνω; φθάμενος ἢ φθάνω. Clarke II.
β. 43.

[132]

- Φρεαρ 1. Argon. iii. 942.
N. viri.
- Φρεαρ 1 A. ad. 2. 222. Th.
ad. xxii. 18. *limen*.
- Φρεαρ 2. Aristoph. Vesp.
Act. i. Sc. i. 86. *suger*.
- Φρεαρ 2. Archestrat. apud
Athen. i. cap. 23. p. 29.
— *Αλαζονευον Φρεαρς*;
suger.
- Φρεαρ 1 A. α. φ. 301. Ar-
gon. i. 431. *ebullio*.
- Φρεαρ 2. α. φ. 744. N.
Gentis.
- Φρεαρ 2. α. δ. 83. N. Pro-
vincie.
- Φρεαρ 2. gen. à φρεαρ. N.
arb. ad. 7. 163. vel φρε-
αρ, quæ enim inde de-
rivata sunt, φρεαρς &
φρεαρς, secundam cor-
rip. Ovid. Met. xii. 104.
α. 2. 133. Hes. α. σ. π.
194. & alibi. φρεαρς;
2. Arist. α. γ. sol. 643.
purpureus.
- Φρεαρ 2. Aristoph. A-
charn. sol. 387. *vestis*
purpurea.
- Φρεαρς 2. Theocr. ad.
xxii. 72. *rubram cristam*
gerens.
- Φρεαρς 2. α. δ. λ. 123.
rubras habens genas.
- Φρεαρς 2. Ovid. Metam.
v. 230. Patronym. F. à
Φρεαρς.
- Φρεαρς 2. α. δ. α. 72. N.
vir.
- Φρεαρ 1. & Φρεαρς 1. &
- Φρεαρς 1. Ion. Φρεαρς
&c. male igitur primam
in Φρεαρς, corr. Pallad.
lib. i. Epigr. α. φ. xlii. p.
91.
- Φρεαρς 1. Philip. Epigr.
I. iii. α. φ. xxii. 360. sic
Φρεαρς, Φρεαρς, à Φρεαρς,
Φρεαρς, cujus pen. pro-
duc. α. φ. 692. *frumi-*
tus maris.
- Φρεαρ 1. Hom. Epigr. 37:
4. N. *urbis*.
- Φρεαρ 1. Nic. Alex. 586.
rubeta: idem ac Φρεαρς.
- Φρεαρ 1. α. α. 7. *alga*.
- Φρεαρς 1. α. φ. 693. *al-*
gosus.
- Φρεαρ 1 Opp. α. λ. i. 127.
— *α* Φρεαρς ας δ' αλφης.
N. *piscis*.
- Φρεαρ 1. Luc. lib. ix. 40.
N. *Promontor*.
- Φρεαρς 1. α. ε. 705.
Nomen *vir*: prima au-
tem in Φρεαρς, N. *urbis*,
& Φρεαρς, N. *vir*, &
Φρεαρς, *custodia*. corrrip.
α. α. 335. δ. 521. ζ.
35.
- Φρεαρ 1. α. π. 191. N. *vi-*
ri.
- Φρεαρς 1. α. π. 313. N.
vir.
- Φρεαρς 1. α. α. 530. N.
vir.
- Φρεαρ 1. Callim. Epigr. xv.
3. *tribus*.
- Φρεαρ 1. α. α. 441. *gens*.
- Φρεαρς 1. α. ε. 668.
per

gentes aut tribus.

Φύλαξις 1. *ed. λ. 313. certamen.*

Φύμα 1. *ut cætera in ομα. vide θύμα supra, german.*

Φύρω 1. *Hef. 197. i. 61. misceo.*

Φύραν 1. *Nic. Ther. 939. misceo.*

Φύσαι 1. *ιλ. σ. 372. fallis.*

Φύσας 1. *part. à φύω. βαλσαχ. 13.*

Φύσαιω 1. *ιλ. ψ. 218. sufflo. & hinc*

Φυσάλις 1. *bullæ, &*

Φύσαλος 1. *buso.*

Φυστήρ 1. *Sen. Hippol. 1030. N. piscis.*

Φυσίαω 1. *ιλ. δ. 227. anbelo.*

Φυσίγναθος 1. *βατραχ. 67. N. ranæ.*

Φυσίζοος 1. *ιλ. γ. 242. almus. Prima autem in φύσις cor. apud Eurip. Bacch. 1355.*

Φύσω 1. *Fut. à φύω 1. A. Theoc. *eid.* xvii. 79. ιλ. ζ. 149.*

Φυταλία 1. *ιλ. ζ. 195. μ. 315. hortus. φυτιύω autem & φυτὸν primam habent brevem *ed.* ε. 167. ι. 108.*

Φυτάω 1. *Hef. 297. 986. gigno.*

Φύω 1. *A. Theoc. *eid.* xvii. 79. περιηγ. 1031. ιλ. ζ. 148, 149. *ed.* η. 119*

X

XΑῖος 1. *Arist. Lufistr. Act. i. Sc. ii. *vetustus, nobilis.**

Χαλῶς 2. *ιλ. π. 392. *frænum.**

Χαλιῶα 2. *Phocylid. 52. *fræno.**

Χαλιωτήριον 2. *Eurip. Hec. 539. *sumis nauticus.**

Χαλχίτις 2. *ut cætera in *ίτις. Vide πυρίτις. Nom. lapidis.**

Χαλωνίτης 3. *ut cætera in *ίτης. incola Regionis χαλωνίτιδος. *θεηγ. 1015.***

Χαλωνίτις 3. *ut cætera in *ίτις. Vide πυρίτις.**

Χαόνος 1. *Virg. Ecl. ix. 13. ex Chaonia parte Epiri.*

Χαός 1. *Theoc. *eid.* vii. 5. *nobilis.**

Χαών, όνος 1. *Arist. 1ππ. Act. i. Sc. ii. *Incola Chaoniae.**

Χαλιδόναι 2. *περιηγ. 506. *Insulae quædam.**

Χαλιδόνιοι 2. *Theoc. *eid.* xiii. 41. N. *herbae.**

Χαλιδών 2. *Hef. 197. ii. 286. *hirundo.**

Χαλύση 2. *Aristoph. σφκ. *labrum. παρ' άνδρ' υπ' όργης τήν χαλύσην ιδίαν.**

Χαλεύω 1. *Nic. Ther. 643. *pascor.**

N

Χιλός

Χαλδῆ 1. *palulium*. ἰς Θδίν
χαλδὸν κατὰ τὴν αἰώναν α-
παρῶ.

Τὸν κα Μυρμιδόνος μὴ
Ἀχλὶα Φημίβητος. Εὐρυ.
μεγ. Secunda autem in
Ἀχλιδος alibi corrip. ἰλ.
α. 1.

Χίλιον 1. ἰλ. ν. 471. *mille*.

Χίλον seu potius χιλων 1.
Diog. Laert. lib. i. N.
viri.

Χίον seu χίον. Leon. Epig.
l. iii. κρ. v. p. 303. od.
γ. 171. at saepius χίον
Dion. σπ. 535. & ali-
bi. N. *Insula*.

Χίον 1. Bion. od. i. 28.
Alius apud Athen. c. v.
p. 525. Metri necessita-
te, nam prima in χῶν,
nix, brevis est. ἰλ. α. 7.

Χλῆν 1. A. Antiph. apud
Athen. l. xii. c. xi. p.
545. Chærem & Eubul.
lib. xiii. p. 608. *lena*.

Χλῆν 1. A. Alex. apud
Athen. l. ix. c. vi. p.
379. ὡς ἡ προσηγορία
χλῆνιον παλαιόν. Sophocl.
apud eund. l. cxxxv. c.
viii. p. 604. Ἡδὲ ἡ ὕ-
παις Εὐρυπιδὸς οὗ μὴ χλῆ-
νιον. *deprecatio*.

Χλῆν 1. A. Phocyl. 200.
Eurip. Androm. 147.
luxus.

Χλῆν 3 A. ita Labb.
sed tutius producitur, ut

tertia in *Claudianus*,
Martial. l. iii. Ep. xx.

Χρίω 1. cum suis. od. α.
262. *ungo*.

Χρυσάω 1 & 2. Hef. Diog.
287. *aureo accinctus gla-
dio*.

Χρυσάω 1 & 2. ἰλ. ο.
256. *idem*.

Χρυσός 1. ἰλ. ζ. 48. *aurum*.

Χρυσός 1. ἰλ. ζ. 229. *au-
rens*.

Χρυσόν 1. ἰλ. ζ. 205. *au-
reas habens habenas*.

Χρυσονίδην 1 & 4. Hef.
Diog. 454. *aureos habens
calceos*.

Χυλός 1. cum suis. Nic. A-
lex. 627. *succus*.

Χυμός 1 A. Æschyl. apud
Athen. l. ii. c. xi. p. 51.
Λευκοῖς τε μόροις καὶ με-
λαγχόμοις. Damoxen. a-
pud eund. l. iii. c. xxiii.
p. 102. Ὁ χυμός ὁμα-
λὸς πανταχὺ συνίσταται.
sapor.

Χύτρα 1 A. Nic. Alex.
490. *olla*.

†

Υαμαβίδος 3. gen. ἂ
Υαμαβίδος Nom. *piscis*.
Namen. in Halieut. a-
pud Athen. lib. vii. c.
xvi. pag 306. Ἄλλ' ὅ-
τε καρχαρίη ὅτι δὴ ρόδιον
Υαμαβίδα.

Υαρίς

Ψαῖς, Nom. pl. ᾱ Ψᾶς, *flur-*
nus, il. e. 755.

Ψαῖς 1. Arist. nφ. 1227.
celer.

Ψῆδς 1. cum suis, od. γ.
437. *tenuis, nudus.*

Ψῆλωρος 1. Nic. Ther. 899.
medicamentum ad depi-
landum pellem.

Ψιχαῖς 1. β. παρ. 24.
micarum raptor.

Ψιμύδιον 2. Nic. Alex.
76. *cerussa, secunda au-*
tem in Ψιμύδς corripit.
Lucil. lib. ii. Epigr. 200.
O. p. 196.

Ψυχῆ 1. il. ε. 296. *anima.*

Ψυχῶ 1. od. κ. 555. *fri-*
gus.

Ψυχῶ 1. od. ω. 352. *refri-*
gero.

Ωδῶ 2. gen. ab
Ωδῶ, *dolor parturi-*

entis. il. λ. 271.

Ωδῶ 2. od. ι. 415. *doleo*
parturiens.

Ωδῶν 4. Hes. Theog. 507.
N. puellæ.

Ωδῶν 4. Theog. 364. *fi-*
lia Oceani.

Ωδῶ 2. od. κ. 248. *puta-*
bat.

Ωδῶν 3. vide κῶν, *cubito ferio.*

Ωδῶν 2. Aristoph. ei-
ρη. pag. 674. *ωδῶν*
σας ὃ γὰρ ἐξήνισχίτο,
animo concido.

Ωδῶν 2. Atheni. lib. xiii.
cap. viii. pag. 598. *ωδῶν*
γῆ ταύτης ἡδὲ δῆς ὠδῶν
λῶν, ululatus.

Ωδῶν 2. Nicand. Alex.
326. *ululando more ca-*
num.

Ωδῶν 2. od. ι. 121. *cor-*
ripitur autem apud Eu-
ripid. Ion. 1143. Nomen
viri.

ERRATA.

P. 74. lin. 17. pro *Æolis* lege *Æoliis*.

Ibid. lin. 33. pro *Moiria* lege *Musia*.

94. voce *Ἡεῦρος* dele A. Legitur enim Od. δ. 771. in
MSS. *Ἀεῦρος* ὅς ἐστι *ἄνθρωπος*, — non *Ἀεῦρος*, quod apud
Hom. mediam semper producit. Clark. in loc.

De Incrementis NOMINUM.

Αλφα penultima.

PRODUCITUR α penultima in Genitivo singulari Æolicis primæ Declinationis Simplicium in α, ut in Αἰρία, ἰλ. ι. 263. & in Pluralibus in αων, ut in Διόνων, ἰλ. δ. 7.

Producitur etiam in penultima casuum crescentium à Masculis in α, ut in Παῖς à Πᾶν, Theocr. ἐδ. ι. 3. Necnon in quinta Declinatione Contractorum, ubi ante alterum α, more Ionum, interponitur, ut in κραιάθω pro κρατής: Vid. Indicem, & ἰλ. ξ. 177.

Habent etiam α productum casus crescentes à Θύραξ, ἱέραξ, κνωδαξ, οἶαξ, φαῖαξ, quod ab Ionicis scriptoribus vertitur in η. ὁδ. ζ. 284. ἰλ. ι. 189. ὁδ. ι. 66. ἰλ. θ. 269. Orph. ι. 23.

Sic ψαῖς à ψᾶς, παῖς à παῖς, κράτῃς à κραῖς, quod tamen breve est, si anteponis alterum α, ut in κραιάτων, ἰλ. ξ. 177.

Penultima λαῖρα à λαῖραξ dicitur esse anceps. Producit Oppian. ἀλ. ι. 112. & ἀλ. ιιι. 184. qui versus est quem citat Smetius, ὅντοι μὲν ποταμῶν ἄγχι λαῖρα καὶ παῖς. & quem dicit Ricciolus improbasse Labbé, & monuisse legendum, ὅντοι μὲν ποταμῶν ἄγχι, καὶ λαῖρα καί. Sed mutavit dictum: vide ejus Analect. prolog. p. 128. & producit etiam Oppian. ἀλ. ιιι. 192. & ἀλ. ι. 112.

Ιωτα.

Iota incrementum longa in Dicatalestis quæ in ι vel

vel *u* exeunt, ut *ἀκτῖς* ab *ἀκτίς* vel *u*. *διλφῖος* à *διλφίς* vel *u*. &c. *οδ. α. 16. μ. 96.*

Sic in obliquis Monosyllaborum, ut in *δινός* à *διν*, *ινός* ab *ιν*, *λινός* à *λιν*, *ρινός* à *ριν*, &c. *ιλ. α. 31. ε. 522. δ. 441. υ. 276.* at non in *Δινός* à *Διν*, nec in *τινός* à *τιν*.

Producitur etiam *i* in penultima *μέριμνος* à *μέριμις*, *ορνίθος* ab *ορνίς*, *οδ. α. 23. ι. 51. κρημνός* à *κρημνίς*, *ιλ. λ. 17. κληνός* à *κληνίς*, *ιλ. φ. 117.* & ubicunque aliis in penultima Genitivorum crescentium circumflectitur, ut in *κρημνός* à *κρημνίς*, & in illis etiam quæ ex his orta sunt, ut in *ικνημνός* ab *ικνημνίς*, *ιλ. α. 17. ἀσφραγνός* ab *ἀσφραγνίς*, Aristoph. *p. 789.*

Αἰδῖς, *καρῖς*, *κηνῖς*, *νερῖς*, *ἐντῖς*, dicuntur incrementum variare: at penultima in *αἰδῖν* producitur *ιλ. α. 487.* In *καρίδας*, Opp. *αἰ. ii. 129. κηνῖδας*, Lycoph. 165. *νερῖδας*, *παρ. 946.* Penultima autem in *ἐντῖδας* corripitur Lucil. Epigr. 1. ii. *κην. ix. p. 196.*

Notantur etiam producere *i* in penultima genitivorum crescentia omnia quæ duas priores syllabas brevi-ant, ut *πλοκαμῖς*, *ιδός*, Th. *ηδ. xiii. 7. παφαιῖς*, *ιδός*, Aristoph. *Plut. 543. σισαμῖς* autem & *βατραχῖς* nullo modo huc referenda, ut vult Labb. quia *σισαμῖς* vox, quantum scio, nullibi reperitur: *στραμῖς* autem est apud Athen. 1. xiv. sed in ea duæ priores syllabæ non sunt breves, & in *βατραχίδων* corripit penultimam Aristoph. *Plut. 543.*

Habent etiam penultimam casus crescentis longam, *βιμῖς*, Aristoph. *Oen. p. 608. πειμῖς*, *πειδῖς*, *εἰδῖς*, *σκαυδῖς*, *σπαυῖς*, *τετῖς*, *φοιῖς*, *ματιῖς*; de quibus vide Indicem. Penultima autem in *ματινί* corripitur semel *ιλ. υ. 500.* [Imo vero, lege *Ματι δ' αὖν ἰλαυν* &c. ut Codd. emendati.]

Item Gentilia omnia, ut aiunt, in *ι*; at secundam in *ε* semper corripit Homerus, à Dionysio semper producitur, & ab Apollonio Argon. 1. 632.

[Comparativa in *ι* exeuntia in sermone Attico penultimam semper producunt, ut *βελτίων*, Aristoph. *Plut. 105. αἰσχίον*, *ibid. 590. Dawes Misc. Crit. p. 254.*

Diminutiva in *ιδίον* vel *υδίον*, quæ formantur à genitivis, quorum ultima syllaba sit pura, producuntur, ut ab *ἰματίω*, *ἰματίδιον* ab *ἀργυρίω*, *ἀργυρίδιον*, *ἀμφορεύς*, *ἴως*,

ἰσχυρίδιος, ἰσχυρίδιος, ἰσχυρίδιος. Hæc enim contra-
hūntur ex ἰσχυρίδιος, ἰσχυρίδιος, ἰσχυρίδιος, ἰσχυρίδιος,
æc. Cætera autem quæ veniunt à genitivis, quorum
ultima non sit pura, corripiantur, utpote non contrac-
ta, ut γυμνῶ, ὄσι, γυμνῶσι, ἀδελφῶ, ὄσι, ἀδελφῶσι, χρο-
νῶ, αἰ, χρονῶσι. Pari modo, quo à τῖβια, τῖβιεν, at
à τῖβα, τῖβιεν. Dawes, *Miscellaneous Critical*, p.
214.]

Τῖβιον.

Τῖβιον longum est in incrementis horum, δαυδῶ, κα-
ρῶ, θέρβω, δαίδω, κέρβω, κέρβω, κέρβω, κέρβω, κέρβω, κέρβω,
quibus vide Indicem : etiam Dicatalesiorum in ω & υ,
qualia sunt Γέγονε, od. γ. 294. Μόρον, Φόρον, de quibus
vide Indicem.

Penultima in δρῶς à δρῶς ab Hes. 197. ii. producit,ur,
alibi quantum scimus corripitur. in ωπῶ producit Callim. in Del. 201. at corrip.
241. 186. Epigr. xxi. 5. & satis erat semel produxisse,
cum ceteri Poetæ corripiant.

Penultima Dativi pluralis semper longa ubi in Geni-
tivo singulari est longa, ut in Γίγασσι, πῶσι, ζυγῶσι,
οὐδῶσι & similibus, od. α. 120. α. α. 5. in Ἀνδρῶσι au-
tem brevis, α. 6. 122.

De Penultimis dubiis VERBORUM.

Verba sextæ Conjugationis in αω, ubi ρ vel vocalis
aliqua præcedit αω, & verba etiam in ιω vel υω produ-
cunt penultimam Futuri α. α. 29. ι. 142. ο. 73. can-
dem etiam in aoristo producant, sed non semper : od. υ.
273. α. α. 279. Variat penultimam ἰκλασα, od. ζ. 128.
Callim. in Jov. 90.

[Regula semper valet, quæ enim corripunt Futurum
primum, & Aoristum primum sunt ab αἰζω, vel ἰζω
vel αἰρω, ut αἰσα ab αἰζω, ἑτασα ab ἑταζω, ἑτά-
ρω ab ἑταρω, ωτάσαι ab ωτάσω, κερσας à κερσ-
ρω, κερσάμεν ab ἰερμαι vel ἰερζομαι, κερσας à κερ-
σάσω, unde : at κερσας pen. prod. à κερσῶν, trans-
ω. Clarke ll. α. 67. 140. δ. 42. ζ. 434. η. 230.
α. 192.

Ab

Ab *ω* vero unicum in Indica, si bene memini, corripitur in *ωσι*. Theocr. Idyl. xx. 11. τίς τις τον ἄνθρωπον ἀνὰ πλοῦς, vel legendum *ωσι*.]

Penultima autem in aoristo 1. quintæ Conjugationis semper longa, ut in *ἔπειτα*, *οἰ*. σ. 263. *ἔλθω*, *ιλ*. σ. 37. *ἔλθω*, *οἰ*. ζ. 93.

In aliis Conjugationibus, ubi Aoristus primus definit in *σα*, ut producat^r penultima, duplicatur *σ*, ut in *ἔλασ* *σα*, *ιλ*. *ω*. 392. [quæ tamen ipsa ab *ἔλαυν* quintæ Conjugationis] *ἔφρασα*, *ιλ*. *ω*. 352. &c. Quod etiam in Futuro nonnunquam fit, ut in *τελέσω*, *ιλ*. *ω*. 323. & apud Phocylid. *οἰ* in *διδάσκω*. *Ἦσ' αὖτε κακῶς διδάσκει, σὶ δὲ δέξεται διδάσκει*.]

Tertiæ personæ plurales in *ασι* [& *ουσι*] habent etiam penultimam longam, ut *φασι*, *ιλ*. δ. 375. *σφρακασί*, *ιλ*. λ. 383. *δεικνύσι*, &c.

Λυγύχασι autem corripit penultimam, *οἰ*. λ. 303. [in male impressis. Loge vero ibid. *λυγύχας' ἴσα* *διδύ*.]

Λύσασι habet penultimam longam extra analogiam *ιλ*. α. 20. nam *α* in penultima aoristi primi alibi corripitur. [Imo, legendum *λύσασι* cum dipthongo *υ* vid. Clark. in loc.]

[Ex præteritis Mediis alia Aoristi secundi sequuntur quantitatem, ut *τύπλω*, *τύπκω*, *τίτυκω*. Alia autem vel ex aoristo primo vel ex præsentis retinent dipthongum, ut *φαίνω*, *ἔφνω*, *σφῆνω* vel *ωδω* *α* *longam*, ut *τρέζω*, *τίτρεζω*. *κρίζω*, *κικρέζω*. *κράζω*, *κίκρω*. *κλάζω*, *κίκλω*. *φρίττω*, *σφρίττω*. *πράττω*, *σφρίττω*. Clarke ad H. c. 314.]

in penultima aoristi secundi quartæ Conjugationis verborum in *μι* producit^r, ut *ἴδοτε*, *οἰ*. *ω*. 106. *ἴδοτε*, *ιλ*. ζ. 19. [et in præsentis act. singulari; at in 1. plur. & passiva voce corripitur, ut *ζυγνύμι*, *ζυγνύς*, *ζυγνύσθαι*, cum *υ* longa: at *ζυγνύμαι*, *ζυγνύμαι*, *ζυγνύσθαι*, *ζυγνύμαι*, *ζυγνύμαι*, cum *υ* brevi, eadem analogia, qua *διδώμι*, *δίδως*, *δίδωσι*. at *δίδωμι*, *δίδωμαι*, *δίδω*, *δίδωμαι*, *δίδωμαι*. Clark. in H. γ. 260.]

α interposita in secunda Conjugatione verborum Circumflex-

cum flexorem etiam producitur, ut in *ἰσχυρός*, *ἰσ.* 164, et non nisi syllaba immediate præcedens sit etiam longa, nam in *βίαια* a penultima corripitur, *ἰσ.* 394.

Producitur etiam a ante *α* in Femininis participiorum, qualia sunt, *τρίβων*, Theocr. *ιδ.* 6. 58. *καθέστων*, 116. *γῶνα*, *ἰλ.* 2. 129.

Longa est etiam ante *α* in verbalibus deductis à prima persona præteriti passivi, cujus fortia sunt *φύραμαι* *ἄφρα*, de quo vide Indicem.

Ante *α* in Gentilibus, ut *Γερμανίς*, *Ἀλανίς*, &c. de quibus vide Indicem.

Aliorum Nominum in *α* quædam producant penultimam, quædam corripunt.

Corripitur penultima in *ῥωμαίς* ab ipso Luciano Epigr. *Ῥωμαίς* τὰδ' ἔγραψα &c. in *Ἰουδαίς* in carmine à Coelestino ex Theopeteto citato. *Τότε Ἰουδαίς* — &c. at producitur etiam: vide Indicem, & a in *Κλαυδαίς* producitur, Mart. iii. 20.

Labbeus nunquam vult penultimam hujusmodi vocabulorum corripi nisi per Syllolen, aitque semper apud Latinos produci.

Propria Gentilia & Lapidum nomina in *α* penultimam producant, ut *Ειφράτης*, *Νιφάτης*, *Ἀχάτης*, *Γαγάτης*, de quibus vide Indicem: sic *Τυρδάτης*, *Κροταπάτης*, *Λιπαχάτης*, &c. *Γαλάτης* autem & *Σαρατης* & *Δαλμάτης* penultimam habent brevem, *ἰσ.* 74. 97. 304.

Feminina Gentilia in *α* penultimam etiam producant, ut *Ἀσιᾶτις*, pro quo Dionys. *ἰσ.* 25. *Ἀσιᾶτις*, sic *Μαδαῖτις*, *Καρυᾶτις*, &c.

Τρακίονις & cætera Numeralia sic terminata habent a longum, vide Indicem. Sic a; in plerisque propriis Femininis Oxytonis, ut *Ἑλαίς*, *Θαίς*, *Λαίς*, *Ναίς*, *Πτολεμαίς*, de quibus vide Indicem, quibus addas *Ἀθῶναίς*, *Ἀχαίς*, &c.

Patronymica & alia fere omnia in *ων* habent *ῶνα* semper longum, ut *ἰωνίων*, *Ἡρώων*, *Νηρίων*, vide Indicem, sic *Ἀδριανίων*, *ἰλ.* 1. 412. *Αἰνιτίων*, *ἰσ.* 490. *Δωτίων*, *ἰδ.* 1. 268. *αἰζίων*, *δίων*, *Θρῆακίων*, *ἰατίων*, de quibus vide Indicem.

cem. *ῥῖν*, *N. pife*. Oppian, *ἀλ. i. 381. Ἀναρίη & Ἰλίου*
Herbarum nomina.

Cave autem idem putes de penultima in *ἰλαπίη*, ea enim corripitur *οδ. λ. 141* quæ etiam corripitur in *μυρρίη* in versu citato ex Pherecyde ab Athenæo lib. iii. *ὅτι μύρριαις τε καρυώταις κιχυμέναι.* & in omnibus Adjectivis Femininis materialibus in *ῖν* quæ orta sunt à Masculinis in *ος*, ut *μυρρίν* à *μυρρίος*, *καρυών* à *καρυώος*, &c.

Masculina in *ῖτης* & Feminina in *ῖς* habent penultimam longam, ut *πολίτης* & *πολίτις*, *Συβαρίτης* & *Συβαρίτις*, *Ληϊτίς*, *ὄνιτις*, de quibus vide Indicem sic *μακαρίτης*, *μοισίτης*, *νιφρίτης*, &c. Excipias hinc Verbalia quædam ut *κρίτης*, *judex*, *ἀεικίτης*, *οδ. λ. 287.* & si quæ sint alia.

In Nominibus quæ desinunt in *ος*, *ας*, *ους*, *υς* producitur, ut in *λύτης*, *ῥύτης*, *ῥύτας*, *ῥύμας* & *χυμός*, de quibus vide Indicem. sic *μνηστήρ*, &c. [Meminisse debet lector, quod Clarkius in Iliade sæpius notavit, innumera esse verba, quæ in præsentibus, & imperfectis omnibus, & in aoristis primis activis & mediis semper producantur: at in futuris & aoristis secundis indeque formatis, semper corripiuntur, ut apud Latinos, à *sedes*, *sēdi*, *sēdes*: *πῶν*, *πῶνι*, *πῶνις*, à *κύρ*, *κύριος*: fut. *κύρω*, unde *κύριον*. *κλῶμαι*, fut. *κλῶμαι*, *κλῶς*, *κλῶς*, *ἰκρίον*, *ἰκρίνα*, *ἰκρίνα*: fut. *κρίω*, *κρίσμαι*, *κρίσμαι*, *σαι*, *κρίσις*. *λύω*, *λύω*, [*λύω*] *λύω*: *λύωμαι*, *λύωμαι*, *λύσις*: *μαρτύρομαι*, *μαρτύρομαι*, *μαρτύρομαι*: fut. *μαρτῶμαι*. *πείρω*, *πείρω*, *πείρω*, fut. *πείρω*, *πείρω*. *κύπρω*, *κύπρω* Ind. *πρωφύρω*, *πρωφύρω*, *πρωφύριος*, *φθῖω*, *φθῖω*: *φθῖος*, *φθῖος*. Vid. Clarke in Il. *α. 309, 314, 339. ζ. 434. η. 413. &c.*]

AD

Ad LIBRUM Finitum.

O HE jam satis est, ohe Libelle;
 Tu plus quam satis est, ohe Libelle;
 Quam par est operis Mibi dedisti,
 Per multis Mibi rebus occupato;
 Ne sis ulterius rogo molestus.
 Ito nunc procul, & doce Poetas,
 Indoctos Juvenes, rudes Poetas
 Incertas pede syllabas proferre.
 Certo, quæ dubia est habenda longa,
 Græco & quæ brevis est habenda Versu.
 Quo longa aut brevis indica locumque
 Exat syllaba quælibet videnda;
 Sacris Iliados, sacris Homeri
 Seu lucet foliis; libris Minoris
 Vatis sen latet, indigetque luce.
 Ohe jam satis est, ohe Libelle;
 Plus me scribere ne, Libelle, coge.
 Hac re non facili at semel peracta,
 Septem plus decies gravatis annis
 Respiret sine jam senex anhelus,
 Nugis atque totis diu implicatus
 Reuidat se sibi *Buriæ* Magister.
 Jam nunc misse foras Libelle vade
 Audaci pede, serque susque deque,
 Εἰ σὶ τινὲς οὐκ ἔστιν ἀλαζονεὺς φάραξ.

FINIS,

AGE vero, Lector, ne pagellæ paucae vacent, nos etiam hic ludamus paulisper, intra poeticæ licentiæ terminos conclusi; peccem licet forsan ad extremum ridendus & illa ducam. — Qua ratione vocalis brevis ante vocalem producatur, vidimus in Præfatione; quæratûr forsan unde toties in hoc Indice fiat anceps ante consonantem. Ante semivocales liquidas λ, μ, ν, ς, pariter ac ante vocales, aspiratio illa *Vau* vel *F* facile sese ingerebat. Hinc α-ωρα vel αωρα prima correpta vel producta. Scribas modo, ut enunciatur, Αωρις Α-ωρις βωροδοις, Martialis ille jocus in poetarum principem illepidus plane & inficetus est. Ἰλν̄ resolvunt Critici in ἸΑΦΗ, unde SYLVA, Clark. ad Il. γ. 151. & Dawes, M. Crit. p. 158. Pace tantorum virorum vix ad amissum recte. Scriptum vel dictum à Græcis ωΥ-ωΑΗ; ab Æolibus, duabus literis transpositis, ΦΥΑΦΗ, unde, priore aspiratione in S. mutata, ut in Præf. p. 76. not. c. Lat. SYLVA, plane ut ab ὄλχος, Æolice ωλχος, VOLGUS, FOLK, Salmas. de Lingua Hellenistica, p. 66. & ΠΟΛΧΟΣ ΚΝΩΣΙΩΝ, *Gnosiorum populus*, in nummo Ducis Devonizæ apud Chishul, Antiq. Asiat. p. 127. & ut à ΦΑΥΦΩ, *fulvo, folvo*. Ex aspiratione ista ante λ primam in ἰωλαος, & ἰωλνος, &c. aliquando productam cernimus. In voce ἀγογάδι, litera γ vim forsan habeat ejusdem *Vau*, quod nescio an non in voce *FORUM* fervetur, ut à γαλῶ, FELIS, & fere ut apud nos *Nux* Gallica sit *Wallica*. Unde tot illæ voces apud Hesych. γάδει, γαδιῶσαι, γαδίται, &c. & σιγαλόντα apud Hom. [Vid. Indicem in voce] non sunt forsan ex errore scribarum, sed ex diversarum gentium scriptura præ. Alias elementum istud in γ resolvitur, ut nego, nay; & vi ejusdem antecedentem syllabam brevem produci, haud aliter quam si per geminatam i scriberetur, notat Christ. Wase in Senario, c. xv. p. 207.

Annon aliæ quædam ejusdem organi literæ eandem aliquoties sibi vindicent potestatem, & hinc primam in

circulatus producat, cum *v* & *van* sono sint adeo affines: Annon in *adversus*, *o* duplicis consonantis officio fungatur, & *o* in *adversus*, discutiendum malo relinquere quam fidenter contendere. Clarkius ad II. a. 398. ait primam in *adversus*, *adversus*, *adversus*, *adversus*, *adversus*, *adversus*, *adversus*, &c. pro longa usurpari, quod adeo parum in pronuntiando *tibrachij* inter *adversus* interfit, ut uterque potuerit legitime usurpari. Movet sane aliquid, sed meo judicio parum promovet; ut & nos forsan nimium minutis hinc immorando. — Cum vero huc usque evagati simus, non gravabor Dissertationculæ partem hic subungere, ad Antiquarios sodales olim habitæ, ab instituto nostro non profus alienæ, ad pronuntiationem quippe veterum & ad rem metricam spectantis. Quoque tædium perlegendi minus hedat, accipe, qua scripta fuit, lingua vernacula.

L. VITELLIVS. MA
NIAL. F. TANCINVS
CIVES. HISP. CAURIENSIS
EQ. ALAE VETTONVM. CR.
AN. XXXVI. STIP. XXVI.
H. S. E.

L. Vitellius Maniaci filius Tancinus Civis Hispaniæ Cauriensis, Equitum Alae Vettonum Curator, annorum xxxvi. Stipendiorum xxvi. hic situs est.

OUR Inscription on Vitellius, as is usual in Inscriptions on soldiers, has recorded his country. He was *Civis Cauriensis*. *Civis* in *Civis* is undoubtedly the orthography of the age in which the inscription was written. Nouns, I imagine, of two genders (and such were all those which included both species) had originally in this declension two terminations; *is* masculine, and *is* feminine. In time both terminations were used in some words indiscriminately; and the mas-

(S) Found near Bath, A. D. 1736.

(S) Reines, viii. 44. &c

culine or feminine were solely appropriated to others. Hence *apis*, and *apes*; *vulpis* and *vulpes*; *vallis* and *valles*. Servius,^a observing these double terminations, makes one the *genuine* nominative, the other the *poetical*, introduced for the sake of quantity; and saies the genuine nominative is always distinguished by the formation of the diminutive; that *valles* therefore is the true nominative, because we have *vallecula*, not *vallizula*. I rather think, that time has preserved only some of the diminutives, as well as originals, promiscuously, as *apes*, *apis*, *apicula*; *vulpis*, *vulpes*, *vulpecula*, &c. 'Tis enough for our purpose, that several words had two nominatives, and *cives* may be added to the number, as *plebei* from *plebes* in the Monumetum Ancyranum. The omission of *n* in *Cauriefti* is another regular peculiarity, as was observed before this Society, and has been elsewhere so learnedly proved^b that it needs no farther evidence; but still, I hope, I shall not be thought too officious, if I add one or two observations, which can only, I confess, lay claim to your attention from their minuteness.

In the first place I would observe, that it is probable the old Romans in the infancy of their language preserved the sound of the letter N before S, because it occurs so regularly in all their participles of the present tense, and is inserted in many words which want it in the language from whence they were borrowed. That afterwards however the Roman dropped, or softened this sound, as they grew more acquainted with the *Grecians*; and the several nations, which by degrees composed the Roman empire, felt more or less into this pronunciation, as it

^a Metri necessitate compellimur, ut *vallis* dicamus. Statius: *Nallis in amplexu veterum sedet*. nam plenum est *vallis*, ut nunc Virgilius posuit, quod ita esse diminutio indicat; nam *vallecula*, ut *vulpes*, *vulpecula*, facit. Ergo in *ei* vel in *ia*, quando *usurpative* aut quando *naturaliter* exunt nomina, sola diminutio indicat. Serv. in Virg. *Æn.* xi. 522.

^b Dr. Musgrave in Jul. Vital. p. 57. Mr. Gale in Philosoph. Trans. Abridgm. Vol. v. Par. ii. c. 2. p. 52. Edw. Lhuyd's Archæol. Brit. Tit. I. Obs. xvi.

was more or less agreeable to their own respective languages. I will not pretend to trace out the various languages that were spoke thro' Europe and Asia, before the Roman conquerors introduced theirs. It is sufficient to observe that this pronunciation prevailed among many of them to this day.

The Germans abound with N, and therefore retained it in the words they borrowed from the Romans; but the Italians, French, and Spaniards, very frequently omit it; thus, agreeably to our Inscription, we learn from the Italians to say *Milanese*, German for *Milanensis*, *Gomulise*; the French for *Burgense*, *Nivernense*, say *Burgois* (whence our *Burgess*) and *Nivernois*. And in Spain (the country of the *Ala Vettonum*, as well of their *Curator Virellius*) they say *sefo* for *sensus*, *esfo* for *spensa*, and we *seuse*. Thus *mensis* is *mese* in Italy, in Spain *mes*, and in France *mois*. But this is too large a field to enter farther into.

I said we might carry up the original of this pronunciation still higher, and trace it from the Greeks, who are known to have been the masters of speech to the Romans. Cicero himself affected it, as appears from *Felius Longus*, who lived before *Hadrian*. *Longus* ascribes it *levitatis causa*: which is not so much assigning a reason, as telling us Cicero wrote without one. I would ascribe it to his imitation of the Greek taste. That the Grecians omitted the N before S, appears (1.) from proper names, where the Romans inserted it. Thus *Oerthos* for *Hortensius*, *Klepus*, *Hadon*, *Kelonus*, for *Clemons*, *Padus*, *Cresens*. (2.) From the nominatives of various words of the fifth declension, which originally ended in *es*, for what the nominatives were originally appears (as Mr. Ainsworth has observed in Mr. Chishul's

Sequitur est nonnunquam elegantia emendatorum, quod quaedam litterae levitatis causa omiserunt, sicut Cicero, qui *Peregrina* & *Hortense*, sine *s* littera dicebat. Gramm. Vet. per Putschium, p. 2237. D. Vossius on the other hand complains of the Mss. inserting *w* before *v*, as in *idensauri*, *quotiens*. See on Cæs. Com. B. C. ii. 9.

I have been advancing, that the omission of *n* before *s* was agreeable to the general idiom of the Greek tongue.

From what I have observed above in relation to the primitive Greek nominatives of the fifth declension, I think, we may account for one grammatical observation, viz. *That the terminations in *as* are long, if they make *as* in the genitive, but otherwise are short.* The nominatives of *as*, ended in *as*, afterwards with a long: sounded like *our s*. So that when the *n* was cut off by more modern pronunciation, the sound of the double consonant still remained. Thus the nominative of *ωδῶλος* was *ωδῶλⁿας*. By cutting off the *n*, it became *ωδῶτας*, with the double consonant, long. Whereas by cutting off the *n* in *μῦθⁿας*, we have *μῦθας*, *αἶσⁿας*, short with a single one.

Who want of attending to this, the learned have often thought they discovered faults in inscriptions, where there were none. Thus Gallandus in Miscell. obs. 1735. p. 615. "Rarissimum illud e-
"jusdem imp. numisma ROMA RESURGENT monetariorum ig-
"norie RESURGENT pro RESURGENT fuisse positum. Idem de
"verbo RENASCENS debemus ferre judicium in nummis Galbæ." But the instances are too many and too uniform to be the effect of carelessness or chance. Thus again Dr. Chapman in his Observation on Ep. of Cic. to Brutus p. 425. "There is in
"Gaeter another fourth legion with the title of FLAVIES for
"FLAVIAN (a common error upon antient stones) FELICIS." With submission FLAVIES is no error, nor yet put for FLAVIAN, but for FLAVIENSIS i. e. FLAVIENSIS.

Since I wrote this, I find Dr. Clarke was well aware of this regularity in the Greek tongue; observing that *Καλῶς* makes *Καλῶς* in the Vocative, he says, "Est enim nominativus plenis notis enatus, *Καλῶς*: quoniam in hoc nomine, & in similibus requisitis linguae Græcæ ratio: semperque scribitur *Καλῶς*." *ib. n. vtr. 26.* and see Mr. Dawson in his Miscel. Crit. p. 124.

FINIS

